

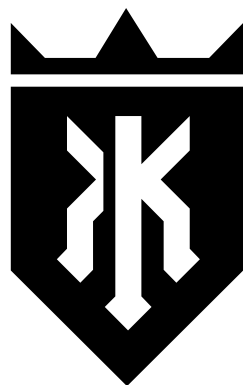
Jørgen Karlssons

KARL KÄMPE

DEN FRANSKE KANALJEN

David Hall

Jörgen Karlsson

Den Franske Kanalen

Den andra novellen i berättelsen om Karl Kämpe
Andra utkastet

Introduktion.....	3	Kapitel 10.....	64
Karta	4	Kapitel 11.....	70
Prolog.....	5	Kapitel 12.....	76
Kapitel 1	6	Kapitel 13.....	81
Kapitel 2	12	Kapitel 14.....	89
Kapitel 3	17	Kapitel 15.....	97
Kapitel 4	23	Kapitel 16.....	102
Kapitel 5	28	Kapitel 17.....	108
Kapitel 6	37	Kapitel 18.....	117
Kapitel 7	44	Kapitel 19.....	124
Kapitel 8	50	Kapitel 20.....	130
Kapitel 9	57	Kapitel 21.....	137

Copyright © Jörgen Karlsson 2015 • Logotyp och sköld: Niklas Brandt

Omslagsbild: Daniel Falck • Karta: Pär Lindström

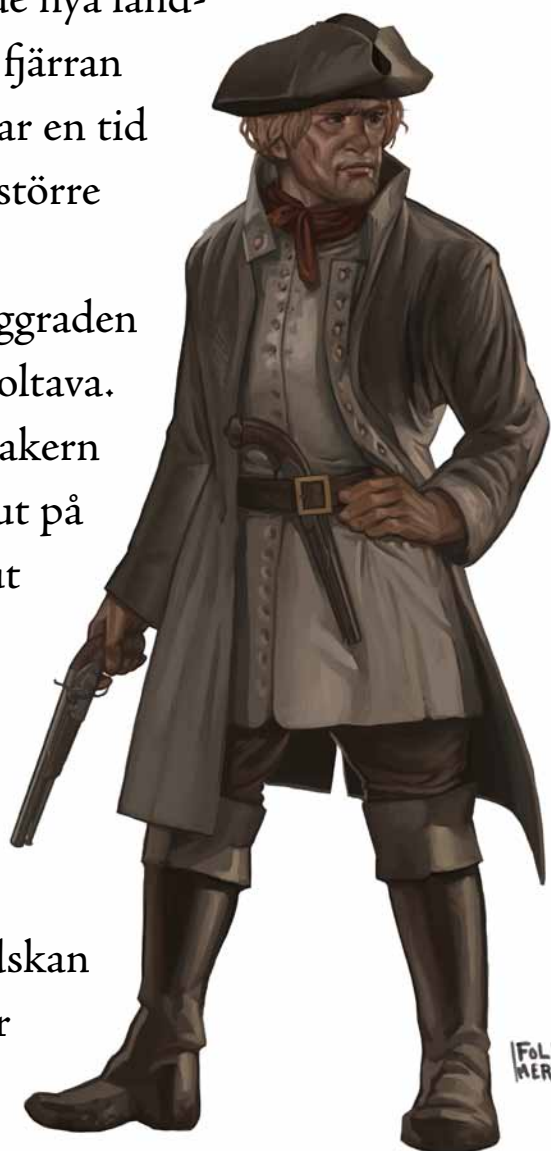
Illustrationer: Per Folmer (sid 3), Andreas Sölvebring (sid 10, 55), Jimmy Jacobsson (sid 29),
Tomas Arfert (sid 83) och Daniel Falck (sid 58, 129)

INTRODUKTION

1700-talet var en tumultartad tid. I Europa följde den ena blodiga konflikten efter den andra och landgränserna skiftade i takt med krigslyckan. Bortom havet i väster hade nya landområden upptäckts och handeln med fjärran östern frodades som aldrig förr. Det var en tid då drömmarna och ambitionerna var större och allt tycktes vara möjligt.

År 1709 krossar Peter den store ryggraden på den svenska armén vid slaget vid Poltava. En av få karoliner som överlever massakern heter Karl Kämpe och han flyr västerut på en stulen häst. Efter att han tagit sig ut ur det krigsdrabbade området börjar han ett långt kringflackande liv.

Under sina resor lär han sig att världen inte är som den borde vara. I det fördolda pågår ett hemligt krig som utkämpats i årtusenden. Om ondskan inte skall vinna måste goda människor som Karl Kämpe ta upp kampen.

DEL AV EUROPA ÅR 1700

 STÖRRE FÄLTSLAG SOM
KARL KÄMPE DELTAGIT I.

 PLATSER DÄR KARL KÄMPE
MÖTT DJÄVULENS HANTLANGARE.

PROLOG

Under stora umbäranden har Karl Kämpe lyckats ta sig över de ukrainska slätterna och in i de vildvuxna skogarna i södra Polen. August den starke har efter slaget vid Poltava fattat nytt mod och jagat bort den svenske marionettkungen Stanislaw Leszcynski och sitter åter säkert på Polens tron. Detta gör landet till en livsfarlig plats för en ensam karolin på flykt. Karl har som tur är kommit över civila kläder, penningar och nya flintlåspistoler. Hans flykt har varit lång och mödosam och det har hunnit bli höst när han närmar sig hertigdömet Belz.

KAPITEL 1

Sedan urminnes tider hade människorna i Polen talat om landets gyllene höstar och den skönhet som årstiden förde med sig. Sensommarens gröna löv skiftade färg och ett fyrverkeri i gula, brandgula och röda kulörer föll till marken och bildade ett vackert lapptäcke så långt ögat kunde se. Med naturens skiftning och den kyligare temperaturen började en febril aktivitet bland skogens alla djur. Ekorrarna började samla in ollon, nötter och annat ätbart till sina vinterförråd. Brunstiga hjortar brölade och började ursinnigt strida om honornas gunst. Över himlen flög stora fågelflockar söderut i pilformation för att undfly den kommande vinterkylan.

Allt var som vanligt i nådens år 1709 förutom att efter Mickelsmäss bröt ett kraftfullt oväder ut. Stormen kom från nordost och varade i fyra dagar. Bönderna såg stormen som ett ont varsel om ytterligare en kall och sträng vinter och vidtog nödvändiga åtgärder. Hertigdömet Belz i södra Polen drabbades hårdast av stormen med mängder av översvämningar, omkullvälta träd och bortslitna hustak. Det ihållande regnet piskade marken oavbrutet och förvandlade de jordpackade vägarna till en svårframkomlig lervälling.

In i detta ruskiga och plågade hertigdöme red Karl Kämpe. Han konstaterade att landsbygden var övergiven, inga vandrare eller

bönder syntes till och ängarna var tömda på betesdjur. Regnet hade kylt och pinat honom sedan ovädret bröt ut men som ett tjurigt barn hade han vägrat att stanna. Hans resmål var staden Stettin i svenska Pommern men ville han nå fram innan vintern fanns det ingen tid för onödiga uppehåll. Trots att han frös var han mycket tacksam över den vattenhårdade ytterrocken som han bar över de breda axlarna och de höga kragstövlarna som höll fötterna torra. Värre var det med den förbaskade trekornshatten för den hade helt tappat formen i det hårda regnet och således sin funktion. Kallt vatten rann genom håret, ner för ansiktet och halsen och in under skjortan. Bröstvårtorna skavde som eld mot ytterrocken och fingrarna var frusna som istappar. Huttrande försökte han att åtgärda problemet genom att fälla upp rockens höga kragar men till föga nytta. Han var frusen in i märgen och det fanns inget undkommande av den plågan.

Tre väggrenar tidigare hade Karl passerat en grupp bondgårdar och han ångrade nu bittert att han inte hade stannat där och sökt husrum. Det kunde visserligen bli livsfarligt om han blev avslöjad som svensk soldat för karolinernas illdåd i landet var fortfarande färskt i minnet. De polska bönderna skulle inte ha något emot att skipa litet privat rättvisa. Som läget var nu kändes det som en risk som var värd att ta. Tak över huvudet och något varmt i kroppen började kännas som ett akut dilemma.

Den långa flykten från Poltava och de senaste dagarnas oupphörliga plågor började att ta ut sin rätt på den luttrade svensken. Karl skakade av feber och det arma huvudet bultade som om det invaderats av en armé av trumslagarpojkar. Värst av allt var ändå den explosiva diarrén. När som helst kunde magen vrida om som en hastigt öppnad dammport och tvinga honom att sitta av hästen för

att raskt bege sig in i skogen. Stettin började sakta att kännas som en resa till världens ände, en ouppnåelig dröm långt bortom horisonten. Som det kändes skulle Karl vara glad om han överlevde natten för han hade varit med alldeles för länge för att inte känna igen symptomen. Fältsjuka brukade busarna kalla det, medikusarna sade rödsot. Om han inte fann en skyddad plats och det snart var risken överhängande stor att han skulle sluta sina dagar som kråkföda i en främmande polsk skog.

Det dystra landskapet bjöd till svenskens stora förtret inte på några skydd från vätan. Där fanns bara mossklädda stenar och nakna träd under den hånskrattande himlen. Karls häst skrittade i maklig takt vidare på eget bevåg medan krafterna rann ur ryttaren. Den slingrande skogsvägen var förrädisk och flera gånger tappade hästen fotfästet. De vildvuxna skogarna visade liten nåd då regnet fick ny kraft och börjar falla i ett nytt anfall. Det börjar mörkna och med ljuset försvinn det sista hoppet. Hästen började att klättra upp för en brant backe och när den kom till toppen kastade Karl med en sista ansträngning blicken framåt. Långt borta kunde han se något som liknade ett ljus. Han torkade bort vattnet från ansiktet och kisade med ögonen. Ett nytt hopp tändes för han såg ett litet torp med tillhörande ladugård. Ljuset verkade komma från ett fönster och det pulserade i en elds flammande takt. Från skorstenen kunde en smal rökstrimma anas och svensken tackade Gud för att han visat barmhärtighet i denna stund av yttersta nöd.

Karl red in på gården och hivade sig av hästen. Hans ben var så svaga att de nästan vek sig under honom och det krävdes en kraftansträngning för att återfå balansen. Stjärnor tycktes dansa framför hans ögon och illamåendet börjar välla upp inom honom igen. Han tog några ögonblick och samlade kraft. Han fällde ner rockkragarna

och torkade av ansiktet med en dyngsur näsduk som han sedan snöt sig i. Hela kroppen värkte och han kunde känna pulsen slå mot tinningen. När han kände sig stark nog gick han fram till ytterdörren och knackade på.

Omedelbart kunde han höra två röster som började prata med varandra. Han kunde inte uppfatta vad som sades men han kunde avgöra att de tillhörde en man och en gammal kvinna. Tunga steg började närma sig ytterdörren och ett klickande ljud avslöjade att den reglades upp. Instinktivt tog Karl ett steg tillbaka och blottade två tum av värjan. Med ett häftigt ryck öppnades dörren och en vanskappt bjässe tittade ut. Bjässen höjde en lykta och Karl kunde inte låta bli att stirra på det groteska ansiktet i ljuset. Plufsiga kinder, ruttnande tänder, dreggel, vattniga ögon och en synnerligen illa passande pottfrisyr fick svensken att dra efter andan. Bjässen var minst en tvärhand längre än Karl och hade en gorillaliknande kroppsbygga.

”Vad vill du?” frågade bjässen på en konstig polsk dialekt och gav svensken en förargad blick.

Karl harklade sig och släppte ner värjan i skidan. ”Jag behöver natthärbärge för natten. Jag kan betala...”

”Löskefolk och tiggare gör sig icke besvär i detta hus”, klippte bjässen av. ”Ge dig av innan jag schasar hundarna på dig.”

Dörren smälldes igen och Karl kände sig som en fåntratt där han stod kvar ensam i regnet. Han undrade över vad som precis inträffat och om han hade sagt något olämpligt. Vreden började bubbla upp inom honom så han knackade åter på dörren, denna gång hårdare och rappare. *Om vänliga ord inte kunde ordna tak för natten kanske härdat svenskt stål kunde göra det.* Dörren gled åter upp men till Karls stora förvåning öppnades inte dörren av bjässen utan av en skröplig

gammal hagga. Hennes ansikte var fårat som en nyplogad åker och smyckade med motbjudande vårtor. Munnen tycktes sakna tänder och när hon talade rörde sig tungan som en giftig orm.

”Min herre får ursäkta min trögtänkte son”, sade haggan och slängde ett uppgivet ögonkast mot bjässen. ”Urjasz ärvde varken skönhet eller vett från sin far. Han må vara stark som en oxe pojken min men han är också dum som en åsna. Kom in och sätt dig vid

den varma elden så skall du få något varmt att äta.”

Med en överdriven armrörelse bjöd haggan in Karl i det lilla torpet som om han vore kungen själv.

”Mitt namn är Bogdana men du kan kalla mig Baba, alla andra gör det”, fortsatte hon. ”Urjasz, gå ut och ta hand om herrens häst. Se till att torka den väl och att den får hö och havre att äta.”

Bjässen blängde först ilsket på sin mor och sedan på Karl. Han öppnade munnen för att säga något men Bogdana fräste till som en ilsken katt så han stängde munnen. Ilsket tog han på sig en grov rock, tog lyktan och gick ut i regnet. Dörren smälldes igen med en sådan kraft att Karl blev rädd att den skulle hoppa av gångjärnen.

”Bry dig inte om honom. Han har alltid varit ett tjurigt barn, Urjasz min. Slå dig ner på pallen vid elden så skall jag hålla upp litet soppa åt dig.”

Karl satte sig ner och förde händerna försiktigt mot elden. Värmen smekte de frusna fingrarna som började värka när blodet åter rann tillbaka. Han tittade sig omkring i torpet och fann att det bara bestod av ett enda rum. Golvet var av packad jord och efter väggarna stod två sängar, några enkla trähyllor och ett gammalt skåp. Vid fönstret fanns ett litet köksbord med tre tillhörande stolar. Över elden hängde en järngryta och puttrade. Bogdana räckte Karl en träsked och en kantstött skål som hon fyllde med soppa. Karl smakade försiktigt för att inte bränna sig på tungan. Soppan var het och hade en stark smak av lök och andra rotfrukter. Värmen från elden fick Karl att slappna av men han kände också att illamåendet återvände med ny kraft. Han reste sig upp men huvudet började att snurra. Han tog några stapplande steg, tappade soppskålen, och föll handlöst till golvet. Krankheten hade besegrat svensken och lämnat honom lika hjälplös som ett hittebarn på farstubron.

KAPITEL 2

Karl Kämpe slog upp ögonen. Något var fel, fruktansvärt fel? Var var han? Det kändes som en främmande plats, en ondskans palats. Han försökte röra sig men han kunde inte. En grå dimma omgav honom och kröp allt närmare hans nakna kropp. Små fragment av minnen simmade runt i hans huvud. Plötsligt hörde han ett skrän från dimman. Han insåg att han inte var ensam. En skugga skymtade till. Av konturen att döma var varelsen som gömde sig i dunklet inte större än en hund. Men den var inte ensam. Fler skuggor blev synliga och de cirkulerade runt honom som en pack jagande vargar.

”Lämna mig i fred, era pukar”, skrek han frustrerat.

För ett ögonblick blev allt stilla, i nästa kastade sig smådjävlarna över honom. Ett tumult uppstod när Karl slog vilt omkring sig och brottades med dessa främmande bestar som var viga som katter. Men hur svensken än kämpade och slet så var övermakten för stor. De var för många även för honom. Karls armar sträcktes rakt ut åt sidorna i sin fulla längd och så kom den första smärtan. Bang. En stor spik trängde igenom svenskens högra handled. Bang, bang. Fler spikar började spikas in i hans kropp. Smådjävlarna höll på att korsfästa honom. Lidandet var oerhört och han skrek för allt vad lungorna höll.

Smådjävlarerna skrattade bara åt hans smärta och i deras grymma leenden skymtades vassa tänder. Fler hammarslag följde. När de var färdiga med sitt verk reste de korset och dansade omkring honom. Så hördes en dov oroväckande rytning bakom svensken. Smådjävlarerna skrek till av fasa och flydde i alla riktningar. Karl försökte vrida huvudet för att kunna se men han kunde inte. Något hemskt och gargantuanskt närmade sig.

”Vem där?” kved Karl, redo för det värsta. ”Vem där?” Han blundade.

Kallsvettig vaknade Karl upp ur sin djupa sömn. Urjasz stod lutad över honom och betraktade svensken med samma avsmak som om han tittade på en bajskorv.

”Hoppas att jag inte väckte herrn med mitt vedklyvande”, sade bjässen med spelad empati. I sin famn höll Urjasz en trave ved som han utan förvarning släppte ner i en vedkorg med ett brak. Oljudet fick Karl att ta sig åt huvudet. *Förbannade bondjävul*. Urjasz flinade, torkade svetten från pannan med koltärmen och gick sedan ut och lämnade svensken åter ensam.

Karl gnuggade sömnen ur ögonen. Starkt solljus strålade in via fönstret och han blev tvungen att hålla upp sin hand tills ögonen hunnit vänja sig. Rummet var större och hemtrevligare än han mindes det. Han tog ett djupt andetag och släppte sakta ut luften ur lungorna. För första gången på länge kände han sig utvilad och framför allt varm. Så vitt han kunde avgöra det så hade han inte längre någon feber, däremot knorrade magen som en hungrig brunbjörn som nyligen vaknat från sitt vinteride. Tydligen hade Bogdana och hennes ohyfsade son vårdat honom under hans sjukhet. De hade också tagit hans kläder för han låg under filten i bara mässingen.

Ett skrapande ljud hördes från utsidan och ytterdörren knarrade upp. Bogdana klev ogenerat in och tittade på sin nyvakne gäst. I famnen bar hon Karls kläder, de var tvättade och prydligt vikta i en hög.

”Så blåblodet behagar äntligen stiga upp”, sade hon med ett flin och satte ner klädhögen på sängen bredvid svensken. Han antog att hon skämtade för Bogdana kunde väl ändå inte vara så senil att hon trodde att alla som inte var bönder var blåblodiga? Som man gör mot sämre vetande log han eftergivet åt det lilla skämtet.

”Hur länge har jag sovit?” frågade han och norpade skjortan från klädhögen. Den kändes ovanligt mjuk i handen och spontant förde han tyget mot ansiktet. Skjortan doftade aningen rosenvatten, en angenäm doft som Karl innerligt förknippade med sin mor Karolina. Hon hade odlat många rosenbuskar hemma på Becka gård och när de blommade sjöng hon av lycka så att det hördes ut över nejd-
en. Det var ett trevligt minne men det gjorde också hemlängtan så mycket värre. För ett ögonblick undrade han om hans mor ens visste om att han fortfarande levde? Men hur kunde hon göra det? Efter flykten från Poltava hade han inte kunnat skicka henne några brev och den svenska armén hade inga uppgifter om honom efter slaget. Troligast var han införd som saknad eller död. Det var en grym tanke.

”I tre dagar har herrn sovit och jag har tagit hand om er efter bästa förmåga. Ett tag såg det ut som om den svarte befriaren skulle ta er ifrån oss men med mina elixir och mina sånger besegrade jag honom. Moder jords kraft är stor för den som vet hur den skall tämjas.”

Karl blev förskräckt över vad han hörde. Prelaterna hade många gånger varnat honom för kloka gubbar och gummor som kunde

bota de sjuka genom blasfemiska djävulsbrygder och sjungande trollformler men han hade aldrig kunnat ana att han själv skulle kunna komma faran så nära. Kunde Bogdana vara en trollkona? Kunde hon ha kysst Hin Håle i baken och sedan lärt sig mörka konster ur djävulens svarta bibel? Ingen kunskap som kom därifrån kom utan ett högt pris. Kunde det redan ligga en förbannelse över honom? Vad var det egentligen för hädisk soppa som hon hade tvingat i honom när han låg febersjuk? Karl kände sig äcklad, han ville spy men kunde inte för inget fanns i magen.

”Baba, har ni botat mig med häxkonster?” frågade Karl med dar-
rande röst. Han bävade för det svar hon skulle ge honom.

”Häxkonster och häxkonster”, fräste haggan med oväntad hetta. ”Det finns andra krafter i denna värld förutom den kristna guden. Vad vet ni egentligen om de krafter som styr människan och naturen? Låt mig svara er på den frågan. Ingenting. Om jag skulle vara herrn skulle jag passa mig för att kasta ogrundade anklagelser mot den som precis har räddat ert ynkliga liv.”

Vredgat tittade Bogdana på Karl och förde sitt ansikte så nära att han kunde känna hennes stinkande andedräkt. Karl ångrade omedelbart sina hastiga ord och kände sig som en fårskalle. Fakta var att han var och kände sig mycket friskare än han gjort på mången dag och detta kunde väl bara vara en god sak? Hans ibland enfaldiga tro på prästerskapets vidskepliga pladder hade fått honom att tala innan han tänkte. Det var inte första gången som hans tanklöshet hade försatt honom i klammeri och han svalde tungt. Bogdana stirrade djupt in i hans blå ögon.

”Jag ber om ursäkt för mina klumpiga ord”, sade Karl snubblande över orden. ”Det var inte min mening att förarga er. Världen är dock en mörk och förrädisk plats och passar en sig inte för djävulens

krafter kan en lätt falla under Hin håles onda inflytande. En god och klok kvinna som ni måste väl ändå kunna se det rättfärdiga och kristna i mitt tankesätt. Jag ber er, godtag min ursäkt och låt oss glömma detta olycksaliga klavertramp.”

Karl vek ner blicken och skämdes som en hund. Bogdana gav honom en lätt klapp på kinden och suckade. Hon sträckte på sin böjda rygg och gick över till eldstaden.

”Ursäkten godtagen”, sade hon men orden kändes som om de var indränkta i etter. ”Låt oss inte tala mer om detta. Låt oss istället se till att ni får något i magen för ni är väl hungrig? Vad sägs om litet gröt?”

KAPITEL 3

Karl Kämpe kände sig utsvulten. Skulle han haft chansen skulle han ensam kunna trycka ner en hel julegris med fötter och allt, så hungrig var han. Nu fanns det inte och hade troligast aldrig funnits en julegris i Bogdanas torp så det fick duga med gröt. Karl drog skjortan över huvudet och reste sig ogenerat och drog på sig byxor. Bogdana gav honom en ointresserad blick och räckte sedan över en trätallrik med korngröt. Från en burk slevade hon vårdslöst upp en klick sylt som måste ha varit en blandning av hallon och björnbär. Karl åt med god aptit utan att säga ett ord. I vanliga fall skulle gröten kunna beskrivas som smaklös och vattnig men för den svultne svensken var det en måltid värdig en kunglig taffel. Bogdana höll upp svagdricka i en lädermugg och han lät sig njuta av drycken. Han skrapade tallriken ren och sjönk för en stund ner i sängen och myste. Allt som saknades var en god pipa tobak så skulle han vara en lycklig man. Det var Bogdana som bröt tystnaden.

”Jag antar att herrn önskar lämna oss så fort som möjligt nu när ovädret har dragit förbi?”

Frågan tog Karl litet på sängen men han kunde inte ha sagt det bättre själv. Han ville fortsätta sin resa så fort som möjligt för det fanns fortfarande en chans att nå Stettin innan vintern. Han ville

också lämna torpet av den enkla anledningen att vid det här laget cirkulerade säkert ett rykte i bygden om den mystiske främlingen som låg sjuk på torpet. Det skulle inte dröja länge innan nyfikna grannar kom på besök och började ställa obekväma frågor.

”Det stämmer”, svarade Karl. ”Jag borde ge mig av omedelbart. Jag har redan tagit upp allt för mycket av er gästfrihet och önskar fortsätta min resa.”

”Om blåblodet vill resa kan jag förstås inte hindra honom men jag vill påminna om att han fortfarande inte är fullt kurant. Jag skall ge er en flaska med det elixir som har räddat er. Den botar mot de flesta åkommor ni kan råka ut för i denna del av världen.”

Bogdana gick över till det gamla skåpet och öppnade det. Från Karls synvinkel kunde han inte se vad det innehöll men om hon var en trollkona så var det med all säkerhet hennes häxskafferi, fullpackat med ockulta föremål. Burkar med mystiska örter, glasbehållare med jungfrublod, runmärkta lådor med djurextrakt, illaluktande trolldrycker, konserverade paddor, uppstoppade korpar, trebenta kittlar välsignade av djävulen, djurkranium, skelettdelar och döds-skallar. Haggan rotade runt i skåpet en stund tills hon fann vad hon sökte. Hon höll upp en blå flaska, inte större än ett barns knytnäve.

”Ta den här”, sade hon och räckte över flaskan. ”Den innehåller två doser av elixiret. Om ni känner er krank igen skall ni dricka halva innehållet, blir ni inte bättre så drick även den andra halvan.”

Karl tog emot flaskan och tittade misstänksamt på innehållet. Vätskan var trögflytande och svart som trollblod. Helst av allt ville han kasta denna häxbrygd i elden men vis av sitt tidigare misstag lindande han istället in flaskan i en näsduk och lade försiktigt ner den i axelväskan. Han kunde alltid kasta bort den senare när han var ensam i skogen, det gällde först och främst att inte förarga tor-

pets härskarinna igen.

Bogdana såg nöjd ut och stängde skåpet som behöll sina hemligheter. Hon gick över till ytterdörren och öppnade den.

”Urjasz”, ropade hon. ”Var en god pojke och sadla herrns häst. Han önskar resa vidare så snart som möjligt.”

Hon svarades av en röst som på något konstigt sätt lät både arg och munter på samma gång.

”Om Urjasz verkar litet sur på er får ni ursäkta”, sade Bogdana. ”Ni förstår, han tycker inte om att ni har sovit i hans säng de senaste dagarna. Han blir så lätt kinkig pojken min.”

Karl rätade på sina stela ben och reste sig. I sin hand höll han några mynt som han lade på köksbordet.

”Ingen fara, jag kan förstå hans frustration. Jag skulle på något sätt vilja visa min tacksamhet för allt ni har gjort för mig. På bordet ligger fem silverdaler, det är inte mycket till dusör men bör räcka till några kalvar eller en halv ko i alla fall.”

”Era mynt har jag ingen användning för”, svarade Bogdana och petade med en pinne i brasan. ”Men det finns faktiskt en sak som ni kan göra för mig.”

”Allt du behöver göra är att nämna det.”

”Låt mig först berätta litet om mig själv så att ni bättre förstår varför jag vill att ni skall göra detta”, sade haggan och svensken lyssnade uppmärksamt. ”En gång i tiden, för länge sedan då jag var ung arbetade jag på slottet som tjänstepiga åt hertigen av Belz. Den nuvarande hertigens farfar för att vara mer exakt. Jag hade många sysslor att utföra och bland dem var att ta hand om barnen, och även om de kunde vara ena riktiga rackarungar var det också den lyckligaste tiden i mitt liv. Hertiginnan tyckte mycket om mig och hon var en god husfru. Så en dag träffade jag den man som skulle bli min make.

Han var en enkel bonde men han var också den mest charmerande karl jag träffat.” Bogdana fick något drömskt i blicken.

”Upp över öronen förälskad bad jag hertiginnan om att få lämna min tjänst så att jag kunde gifta mig med honom. Hon blev både ledsen och litet upprörd men till slut beviljade hon min önskan. Innan jag lämnade slottet gav hon mig en mycket fin gåva för det goda arbete som jag utfört genom åren. Gåvan var en vackert snidad handspegel. Jag hade vid ett tidigare tillfälle berättat för hertiginnan att jag tyckte att handspegeln var ett mycket behagfullt föremål och hon kom ihåg det vid avskedet och gav mig den.”

Bogdana gick över till skåpet och tog fram ett föremål som var inlindad i en duk. Försiktigt vecklade hon upp duken och höll upp spegeln. Ljuset från fönstret reflekterade i det fyrkantiga spegelglaset och kastade en solkatt på väggen. Hon gick fram till Karl och satte varligt handspegeln i hans hand så att han kunde inspektera föremålet. Handspegeln var skuren ur ett mörkt träslag och hade utsökta inlägg av pärlemor. Alla ytor var mästerligt graverade med ett avancerat mönster som slingrade likt växter runt själva spegeln. På baksidan fanns en avbildning av den grekiska ynglingen Narcissus som betraktade sin reflektion i en blank vattenyta.

”En furstlig gåva minst sagt”, mumlade Karl förhådd av det vackra föremålet.

Bogdana nickade medgivande. ”Det är min käraste ägodel och jag har vårdat den ömt genom åren. Som du kanske förstår har jag inte många vintrar kvar att genomlida. Jag har blivit gammal och ful och har inte längre någon önskan att se min egen spegelbild. Men det vore en svår synd om Urjasz fick ärva spegeln. Han förstår sig inte på sköna tings värde och skulle med all säkerhet tappa den i marken eller byta den mot en flaska brännvin. Bättre då att handspegeln fick

ett nytt hem och vilket bättre än det hem där den ursprungligen kom ifrån? Nu är det så att hertigen av Belz har en dotter som heter Izabela. Jag har aldrig sett flickebarnet men om hon liknar sin farmor så lär hon vara en bedårande skönhet. Jag råkar veta att det idag är hennes födelsedag och jag skulle vilja att hon fick handspegeln som en present. Ett sätt att sluta cirkeln så att säga.”

Karl höll på att tappa hakan. Haggan ville att han mer eller mindre skulle bege sig in i lejonets kula för att överlämna en födelsedagspresent. Bogdana kunde förvisso inte veta hur farligt det var för Karl att besöka slottet men detta var en orimlig begäran. Blev han påkommen som svensk skulle han dingla från närmsta trädtopp innan solen hunnit gå ner. Han kände att han behövde tänka, han behövde vinna tid så han frågade.

”Varför överlämnar du inte gåvan själv?”

”Tok”, skrattade Bogdana. ”Tror du att de släpper in en gammal kärring som jag på slottet, eller min Urjasz för den delen? Jag tror knappast det. Men en så fin herre som ni skulle de säkert släppa in om ni visade upp vilken fin gåva ni har med er till hertigens dotter.”

Det lät logiskt tyckte Karl. Den polska adelns förakt för bönderna de styrde över var legendarisk, få bönder slet så hårt och fick behålla så litet som de polska. Men att besöka hertigens slott kunde det inte bli tal om men han hade lovat att utföra henne en tjänst. Han stod vid ett vägskäl. Skulle han hålla sitt ord eller skulle han bryta det som en ärelös niding, något som han aldrig tidigare gjort? Han beslutade sig för att ta sig an uppgiften men han skulle hitta ett sätt att leverera spegeln utan att sätta sig själv i fara.

”Som du vill, jag skall göra det. Innan skymningen faller skall Izabela ha handspegeln i sin hand”, sade Karl och lindade åter in spegeln i duken och stoppade den i väskan.

”Hur långt är det till hertigens slott härifrån?”

”Med en utvilad häst bör det inte ta mer än en halv dag om ni följer vägen västerut.”

”Då är det hög tid för mig att ge mig av.”

Karl gick över till klädhögen och började kläda på sig. När han var redo klev han ut från torpet och andades in den friska lantluften. Urjasz kom gående från ladugården med hans sadlade häst. Den var ryktad och verkade riktigt glad över att se sin herre. Karl gjorde en snabb inspektion och fann att också hästen var frisk och kry.

”Du har gjort ett gott arbete Urjasz”, sade Karl och svingade sig upp i sadeln.

Bjässen blängde återigen surt men sade ingenting. Han var nog mest glad över att bli av med den oinbjudna gästen som sovit i hans säng de senaste dagarna. Bogdana kom ut på gården och ställde sig bredvid sin son.

”Baba, Urjasz, jag tackar er för er gästfrihet. Må fridens liljer kanta eder väg i livet. Tiden är kommen för mig att ge mig av. Så, adieu.”

Karl vred hästen mot vägen och red iväg. Det kändes skönt att vara på resande fot igen med solen och månen som enda sällskap. Han kom på sig med att skratta. Kvar på köksbordet hade han lämnat de fem silverdalerna.

KAPITEL 4

Äntligen var ovädret över. De mörka regnmolnen hade dragit vidare och solen värmde skönt i den lätta brisen. Genom den gyllene skogen red en ensam ryttare. Hans namn var Guillaume de Montauroux och han var den franske markisen av Montauroux äldste son. Han hade varit på resvägarna i över en vecka och närmade sig äntligen sitt slutmål. Om några timmar skulle han vara framme och kunde tvätta av sig resdammet. Guillaume njöt i det vackra vädret och efter all grov färdkost han ätit såg han verkligen fram mot kvälens festligheter. Inget mer pissljummet vin för honom.

Fransmannens häst travade raskt framåt genom det sköna landskapet. Några fåglar sjöng till varandra i ett träd och vattnet porlade friskt i en liten bäck. Vägen var fortfarande blöt och lerig men det var inte lika illa som det hade varit de senaste dagarna. Den slingrades sig efter randen av en myr och ledde vidare till en skarp vägkrök. En stor ek låg över vägen precis där kröken var som skarpast och Guillaume gillade inte det han såg. Nervöst kliade han sig i den skäggstubb som hade vuxit fram under resan och spanade in bland träden med en ängslig blick. Efter alla krig som Polen upplevt de senaste åren kryllande skogarna av stråtrövare och andra illgärningsmän. Han kunde dock inte upptäcka någon fara som lu-

rade bland träden så han vände sig åter mot eken. Då märkte han att den var uppsliten ur marken med rötterna och förstod att dess nuvarande position över vägen måste vara ett verk av stormen. Han pustade och styrde hästen och mulåsnan med hans packning in i den snåriga skogen. Det var lätt att hitta en väg runt eken även om han blev tvungen att ducka under en låg gren. Åter på vägen fortsatte färden utan några större problem. Uppgiften att röja undan den fallna eken lämnade han med glädje över till de polska bönderna att utföra.

En timme senare kom fransmannen fram till bebodda trakter. Han passerade några små gårdar med magra jordlotter och såg en handfull kritter beta i en hage. Några strävsamma bönder arbetade med den sena höstskörden medan andra reparerade tak och fönsterluckor som hade tagit skada i ovädret. En stund senare kom han fram till en by som saknade värdshus. Ingen behjärtade sig heller att hälsa på honom utom en skäggig gammal gubbe som gav honom en sur blick. Vid byns pittoreska träkyrka stod en präst och domderade för några småbarn hur de skulle kratta bort löv och annat skräp som hade blåst in över grusgången. Han hötte med bibeln mot en liten flicka som sturskt vägrade att lyda. Åthutningen gav inga större resultat för flickan började springa runt gudsmannen och slå honom i baken med en pinne. Förgäves försökte prästen greppa tag i flickan men hon gled kvickt som en vessla undan och var gång hon fick in en träff med pinnen skrattade hon högt. Guillaume log åt det lilla skådespelet, lyfte på hatten, och red sedan lugnt vidare.

Bortom byn följde vägen ett långt mossklätt stengärde innan den åter löpte in i skogen. Vid en vägkorsning anslöt sig några mindre vägar den större som Guillaume färdades efter. Fransmannen visste att han klarat lejonparten av resan och att han bara hade någon

timme kvar innan han skulle vara framme. Han hade gott om tid på sig. Framför honom började området bli allt mer kuperat med stora stenblock och svarta granar. Det var en terräng han inte tyckte om. Hästen frustade oroligt och han beslutade att det var dags för ett kort uppehåll. Han red vidare en liten bit tills han fann en enkel rastplats vid foten av en höjd. Guillaume svängde av vägen och band fast hästen och mulåsnan vid ett träd. Han öppnade packningen och plockade ut de utensilier han behövde. Med sitt elddon gjorde han upp eld och hängde en gryta med vatten över den. Det skulle vederkvicka med en stärkande kopp indiskt te.

Plötsligt gnäggade hästen till och en gren som knäcktes väckte fransmannen från hans tankar. Guillaume tittade oroligt omkring sig och fick syn på det han fruktat hela förmiddagen. Tre grova och lurviga karlar beväpnade med tunga yxor närmade sig från olika håll och det var för sent att fly. En koppärrig stråtrövare kom smygande genom skogen medan en svartskäggig letade sig ner från höjden. Den tredje stråtrövaren som kom efter vägen var kroknäst och hade ett grymt leende på sina läppar.

Guillaume flög upp och fumlande efter värjan. För att den koppärrige rövaren som befann sig närmast inte skulle komma inom räckhåll backade fransmannen hastigt ut på vägen. Han snubblade till över en sten men lyckades behålla balansen. Den manövern fick de tre stråtrövarna att raska på sina steg och väl uppe på vägen var fransmannen helt omringad. Han var ensam mot tre karlar men vad kunde han göra? Om det inte fanns någon chans att fly från dessa mordlystna herrar skulle han åtminstone ta med sig någon av dem i döden. Hans franska blod krävde att han sålde sitt skinn dyrt. Guillaume fick upp värjan och ställde sig i position. Ironiskt morrade han "En garde."

Självsäkert tog stråtrövarna några kliv framåt när ljudet av klapprande hovar som närmade sig i hög fart kunde höras. En storvuxen främling kom stormande efter vägen på sin häst med höjd värja och beslutsamhet i blicken. Avståndet minskade hastigt och stråtrövaren med den krokiga näsan vände sig förvånat om för att se vem det var som störde dem i deras värv. Guillaume kunde se ett illmarigt leende sprida sig över ryttarens läppar när han närmade sig. Helt obegripligt tycktes han vara i full kontroll över den rådande situationen, som om han vore född för att strida från hästryggen och älskade att göra det. Kroknäsa hann knappt höja yxan innan ryttaren var över honom och utdelade ett dödligt hugg som kom rakt uppifrån. Hugget träffade över vänstra nyckelbenet och grävde sig djupt in i köttet. Det röda blodet sprutade när ryttaren ryckte ut klingan från kroppen och stråtrövaren rasade till marken.

Efter denna inledande attack sprängde hästen vidare men innan ryttaren åter hunnit höja värjan passerade han Guillaume med en hårsman och fortsatte mot den svartskäggige stråtrövaren som stod och gapade som en fåne när fienden kom emot honom. Tafatt höjde han yxan till försvar men istället för att hugga sträckte ryttaren bara ut armen som om han höll i en lans. Med en fruktansvärd kraft kördes värjan genom svartskäggs halsgrop ända ner till fästet. Där fastnade vapnet och vreds ur ryttarens grepp när han i full fart passerade. En främmande svordom hördes yttras från ryttarens läppar. Den koppärrige stråtrövaren vaknade från sin inledande förlamning och gav ifrån sig ett ilsket vrål och höjde yxan. Guillaume undvek skickligt det vårdslösa hugget och stötte sedan värjan i stråtrövarens buk. Den koppärrige gav ifrån sig ytterligare ett vrål, denna gång av smärta, innan han halkade i leran och blev liggande kippandes efter andan.

Guillaume vände sig hastigt om och fäste hela sin uppmärksamhet på ryttaren som hade hunnit vända hästen och nu kom skrittande tillbaka. Vid svartskägg stannade han och klev smidigt av riddjuret. Fransmannen tog några nervösa steg bakåt mot rastplatsen. Bara för att stråtrövarna var besegrade betydde det inte att faran var över. Ryttaren var kanske bara ytterligare en skalk som ville komma över hans ägodelar och av vad Guillaume hitintills hade sett var denne man betydligt farligare än de tre som låg dräpta på vägen. Men ryttaren gjorde inga fientliga ansatser och gav bara fransmannen en ointresserad blick. Sedan böjde han sig ner och drog lugnt värjan ur svartskäggs kropp som om det vore den naturligaste handlingen i världen. I solskenet glödde det blodiga bladet som eld. Ryttaren greppade därefter betslet till sin häst och ledde djuret mot den koppärrige stråtrövaren. Den döende stirrade på honom som om han inte kunde tro det som hade hänt. Han började hosta blod och ryttaren höjde värjan av barmhärtighet och gav honom nådastöten. Ryttaren gjorde sedan korstecknet över den döde och sade några ohörbara ord.

KAPITEL 5

”Parlez-vous français?”, sade ynglingen med en lätt darrande röst som bröt tystnaden.

Karl Kämpe vände upp blicken från den döde stråtrövaren och spände ögonen i främlingen som han just hade räddat livet på. Han kunde inte vara mer än tjugo år gammal och såg skärrad ut. Hans kinder var rosenfärgade, anletsdragen vackra och huden len. Med andra ord den raka motsatsen till svensken som var grovt väderbiten och hade hud som sandpapper. Ynglingens resemundering var av förstklassigt garvat läder, stövlarna var fodrade och väl infettade, hans värja var en påkostad fransk leksak som mer utstrålade elegans och finess än död och förintelse. Karl drog slutsatsen att ynglingen måste var en bortklemad adelsman.

Som svar på frågan skakade Karl bara på huvudet. Hans modersmål var svenska och han talade också bra tyska. Tack vare åren i Polen kunde han även en del polska men med franskan var det värre. Han hade ofta hört andra officerare tala språket men han hade själv aldrig fått tillfälle att bemästra det.

”Då får det väl bli polska, min okände vän? Ni talar väl polska?” frågade ynglingen som började tro att den kallblodige krigaren som stod framför honom kanske inte skulle dräpa honom trots allt.

Karl hade redan sänt två män till helvetet och gett den tredje nådastöten. Att dräpa ytterligare en man för att skydda sin hemlighet skulle inte vålla honom några större samvetsproblem. Offret skulle bara vara en i raden av namnlösa män som han bragt om livet den senaste tioårsperioden. Med ynglingen röjd ur vägen kunde han gömma liken i skogen och fortsätta sin färd som om ingenting hade hänt. Då skulle ingen kunna bära vittnesmål mot honom och berätta vad som verkligen hade inträffat här. Men varför hade han från första början räddat denna främling som bara kunde betyda problem för honom? Varför skulle han först ha räddat ynglingen bara för att sedan dräpa honom själv? Det var en ekvation som inte gick ihop. Karl hade på intet sätt planerat det som hade hänt utan

han hade bara följt en inre röst. Det kunde inte vara något annat än Guds vilja. *Deus vault*. Han sänkte därför värjan och gjorde en fredlig gest.

”Jag talar polska om än inte särskilt bra”, svarade han.

”Skäms inte för det. Polska är ett grovt och vulgärt språk som bara talas av bönder och deras barbariska herremän”, sade ynglingen med en oväntad glimt i ögat. ”Vad säger du om att vi stoppar ner våra vapen och sätter oss vid min eld och för ett riktigt samtal som två civiliserade herrar?”

Främlingen visade med armen mot den lilla rastplatsen med den puttrande grytan. Vid ett träd var en ståtlig häst och en mulåsna fastbundna och de åt oberörda av blodsutgjutelsen från en enbärsbuske. Karl svalde ljudligt den trögflytande saliv som hade samlats i hans mun. Han hade suttit många timmar till häst och tyckte att efter den lilla kavallerichocken att han hade förtjänat en rast.

”Låt gå för det”, sade han och nickade. ”Men gör inga oväntade rörelser.”

De båda männen torkade av sina blodiga vapen och skidade dem. Svensken hämtade sin häst och band den bredvid de andra djuren och gav den en vänlig klapp. I ögonvrån såg han hur ynglingen tog fram två porslinskoppar ur sin packning.

”Jag höll just på att brygga te när mina objudna gäster så burdust kom på besök, vill ni ha en kopp?” Utan att vänta på svar hällde han upp te i koppen och log ett silkesmjukt leende. Karl svarade med en grymtning och satte sig på en stor sten mitt emot ynglingen på andra sidan elden. Han tog emot den rykande koppen och kände den friska doften av jasmin. Han tog en klunk och fann det båda gott och uppiggande.

”Låt mig presentera mig själv”, sade ynglingen. ”Jag är chevalier de

Montauroux. Mina nära vänner kallar mig Guillaume. Säg mig vad ni heter och var ni kommer från. Nej vänta, låt mig gissa, det blir roligare så.”

Guillaume höll upp en tystande hand och granskade Karl som en hästköpare inspekterar en avelshingst.

”Ni är från Sachsen? Mecklenburg? Längre norrut kanske, Danmark?”

Karl skakade bara på huvudet. Av någon anledning roade varje felsvar som fransmannen gav honom. För sent kom han att tänka på att han inte kunde berätta sanningen. Han blev arg på sig själv. Allt för lätt hade han låtit sig hamna i krakel för att han inte tänkte sig för. Tanken på att omedelbart dräpa ynglingen var åter på bordet.

”Så ni är inte från Danmark, säger ni?” fortsatte Guillaume. Den dumbommen hade ingen aning om vilken livsfara han försatt sig själv i med sin löjliga lek. Gissade han på Sverige blev Karl tvungen att slå ihjäl honom. Det var en motbudande tanke men hade man något otrevligt att utföra så var det bättre att göra det på en gång än att dra ut på lidandet.

”Voilà, ni är från Sverige” sade Guillaume triumferande och sken upp.

”Vad grundar du det på?” morrade Karl mellan sammanbitna tänder. Borta var den trötte resenären, kvar var bara den iskalle mördaren.

”Jag lovar att berätta det om ni först lovar att inte hugga huvudet av mig”, sade fransmannen med en allvarlig blick. ”Jag må vara ung men jag är ingen dumskalle. Jag förstår vilken fara det är för alla svenskar att befinna sig i detta land just nu. Men ni har räddat mitt liv och det vore föga hedervärt av mig att belöna den goda handlingen med förräderi. Som jag ser det är jag skyldig dig en stor tjänst.

Jag kan var till stor nytta om du vill komma levande ur detta land för det är väl det du vill?”

”Berätta bara hur du kunde se att jag var svensk” fräste Karl.

”Det var inte lätt att lista ut. Din förklädnad är mycket bra må jag säga. Men du har gjort ett avgörande misstag. Det utmärkta arbetet från Wira bruk avslöjade dig. Ditt vapen är standardvärjan inom den svenska armén. Jag kan förstå din motvilja att göra dig av med ett sådant ypperligt vapen men detta är inget land som du bör bära det synligt i.”

”Det är kanske vapnet som kommer att utdela ditt banesår.”

”Jag vet inte hur du känner men jag känner inte för att döda någon mer idag. Jag är fransman och vi fransmän har inget med ert nordliga krig att göra. Vi har inget otalt med varandra. Fakta är att du inte är den enda som är på flykt.”

Karl blinkade till. ”Vad kan du egentligen var på flykt från mer än ansvar och en hård dags arbete?” frågade han i en hånfull ton.

”Kung Ludvig XIV.”

Det svaret hade svensken inte väntat sig. ”Påstår ni att solkungen i Paris är ute efter ert skinn? Vad kan du ha gjort för att reta upp honom, har du stulit hans morgontofflor?”

Guillaume vägde sin ord i munnen för en stund. ”Vid det franska hovet finns en ung skönhet, markisinnan de Amblimont som anses vara en av frankrikes vackraste kvinnor. Hon är... hur skall jag säga det här diplomatiskt? Gamle kung Ludvig gillar inte att dela sina älskarinnor med någon annan. För min egen säkerhet har jag beslutat att gå i exil i några år tills han har lugnat ner sig om du förstår vad jag menar?”

Karl tittade oförstående på Guillaume. Sedan började det rycka okontrollerbart i mungipan. Ett råbarkat garv växte i styrka till ett

brummande gapskatt. Fransmannen tittade först missnöjt på svensken men sedan kunde han inte heller hålla sig och föll in i skrattet. Karl vred sig av gamman och fick nästan tårar att bildas i ögonen. Guillaume skratta så gott att han kiknade. Det var en absurd historia, det förstod de både, den var så absurd att den måste vara sann eller så var det den fräckaste lögn som någon någonsin dragit. Av de två var det fransmannen som återhämtade sig snabbast.

”Vad säger du, skall vi sluta upp med de här dumheterna? Ta en chansning på mig min vän. Denne fransman kan du lita på och jag lovar att du inte kommer att behöva ångra dig. Det svär jag på vid allt som är heligt.”

”Svär du vid den heliga skrift?”

”Det gör jag”.

Karl torkade sina ögon. ”Nåväl, mot bättre vetande skall jag låta värjan vara skidad, men bara för att jag är på så gott humör. Jag kan ju alltid dräpa dig senare om jag känner för det”, sade han med ett flin.

”Så skall det låta, mandelkaka?” Guillaume räckte fram en öppnad guldfärgad burk. Karl tog en av kakorna och sniffade nyfiket på den. Den doftade som kakorna hans mor brukade baka.

”Säg mig nu ditt namn och var du kommer ifrån, mer än Sverige förstås. Säg mig sanningen så skall jag göra allt i min makt för att hjälpa dig”, sade Guillaume.

”Mitt namn är Karl Kämpé”, svarade Karl och kliade sig på hakan med kakan. ”Jag kommer mycket riktigt från Sverige. Jag växte upp på Becka gård i Edsbro socken, norr om huvudstaden Stockholm. Till för några månader sedan var jag kavallerist i Karl XII:s armé. Jag tillhörde livgardet till häst och var med vid det katastrofala nederlaget vid Poltava. Som genom ett Guds under överlevde jag mas-

sakern och har sedan den dagen varit en man på flykt. Allt jag vill är att komma hem till Sverige i ett stycke.”

”Karl Kämpe?”, sade fransmannen och gjorde en min som om han hade smakat på en grankotte. ”Ni kan inte heta Karl Kämpe i detta land. Man kan knappt uttala det namnet. Hädanefter heter ni...” Guillaume avbröt sig och tänkte efter. Sedan spred sig ett leende över hans läppar. ”...Charles de Champs, ett bra franskt namn som folk kommer att respektera. Du är hädanefter Charles de Champs, fransk rojalist och äventyrare. Smaka på den du.”

”Jag smakar hellre på en kaka till”, sade Karl och sträckte sig efter kakburken. Att Guillaume de Montauroux var kvicktänkt hade han redan börjat förstå. Han själv hade inte ens tänkt tanken på att skapa sig ett tacknamn. Hela hans flyktplan hade gått ut på att hålla sig undan och där det inte gick att smälta in med lokalbefolkningen. Här började ett annat sätt att fly på att visa sig. Ett mer bedrägligt sätt som krävde gott skådespeleri. Det fanns dock en svaghet i planen.

”Jag kan inte påstå att jag är fransman. Jag talar inte franska”, sade Karl och stoppade ytterligare en kaka i munnen.

”Det gör ingen annan i det här fördömda landet heller. På sin höjd kan man träffa någon som kan tala tyska eller en adelsman eller präst som kan latin. Jag kan lära er några enkla uttryck och meningar så att ni klarar er. Tro mig, med mig som sällskap kommer illusionen att bli fulländad.”

”Charles de Champs, va?” Det lät inte så illa tyckte Karl när han uttalade sitt namn högt för första gången. ”Men om jag är Charles de Champ, fransk rojalist och äventyrare. Vem är du då?”

”Jag är Guillaume de Montaroux”, sade fransmannen med en elegant gest med handen. ”Poet om dagen, libertin om natten, alla flickors älskling och alla fäder skräck.”

Karl skrattade igen. Det var något med Guillaume han gillade. Det var inte likt honom att finna vänskap bland ungtuppar men av någon anledning fann han fransmannens sällskap roande. Visserligen skiljde det bara tio år mellan de båda männen men också en evighet i livserfarenhet. Karl var råbarkad och härdad av ert hårt liv medan Guillaume såg ut som han i förrgår slutade att suga på mammas tutte. Karl antog att han såg litet av sig själv i fransmannen. Från tiden innan han dragit på sig kronans uniform, från tiden då han var ung, sorgfri och hela världen låg för hans fötter. Antingen det eller så saknade han bara någon att tala med.

”Om du är i exil som du säger, vad gör du då i detta land?” frågade Karl.

”En av mina fastrar är gift med en polsk adelsman så min far tyckte att det kunde vara en bra lösning för mig att hälsa på henne nu när jag inte längre är så populär hemma i Frankrike”, började Guillaume och tittade ner i sin tekopp. ”Min släkt gör också en del affärer med detta land och återigen tyckte min far att jag personligen gott kunde involvera mig i verksamheten. Han tycker väl att jag saknar erfarenhet av världen och hur den fungerar. Du förstår, gubben är nog litet rädd för att jag inte skall kunna axla ansvaret för släktens affärer efter att han har lämnat jordelivet. Det är som du hör en lång och tråkig historia som kan få en uppretad tjur att somna. Mer spännande vore det att höra om dina flyktplaner. Vart ämnar du bege dig härnäst?”

Karl tvekade. Skulle han berätta sanningen även om det innebar en ökad risk? Denna gång var valet dock lättare eftersom han redan beslutat sig för att skona Guillaume. Dessutom var han nyfiken på om fransmannen kunde hjälpa honom med problemet med födelsedagspresenten.

"Jag är faktiskt närmast, tro det eller ej, på väg mot slottet i Belz", sade Karl. "Jag har lovat en vän att överlämna en present till hertigens dotter som tydligen fyller år idag."

"Mon Dieu", utbrast Guillaume förvånat. "Då är vi på väg till samma födelsedagsfest. Du är då inte rädd av dig må jag säga om du tänker riskera ditt liv för att överlämna en gåva personligen i hertigens slott. Men jag skall hjälpa dig så att du slipper få huvudet dekapiterat." Fransmannen drog ett finger över strupen som om han skar upp den från öra till öra.

"Mycket roligt", suckade Karl.

"Oroa dig inte gamle gosse", flinade Guillaume. "Jag har redan en plan. Jag antar att du inte äger bättre kläder än de du nu bär på och de jag äger skulle du inte komma in i. Det är ett problem som vi måste lösa så fort som möjligt. Charles de Champs är trots allt en man som följer det senaste modet. Han skulle hellre dö än att klä sig som en bonde på strövtåg. Tills klädproblemet är löst får du agera dräng. Nej, ännu bättre, du är min personlige betjänt."

Karl satte det sista av teet i halsen. Skulle han agera betjänt åt en stroppig fransman? Men innan han hann framföra några klagomål fortsatte Guillaume.

"Det blir perfekt. Betjänter pratar inte och väcker liten eller ingen uppmärksamhet. Du kommer inte att behöva oroa dig. Jag kommer inte att beordra runt dig som en dresserad hund. Jag kommer bara att begära att du utför några små sysslor för att upprätthålla den falska fasaden. Men om du inte vill ha min hjälp kan du försöka ta dig in i slottet på egen hand. Se hur bra det går." Återigen drog Guillaume fingret över strupen.

"Outgrundliga äro herrens vägar", muttrade Karl.

"Amen", sade Guillaume och höjde sin tekopp i en skål.

KAPITEL 6

Det enda ljud som hördes var det klappande ljudet av hovar. De båda ryttarna hade inte sagt något till varandra sedan de med gemensamma krafter hade hängt upp de tre dräpta stråtrövarna i ett träd. Det hade varit fransmannen idé att hänga upp de tre som ett varnande exempel till andra illgärningsmän som strök omkring i buskarna. Åsynen av de dräpta skulle ha en väl avkylande effekt och sända en varning till alla om att i Polen är det fortfarande lag och ordning som gäller. Med blod från de döda hade Guillaume skrivit ett stort R som sträckte sig över bröstkorgen och magen på var och ett av de halvnakna liken. Ett R som stod för rövare. Karl Kämpe hade funnit upphängandet en smula makabert men på något konstigt sätt hade den gemensamma ansträngningen fört de båda männen närmare varandra. Han anade att den franske ynglingen var betydligt torrare bakom öronen än vad han utgav sig för att vara. Guillaume hade faktiskt dödat en människa utan att det knappt hade berört honom. Han hade förväntat sig att fransmannen skulle visa avsky för det hemska dåd han begått men han hade inte visat minsta tecken på medlidande. Kanske såg han bara stråtrövaren han stuckit i magen som ett vilddjur som var oändligt underordnad honom i den gudomliga hierarkin. Kanske betydde det inte mer för fransmannen

än om han hade dräpt en galen hund. En sak var Karl i alla fall säker på. Guillaume hade dödat förut eller så saknade mannen en själ.

”Om vi nu skall besöka Belz slott tillsammans vore det bra om du kunde berätta vad som förmodlingen väntar oss”, sade Karl abrupt och bröt tystnaden. ”Vad kan du exempelvis berätta om hertigen?”

Guillaume kastade en förundrad blick på sin reskamrat, harklade sig, och spottade en loska i diket. ”Jag vet faktiskt en hel del om både slottet och hertigen i fråga”, sade han och log triumferat. ”Hertigens fullständiga namn är Zygmunt Stefan Karolowski. Han är en stor och mäktig man här i Polen. Han är en magnat som det så vackert heter. Han hjälpte bland annat August den starke att säkra tronen i det förra kungavalet. Men fakta är att han är betydligt mäktare och mer inflytelserik än kungen. Han håller sig därför med ett eget hov här i Belz och ryktena gör gällande att han är sagolikt förmögen. Det sägs också att han under det senaste kriget ställde sig på kungens sida och bestred det svenska intåget i landet. Mot slutet av kriget när allt började gå åt skogen för August den starke betalade hertigen snabbt en häftig brandskatt i guld för att undvika att hans land plundrades och brändes. Det var med det guldets hjälp som Karl XII bekostade sitt ryska fälttåg. Om man vill vara ironisk skulle man kunna säga att han på så sätt finansierade det svenska uttåget ur Polen och arméns undergång i Ukraina.”

Karl grymtade irriterat och begrundade det sista uttalandet. Han hade inte mer kunskaper i det storpolitiska spelet bakom det stora nordiska kriget än en fisk hade kunskaper i att flyga. Han hade bara följt order och marscherat i den riktning som kungen pekat. Men om hertigen på ett så listigt sätt hade lyckats få karolinerna ut ur Polen var han en farlig fiende som inte skulle underskattas. Karl tyckte att han behövde veta mer om denne fiende och människorna

omkring honom.

”Hur gammal är hertigen, vad gillar han att göra och vad har han för personlighet?” frågade han ivrigt.

”Det var många frågor på en gång”, sade Guillaume med en missnöjd ton. Tydligen gillade inte fransmannen att bli förhörd på detta sätt men när han såg att Karl förväntade sig ett svar gav han med sig. ”Av vad min faster berättat är hertigen närmare 50 år gammal. Han älskar att jaga, röka pipa och gå på teater. Han äger en av de största porslins- och konstsamlingarna i den här delen av världen och har flera konstnärer anställda vid sitt hov. Han är en beryktad krigare och är befälhavare över den södra armén. Sedan några år tillbaka är han änkeman och enligt det senaste har han inte gift om sig. Hertigens fru dog under tragiska omständigheter i tyfus när den senaste epidemin härjade här i landet. Det sägs att hon var en utomordentligt vacker och klok kvinna. Under sin levnad födde hon hertigen sex barn. Oturligt nog är barnadödligheten hög även bland adeln och endast en dotter har överlevt till vuxen ålder.”

Guillaume avbröt sitt berättande. En tung sten tycktes ha lagts på hans axlar och för en stund var han långt borta som om han begrundade livets förgänglighet.

”Det måste vara ett svårt sår i sidan på hertigen om han än idag sörjer sin fru och döda barn”, sade Karl osäkert.

”Det är en hård värld vi lever i och i den är människan naken och ensam. Det borde du om någon ha stor erfarenhet av”, sade Guillaume och gungade upprört till i sadeln. ”När döden kommer skiljs inte på fattig eller rik. När ens tid är utmätt finns det ingen som kan undgå den himmelska kallelsen.”

Ingen kula träffar utan Guds vilja, oavsett om man går upprätt eller böjd.

”Det är sant”, konstaterade svensken. ”Min mor sade att snön faller lika tungt på komockor som på rosenblad. Men hertigen har i alla fall en dotter kvar. Izabela är väl hennes namn? Säg mig, är hon lika vacker som ryktena säger?”

Guillaume sneglade misstänksamt på Karl. En eld hade tänts i fransmannen men svensken kunde inte riktigt förstå varför. För ett ögonblick sades inget men så verkade Guillaume kyla sitt heta temperament och han började le.

”Izabela sägs vara en bedårande ung dam”, nickade han på tydligt bättre humör. ”Hon har ärvt sin mors skönhet och är hertigens ögonsten nu när alla andra barn är döda. Det sägs att han inte nekar henne någonting vilket tydligen skall ha grävt djupa hål i hans skattkistor.” Fransmannen flinade. ”De kallar henne för Ängeln från Belz och hennes skönhet är redan omsjungen av landets skalder. Unga män från när och fjärran har flockats kring hertigen för att fråga om hennes hand. Hon är ju ett synnerligen gott parti eftersom hon är hertigens enda legitima arvtagare. Den gode Karolowski är väl medveten om hennes arvslott och vakar över dottern som en svartsjuk älskare. När tiden är inne kommer hon med all säkerhet att giftas in i någon av Polens mäktigaste släkter. Kronprins Fredrik August är också en kandidat även om vi inte kommer att se honom under kvällens festligheter. Vem hon än kommer att gifta sig med kommer hon att vara lika orörd som jungfru Maria på bröllopsnatten, i alla fall om hertigen får som han vill.”

Det sista sades med en sådan spjuveraktig ton att Karl inte kunde undvika att höra det. Att fransmannen planerade något stort för kvällen var lika klart som om det vore skrivet i hans panna.

”Har måntro flickornas älskling och fädernas skräck några planer för flickan i fråga?” Den frågan var lika fräck som ohyfsad.

Guillaume försökte att se oskyldig ut. Han bet sig i läppen men han kunde inte hålla sig. Han gav Karl en vänskaplig knuff med handen och började garva. Karl funderade på om han skulle gräva vidare i ämnet men beslöt att låta Guillaume behålla sina hemligheter för tillfället. Han hade andra och mer intressanta frågor som behövde besvaras.

”Säg mig Guillaume”, sade han för att byta riktning på samtalet. ”Hur kommer det sig att du är bjuden på Izabelas födelsedagsfest?”

Fransmannen svarade inte till en början, han var alldeles för road av sina egna tankar och planer. Men så vred han överkroppen mot svensken och klappade på den högra sidan av bröstet.

”Jag har fått en inbjudan. Egentligen är det min faster och hennes make som har blivit inbjudna men på grund av sviktande hälsa har de beslutat att skicka mig som släktens representant. Personligen tror jag att de bara ville få mig ur huset för en tid så att de kunde få litet lugn och ro för sig själva. Personligen är jag bara glad att få lämna deras dammiga lilla kyffe. Dessutom är jag en fullblodig fransman och vi missar aldrig en fest där gräddan av ett rike samlar sig för att fira ett strålande kalas. Även om det hålls i en avlägsen håla som Belz.”

Ett strålande kalas bland de höga och mäktiga hade aldrig varit något för Karl Kämpe. Han kände däremot många officerare som inte kunde göra annat än att prata om pråliga fester och påkostade banketter. Officerarna försökte alltid vinna över varandra i sitt skryt över vilka de träffat, vilka viktiga ämnen de samtalat om och vilka unga damer de lyckats förföra. Personligen gillade Karl små källarkrogar och värdshus där han kunde vara sig själv för ett tag utan att någon tog illa vid. Han älskade att spela kort och diskutera med sina vänner. Ett redigt supande hörde givetvis till och extra livat blev

det när någon spontant bröt ut i en sång som alla kunde sjunga med i. Det var ett riktigt kalas. Inte dessa kråmade överklasstillställningar där etikett och stil gick före glädje och lust.

De båda reskamraternas samtal fortsatte i en bra stund och Karl fick nu även sin första lektion i franska. Han lärde sig att säga oui, bonjour, merci, c'est la vie, mon nom est Charles de Champs och andra trivialiteter. Under ritten passerade de många gårdar och för varje by de passerade blev gårdarna större och fler. Vägen var här också bredare och på vissa kortare sträckor även stenlagd. Ett tydligt tecken på att de närmade sig en större stad eller köping. Överallt syntes det människor som knogade och slet, det var främst bönder men även hantverkare, handelsmän och fattighjon. Vissa diskuterade högljutt med varandra samtidigt som de viftade med armarna som om de vore väderkvarnar. Små patruller av soldater kunde också rida förbi men de gjorde inte mycket väsen av sig. Guillaume blev på ett ännu bättre humör nu när han nästan kunde lukta sig till civilisations stank. Karl tyckte däremot att det kändes som om de red in i mörkrets hjärta. Han började bli allt mer nervös och iakttog uppmärksamt allt som hände omkring honom.

Så kom de till slut fram till Belz som bredde ut sig över slätten som en välgräddad paj. Runt hela staden löpte en försummad vallgrav parallellt med en väldig medeltida ringmur. Bortom försvarsverket skymtade grå och svarta hustak, gamla stentorn och ärgade kyrkspiror. Ville någon anfälla staden skulle det inte ta lång tid med moderna kanoner att skapa några bräscher i muren. Sedan skulle det i stort vara omöjligt för försvararna att stå emot den flodvåg av fiender som kunde strömma in. Muren räckte kanske gott mot rövare och medeltida furstars lansar men dess förlegade uselhet skulle bjuda dagens fältherrar till snabbt segergille. Staden var inte

alls vad Karl hade förväntat sig.

”Jag trodde att hertigen var en rik herre men den här staden ser ut som en kvarleva från tiden före det förra århundradets gyllene sekel”, konstaterade han torrt.

”Staden är inte mycket att hurra över, det måste jag hålla med om”, sade Guillaume och kliade sig förströdd på kinden. ”Men vi har ännu inte sett slottet. Enligt min faster så skall det vara en ståtlig byggnad uppförd efter Bogdans Chmelnitskijs härjningar i mitten på 1600-talet. Tydligen skall slottet ligga utanför själva staden men jag kan då inte se det.”

”Titta noga igen min vän”, sade Karl och pekade. Långt borta i fjärran bortom staden skymtade en stor byggnad på en kulle.

”Ja, du har rätt. Det måste vara hertigens slott. Låt oss rida dit och tas emot som de hedersvärda gäster vi faktiskt är.”

Guillaume blev för ett ögonblick allvarlig. ”Det kan bli farligt för dig nu Charles”, sade han. ”Ta mulåsnan och rid ett stycke bakom mig så att det framstår som om vi är herre och tjänare. Frågar någon något så låt mig sköta snacket.” Fransmannen log åter sitt spjuveraktiga leende. Karl grymtade till svar och slet irriterat åt sig mulåsnans tömmar. Det här kan aldrig sluta lyckligt tänkte han.

KAPITEL 7

Slottet i Belz var verkligen något för ögat att skåda. Hela fästningen var uppförd på en enorm upphöjd fyrkant med en utskjutande bastion i varje hörn. Vakter i grupper om tre patrullerade längs kurtinerna och med jämna mellanrum stack kanonmynningar ut. Fästningsvallarna var så tjocka och höga att Karl Kämpe och Guillaume de Montauroux från dess fot bara kunde se de olika slottsbyggnadernas tak sticka fram över krönet. Runt hela fästningen löpte en respektingivande vallgrav, muddrad och bred som en riktig vallgrav skulle vara. Inte som den tragiska parodi som igenslammad och stinkande omgav staden.

Storögt frågade Guillaume ”Vad kallas de här fästningarna?”

”Konstruktionen kallas för trace italianne. I dagligt tal brukar vi säga stjärnfort”, svarade Karl med en viss yrkesstolthet. ”De uppkom på 1500-talet när krut och kanoner började smula sönder dåtidens höga stenmurar, ett exempel på dessa otillräckliga murar såg vi på nära håll då vi red runt Belz för en stund sedan. Det var italienarna som först började bygga dessa relativt låga, tjocka och vinklade murar och det är också från dem som namnet kommer ifrån. Dessa fästningar är byggda för att stå emot allt som en fiende kan skjuta emot den och de är förbannat svåra att storma uppför. Fråga bara de

sachsiska soldaterna som förtvivlat stångade sig blodiga mot Rigas fästningsvallar för några år sedan.”

De båda männen red runt en av bastionerna och kom fram till porthuset där vakter i gråblå uniformer kom dem till mötes. Dagen till ära bar de ceremoniella hillebarder och färgsprakande fjädrar instoppade i hattarna.

”Vilka är de här?” frågade Guillaume och rynkade på pannan. ”De ser inte ut att vara några vanliga polska soldater.”

”De är hajduker, hårdföra ungerska legosoldater”, viskade Karl lågt och svalde tungt. ”En gång i tiden slogs de som oförskräckta reguljära trupper i den polska armén men nu för tiden agerar de allt som oftast som privata och ytterst lojala livgarden åt polska adelsmän som har råd med deras tjänster.”

Den främste av hajdukerna, den som såg ut som en synnerligen stolt och äregirig kapten, höjde handen i ett stopptecken.

”Inbjudan”, sade han och tittade intensivt på de båda resenärerna med sina argusögon.

Guillaume knäppte upp jackan och tog fram inbjudan han hade i innerfickan. Kaptenen snappade till sig pappret och gav det ett ögonkast. Om fransmannen hade tänkt förråda Karl skulle det ske nu. Svensken iakttog därför noga allt som Guillaume gjorde. Utförde han minsta tecken eller oväntad rörelse skulle Karl belöna hans lojalitet med en kula i ryggen. Han betvivlade starkt att han skulle hinna undan innan hajdukerna fick fram sina musköter och sköt ner honom men om så skedde skulle han i alla fall ha tagit med sig sin Judas i graven. Försiktigt förde han ena handen mot en av flintlåspistolerna.

”Och han då?” frågade kaptenen och nickade åt Karls håll.

Tydligen var inbjudan personlig och hajduken var inte riktigt nöjd

med att fransmannen kom släpande med en oinbjuden gäst. Guillaume rörde inte en min utan svarade bara i den drygaste överklass-ton som Karl någonsin hade hört.

”Den här mannen är min betjänt”, sade han och vred sig mot Karl. ”Jag kan inte gå på fest utan honom. Vem skall annars ta hans ommina persedlar? Mina koffertar bärs inte upp på rummet av sig själva. Vem skall hjälpa mig med kläderna, peruken och pudret? Han är ovärderligt för mig men det förstår ni väl ändå människa?”

Kaptenen grimaserade illa. Han hade haft mycket att göra under dagen och var upp över öronen trött på stroppiga adelsmän som kunde vara kinkiga som småbarn om de inte omedelbart fick sin vilja igenom.

”Jag har mina order”, sade han bryskt. ”Inga oinbjudna gäster skall släppas in på slottet.”

”Det här tilltaget skall jag personligen ta upp med hertigen av Belz, det kan ni vara säker på”, sade Guillaume med en skärpa som till och med förvånade kaptenen. ”När han får höra vilket otrevligt bemötande arvtagaren av Montauroux fått av sin enfaldige portkapten är jag säker på att ni kommer att få skrubba latriner det närmsta halvåret. Se så, jag har inte tid med de här dumheterna, släpp in oss.”

Kaptenen gnisslade tänder och stirrade på fransmannen med tillbakahållen vrede. Guillaume lät sig dock inte skrämmas utan stirrade tillbaka som om han verkligen menade att göra allvar av sitt hot. Det var en viljornas kamp men till slut besinnade sig kaptenen och suckade. Med en gåspenna skrev han irriterat +1 bakom fransmannens namn på inbjudan. Sedan backade han undan och gjorde en stram honnör.

”Chevalier de Montauroux med betjänt, välkommen till Belz slott. Var vänlig och lämna in era vapen i porthuset och bege er se-

dan in på borggården så får ni er inackordering.”

Guillaume nickade nöjt och fick tillbaka inbjudan när han red förbi kaptenen. Karl kunde inte förstå hur fransmannen kunde vara så lugn när de befann sig i en så stor fara. Hans hjärta bultade så hårt att han trodde att det skulle hoppa ut ur bröstkorgen på honom. Det var samma känsla som han fick var gång han red ut på slagfältet för dagens första kavallerichock. Men en god sak förde händelsen i alla fall med sig. Han kunde lita på Guillaume för från och med nu riskerade han även sin egen nacke om han hade tänkt förråda honom.

Inne i porthuset satt en kortvuxen korpulent hajduk vid ett långsmalt bord och såg trött ut. ”Var god och lämna era vapen utom dräktvärjor på bordet”, sade han snorkigt och knackade på bordsskivan. Karl och Guillaume gjorde som de blev tillsagda. Karl funderade på om han skulle våga påstå att hans karolinska rytтарvärja var en dräktvärja men beslöt att en ny diskussion för tillfället inte skulle gagna honom. Skulle det bli strid skulle han inte ha mycket nytta av vapnet ändå eftersom övermakten inne på slottet var förkrossande. Den dolk som han hade gömd i packningen fick räcka. När alla vapen var på bordet skrev hajduken ett kvittenskvitto som han räckte tillbaka. Inte för ett ögonblick reflekterade han över att rytтарvärjan som låg på bordet kom från Wira bruk.

”Tackar min herrar. Ni kan fortsätta in”, sade han och viftade undflyende med handen.

På borggården möttes Karl och Guillaume av en storslagen syn. Om fästningens styrka hade imponerat från utsidan så var det dess skönhet som gjorde det från insidan. I mitten av borggården fanns en storslagen trädgård med en magnifik fontän. En ärggrön staty av Triton, Poseidons son, blåste i ett musselhorn och solljuset fick

det sprutande vattnet att blänka i regnbågens alla färger. Direkt till vänster om porthuset stod en bastant byggnad som var soldaternas kasern. På motsatta sidan till höger fanns ett stort stall. Till vänster om parken var två byggnader under uppförande. Den ena var halvfärdig och såg ut som grunden till en slottskyrka medan den andra bara hade en utgräven källare med uppstickande pålar. Belägen på den högra sidan om parken fanns det stora palatset. En praktfull byggnad uppförd i holländsk stil med gnistrande vita slottstenar och ett rött koppartak som glödde i solen likt en kolbädd. Palatset hade flera portar och oräkneliga fönster vars karmar var vackert dekorerade.

Trots det stora palatsets furstliga prakt var det en mindre slottsbyggnad på andra sidan parken som stal all uppmärksamhet. Där stod nämligen ett förtjusande litet kinesiskt palats. Fasaden var målad i maskulint rosa med vita hörn och fönsterdetaljer. I mitten fanns en rotunda i två våningar med ett svart tak och en glänsande lång guldspira. På var sida om rotundan fanns två stora flyglar med många stora fönster som på dagen måste släppa in stora mängder naturligt ljus.

All denna prakt gjorde Karl mållös. Han stirrade så mycket på byggnaderna att han knappt märkte hovmarskalken och de tre stallpojkar som kom fram till honom. Hovmarskalken var en smal herre med ett burrigt skägg och mörka ringar kring de skarpa ögonen. Han bar en välanvänd men putsad tjänsteuniform och höll i sina händer en skrivplatta med en bunt dokument.

”Välkommen till Belz slott mina herrar. Mitt namn är Block och jag är hertigens hovmarskalk. Behöver ni något under er vistelse på slottet behöver ni bara fråga efter mig. Får jag be om er inbjudan?”

Guillaume räckte åter fram pappret och hovmarskalken tog emot

den. Han kastade en snabb blick på namnet och började bläddra i sin egen pappersbunt.

”Aha”, sade han när han till slut fann det han sökte. ”Monsieur, på grund av det stora antalet gäster som förväntas komma är ni förlagd till tjänstfolkens rum i det stora palatset. Er betjänt kan lasta in ert bagage så kan ni gå in i stora festsalen för förfriskningar. Stallpojkarna här tar hand om era hästar.”

Marskalken knäppte med fingrarna och de tre stallpojkarne rusade fram till var och ett av djuren och greppade remtygen.

”Gott”, sade Guillaume och vände sig mot Karl. ”Seså Charles vi är framme nu. Sitt inte bara där och stirra som ett fån. Sätt fart och se till att all min packning kommer in på rummet snarast. Jag har mycket att göra innan festen börjar och du vill väl inte att din herre skall komma försent?”

För ett kort ögonblick pryddes fransmannens ansikte av ett brett flin och Karl hade god lust att klippa till honom. Han fick bita sig i läppen för att inte säga något hädiskt. Deras roller i detta luren-drejeri var illa nog förutbestämda så han fick allt bita i det sura äpplet och svälja stoltheten. Det var bara att spänna av koffertarna som mulåsnan bar över sin rygg och bära in dem. Grymtande hävde han upp den första kofferten på axeln. Tung var den djäveln.

KAPITEL 8

Det var obehagligt kvavt i den bullriga hallen. Överallt trängdes hertigens fina gäster tillsammans med sina barn, betjänter och tjänsteflickor. De som var lyckliga nog att ha funnit sitt rum och hunnit inkvartera sig var i full gång med upppackningen av sitt bagage. Diskussioner och förtvivlade skrik ekade mellan väggarna i det hektiska kaos som rådde i byggnaden. Polens elit ville visa upp sig från sin främsta sida under den kommande födelsedagsfesten och ingen detalj var för liten för att åtgärdas. Skjortor skulle strykas, skor putsas, klänningar sys om, peruker kmmas, ansikten pudras, smink kletas, skägg ansas, smycken poleras och tusentals andra små göromål som måste fixas innan gästerna var redo för fest.

Karl Kämpe hittade till slut fram genom denna pöbel av människor till det rum som han och Guillaume hade blivit tilldelade. Det var en trång vitkalkad kammare vars normala ockupanter var hänvisade till att söka härbärge nere i staden eller var helst de ville bara de inte var i rummet. Två sängar och en tömd byrå var de enda möblerna. Ljus strålade in från ett spröjsat fönster och det fick träkrucifixet på den östra väggen att kasta en lång skugga. Tre vändor genom folkhavet var Karl tvungen att göra för att få in all packning innan han kunde lägga sig ner i en av sängarna och samla kraft. Han kände

sig mörbultad som en sönderknådad surdeg och behövde stilla sitt sinne och tänka. Han tyckte att rummet kändes som en trång och klaustrofobisk fängelsecell men det hade i alla fall den otvivelaktiga fördelen att dörren var olåst. Han funderade en stund över vad hans nästa drag skulle bli. Det bäste vore om han kunde stanna i detta rum tills festen var över. Han hade ingen fin herrdräkt som passade och eftersom han inte var inbjuden skulle det inte var någon som saknade honom. Det skulle vara skönt med litet extra vila efter allt han varit med om den senaste veckan. Han slöt ögonen för en stund och lät svaret bero.

Plötsligt flög dörren upp med en smäll och Guillaume kom in-störtande med en stor klädhög i sin famn. Han tittade spjuveraktigt på den yrvakne svensken och sparkade igen dörren med ena hälen. Sedan dumpade han oceremoniellt högen på den lediga sängen. En peruk lösgjorde sig och studsade på sängkanten innan den landade på golvet.

”Titta vad jag har hittat”, triumferade fransmannen som om han på egen hand hade tämjat den kretensiska tjuren som Herakles själv. Han tog av sig trekornshatten, torkade svetten från pannan och kastade nonchalant sina ridhandskar på byrån. Karl satte sig upp och blängde misstänksamt på klädhögen.

”Det tog litet tid att hitta kläder till en jätte som du men jag tror att jag fått ihop en ensemble som du inte skall behöva skämmas över. En litauisk adeldam som hade packat ner sin storvuxne makes halva garderob i bagaget visade sig vara ytterst behjälplig i vårt lilla dilemma. Vi måste komma ihåg att tacka henne för denna tjänst senare. Ikväll kommer Charles de Champs för första gången att göra entré i aristokratins högborg och vilken strålande entré det kommer att bli.”

”Tror du verkligen att detta kommer att fungera?” undrade Karl och plockade upp peruken. Det var en tung överdådig ämbetsaccessoar i en rödbrun kulör som påminde om något som katten hade släpat in.

”Har du sett människorna här utanför?” frågade Guillaume och satte sig på sängen bredvid Karl. ”Vissa av hertigens inbjudna gäster har förnäma titlar men de är också fattiga som kyrkråttor. Det par som bor mitt emot oss till exempel livnär sig för tusan som bönder på arrenderad jord. De har absolut inte råd med några moderna kreationer från Paris eller något annat som har tillverkats det senaste årtiondet för den delen. De kommer istället att bära folkdräkter av något absurt slag. Har du någonsin hört talas om något så paradoxalt? Adelsmän som sliter på fälten och kommer klädda som byfånar till fest. Frågar du mig borde dessa ociviliserade halvvildar förlora sina titlar. Tror du inte att du kommer att vara finare klädd än dem? Tro mig, du kommer att göra ett bättre intryck än de flesta.”

”Men jag vill inte göra något intryck över huvud taget. Jag vill vara lika osynlig som helige ande. Du vet vad som händer med mig om polackerna får reda på min vilket land jag kommer ifrån. Du kan också råka illa ut när det kommer fram att du hjälpte in mig på slottet.”

”Charles, Charles, Charles, min okultiverade nordiske vän. Bär du bara de rätta kläderna kommer ingen att tro att du inte är det du utger dig för att vara. Står du i ett hörn och håller dig undan kommer folk att tycka att du uppför dig konstigt. Utstråla istället förtroende och deltag i festen. Det är bättre att du försöker smälta in i skogen som en av träden istället för att du gömmer dig bland grenarna som en visibel ekorre. Se bara på mig och uppför dig som om du inte har gjort annat än besökt fina salonger under hela ditt liv så kommer

allt att gå bra. Jag har föresten redan anmält ditt namn tillsammans med mitt till de gäster som vill överlämna en gåva till Izabela.”

”Du har gjort vad?” stammade Karl fram.

”Det är ett stort kalas. Man måste anmäla sig om man vill ge en födelsedagspresent och var det inte det du ville? Etiketten kräver att du personligen överlämnar gåvan. Hur skulle det se ut om en förfinad person av det främsta franska blodet inte gav kalasets huvudperson hennes present personligen? Oroa dig inte. Allt du behöver göra när ditt namn ropas upp är att gå fram, bocka och överlämna gåvan. Se så, inga sura miner. Ta på dig kläderna jag införskaffat så får vi se hur väl de passar.” Guillaume klappade med händerna som om han inte ville höra ett ord till om saken.

”Merde”, svor Karl och började knäppa upp sin väst.

Guillaume sken upp. ”Bravo, Charles. Jag hör att min första språklektion redan har burit frukt och du sade det med den rätta hettan, som en fransman. Du ser, det här kommer att fungera.”

Guillaume hade en irriterande förmåga att ha svar på alla frågor och hans argumentation gjorde det svårt för svensken att säga emot. Trots allt hade fransmannen en mycket större erfarenhet av fina tillställningar så det var mycket enklare för Karl att göra som han blev tillsagd att göra istället för att ifrågasätta allt. På sätt och vis var det som att åter vara i armén. *Tänk inte, lyd order. Men den som aldrig frågar får heller aldrig några svar.*

”Du tror inte att någon kan avslöja vårt lilla bedrägeri när mitt namn ropas upp och all uppmärksamhet riktas mot mig?” frågade Karl.

”Sluta vara så ängslig”, suckade Guillaume. ”Det kommer att vara så mycket folk på festen att en okänd fransman inte kommer att vara något konstigt. Det kommer dignitärer från hela Polen och en

rad andra länder. De flesta kommer att vara helt okända för varandra. Det enda viktiga du måste komma ihåg är att inte försöka prata franska med någon eftersom du inte behärskar språket än. Håll dig bara i närheten av mig så kommer allt att gå väl.”

Det tog en stund för Karl att tvätta av sig resdammet och få på sig de nya kläderna. Skjortan satt litet trångt över bröstet och byxorna var en aning för stora. Den lånade ensemblen passade bra ihop även om den fick svensken att känna sig som en spätthök. Trots detta kände han att en stor förändring hade skett. Det enda som riktigt förtretade honom var den loppinfesterade peruken som kändes både tung och klumpig på hans huvud. Den hade en irriterande förmåga att glida ner över ögonen om han inte höll sitt huvud helt lodrätt.

”Om vi fäster peruken med några klämmot så kommer den att sitta perfekt”, förklarade Guillaume. ”Du ser nu ut som en riktig adelsman, prålig och fin som en påfågel. Tyvärr kan vi inte göra något åt ditt fula tryne men man kan inte få allt här i världen.” Fransmannen gav Karl en uppmuntrande klapp på axeln. ”Allt vi behöver är en spegel så att du själv kan se hur elegant du har blivit. Jag kan knappt tro att du är samme grovhuggne man som jag för första gången träffade för bara några timmar sedan. Ibland kan jag vara en mirakelgörare, sanna mina ord.”

Karl satte en hand bakom ryggen och försökte röra sig som han sett adelsmän göra i fina kretsar. Det fanns ingen spegel i rummet så han kunde inte se hur han såg ut vilket irriterade honom men så mindes han gåvan som Izabela skulle få. Han gick över till sin axelväska och tog fram handspegeln han fått från Bogdana. Glaset blixtrade i ljuset och pärlemoren skimrade i vackra rosa och turkosa färger.

Guillaume flämtade till. ”Är detta gåvan som du skall ge till Iz-

abela?” frågade han med hänfödda ögon. ”Det är verkligen en värdig gåva. Var har du kommit över den?”

Det var en lång historia och eftersom tiden var knapp berättade Karl den korta versionen.

”Det var en märklig historia”, sade fransmannen och gned sitt huvud när svensken var färdig. ”Men låt oss använda oss av spegeln. Hur tycker du att du ser ut då?”

Karl lyfte handspegeln och vinklade glaset så att han kunde se sin egen reflektion. Mannen som tittade tillbaka på honom var okänd, världsvan och sofistikerad. Hade det inte varit för ärren i ansiktet så

hade Karl inte känt igen sig själv. Han var klädd i en bordeauxröd långrock och en gyllene väst. Byxorna hade samma röda färg som rocken och skorna var svarta, putsade, hade hög klack och skinande silverspännen. Runt halsen var en halsduk knuten och på huvudet var den förskräckliga peruken som trots allt utstrålade en aura av välstånd. Karl såg kanske ut att vara en aning oslipad men han var definitivt en patricier. Plebejen hade flytt sin kos och den tog med sig det mesta av den oro som svensken hade känt.

”Det här kan fungera”, sade Karl och strosade några gånger fram och tillbaka mellan dörren och byrån.

”Så klart att det kommer att fungera.” Guillaume reste sig upp från sängen och sade med hög stämma. ”Mina damer och herrar, får jag presentera Charles de Champs.” Sedan bockade han som om han vore en tjänare inför den store herremannen.

”Jag ser ut som en kung”, skrattade Karl en aning naivt.

”Nåja, nu skall vi inte överdriva”, sade Guillaume och himlade med ögonen. ”Du ser bra ut men inte så bra. Vänta tills du ser mig i min nya franska kreation.”

Om Karl såg ut som om han tillhörde lågadeln såg Guillaume ut som en prins. Hans kläder och skor måste ha kostat en mindre förmögenhet hos någon av frankrikes främsta skräddare. Hans överrock var ljusblå och hans knäbyxor cremefärgade. Båda hade broderier i guld som matchade den långa raden av gyllene knappar som löpte efter rockens ena sida. På den andra bar han ett ordenskors med hundratals blänkande juveler. Till denna dräkt tillhörde en kravatt, vita strumpor och ljusblå skor med utsökta broderier. På huvudet bar fransmannen en luftig cendréfärgad peruk och i ansiktet fanns en skönhetsmouche. Inte undra på att han hade epitetet flickornas älskling och fädernas skräck.

KAPITEL 9

Izabelas födeledagsfest skulle hållas i det kinesiska palatset. I rondans nederplan fanns den förtjusande stora salongen och det var ett rum som hade skapats för tillfällen som detta. Det sprakade av prakt från ljuset från hundratals levande ljus och en väldig kristallkrona som hade hissats högt upp i taket. Väggarna var rödmålade och varje tum var dekorerade med muralmålningar med motiv hämtade från kinesiska myter och legender. I speciella alkover hängde höga porträtt på majestätiska gestalter som utstrålade auktoritet och handlingskraft. Vid fönstren hängde vita silkesgardiner som matchade det väldiga vita kupoltaket. Mot den bortre väggen fanns en svängd blankpolerad trappa som ledde upp till en balkong och några rum som fanns på övervåningen. En orkester var inklämd i ett hörn och spelade ljuv musik som blandades med sorlet från hundratals röster. Allt kändes överdimensionerat och stort som om det var ett rum byggt för titaner istället för vanliga dödliga.

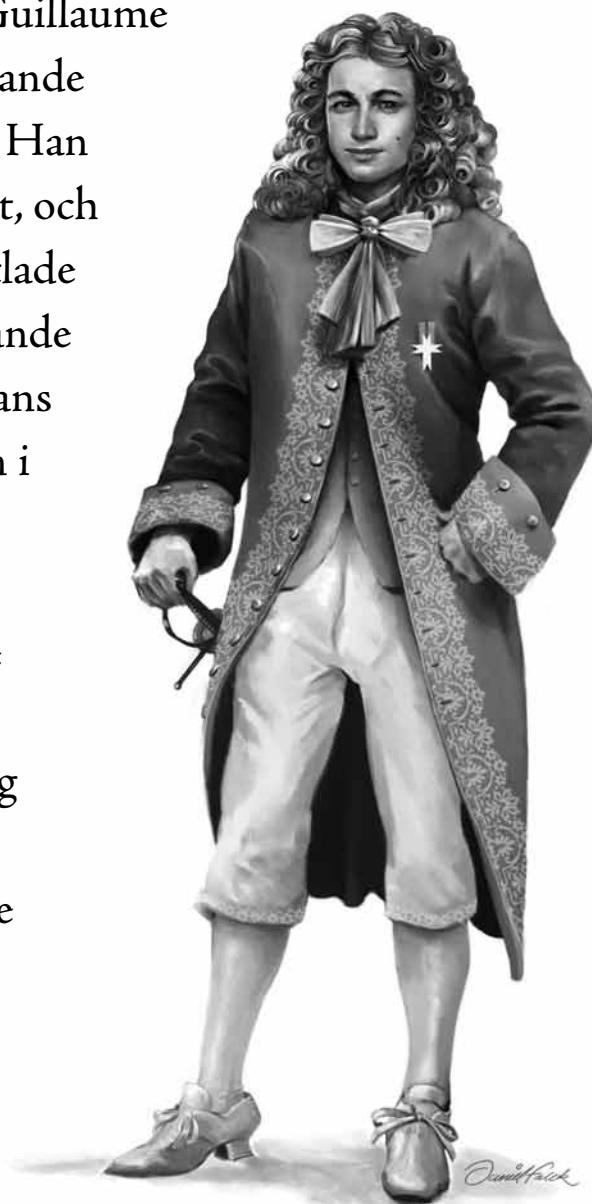
Karl Kämpe och Guillaume de Montauroux kämpade sig fram genom människomassan av uppklädda gäster. Luften var kvav och tryckande som i en bastu och svetten rann under svenskens tunga peruk. När de funnit en plats där de kunde stå utan att behöva knuffas allt för mycket lossade Karl på den hårt åtdragna halsduken

så att han kunde andas ordentligt. Guillaume snappade upp två glas med mousserande vin och räckte över det ena till Karl. Han tog emot glaset, studerade innehållet, och tog en klunk. Dryckens bubblor kittlade på tungan och kändes som en svalkande sommarvind när den rann ner för hans torra hals. Det låg en tung förväntan i luften, alla kunde känna det.

Efter en kortare paus började orkestern att spela ett franskt stycke musik som Guillaume genast kände igen och för att visa sin uppskattning höjde han sitt glas. En äldre dam frågade honom vem det var de hörde och han svarade stolt.

”Lully, Jean-Baptiste Lully.”

Under tiden som Guillaume och damen samspråkade iakttog Karl gästerna. Han hade aldrig sett så mycket folk i sina finaste kläder och bästa juveler. Adelsmän gled genom salongen med sina fisförnäma damer. Höga militärer samtalade med utländska representanter. Rådgivare stred med administratörer om de bästa platserna. Det fanns spridda grupper av medikuser, naturfilosofer, poeter, författare, tavelmålare och präster. Alla som var någon var där med sina kvinnor och de var uppassade av en mindre armé av betjänter och tjänsteflickor. Det var ett veritabelt hav av färgsprakande herrdräkter, sidenklänningar, mässuniformer och folkdräkter. Guillaume hade haft rätt. Det var inget problem för

Karl att smälta in i denna smältdegel. Det frapperade svensken att så många bar något överdimensionerat eller spektakulärt bara för att distinktera sig från mängden. Det var breda ordenband, stjärnformade kraschaner, glänsande juveler, överväldigande kravatter, höga peruker, guldinfattande floretter och dussintals andra accessoarer i en salig blandning.

Hur förvandlad Karl Kämpe än var i denna trängsel så var detta inte hans rätta element. Han kände sig vilsen och kunde inte förstå hur han låtit sig övertalas att följa med på detta kalas. På sätt och vis var detta mycket värre än att i full fart rida till anfall mot dundrande kanoner och smattrande musköter. På slagfältet visste han exakt vad han skulle göra och när. Här var han istället ensam och utsatt som en hoppande vattendroppe på en het stekpanna. Det kändes som dårskap.

En hög fanfar väckte svensken från hans ångerfulla tankegångar. Sorlet av röster tystnade och allas blickar riktades mot hovmarskalken Block som högtidligt ställt sig på ett podium. Bredvid honom fanns två tomma troner placerade som inväntade besittare. Marskalken hade klätt sig i en stram grå rock och höll en tung stav som han dunkade tre gånger i golvet för att få total uppmärksamhet.

”Mina damer och herrar, långväga och ärade gäster”, brölade hovmarskalken med hög och bestämd stämma. ”Jag har den stora äran att presentera kvällens värd och mecenat. Han är befälhavaren av den södra armén, guvernör av Krakow, äldreman av Lubaczów, Lwów, Piaseczno, Rohatyn och Stryj.” Block tystnade för maximal effekt. ”Låt oss välkomna hertigen av Belz, Zygynt Stefan Karolowski.”

Ett enormt bifall bröt ut samtidigt som orkestern började spela en pampig militärmarsch. Hertigen klev ut på balkongen och tittade ner på sina gäster. Skriken och applåderna tilltog när han lyfte sin

stormarskalkstav som var det yttersta beviset för hans rang och makt. Karl som var längre än de flesta hade inga problem att se hertigen i den täta folkmassan som tycktes bli ännu tätare nu när gästerna tryckte sig framåt för att se bättre. Hertigen såg inte alls ut som Karl hade tänkt sig. Han var en ganska lång medelålders man med ett runt fårat ansikte. Han hade en bred näsa, kraftig mustasch och kalla grå ögon. Han bar en scharlakansröd ensemble med inslag av silver och guld. Över axlarna hängde en purpurfärgad mantel fodrad med ett brunt hermelinsskinn som var så lång att den släpade i marken. Från bröstet blänkte ett gyllene kors som satt fast i en tung guldkedja runt halsen.

Med en bugning började hertigen sin majestätiska nedstigning från övervåningen. När han nådda golvet bugade alla gäster för honom för att visa sin trohet och respekt. Även Karl böjde rygg, mest för att alla andra gjorde det. Han kände genast hur peruken vickade till och rätade snabbt upp huvudet för att den inte skulle trilla av. *De satans klämmorna gör ingenting för att hålla fanskapet på plats.*

Hertigen log när han passerade gästerna, han såg mer ut som en familjekär morbror än den barbariske krigarkung som Karl hade fantiserat fram. Med lätta steg klev han upp på podiet, gjorde en högtidlig gest och satte sig på den större av tronerna.

Hovmarskalken Block stötte åter sin stav tre gånger i golvet. Gästerna tystnade och höll andan. Det var dags för födelsedagsbarnet att göra entré och allas blickar riktades åter mot balkongen.

"Vi har alla samlats här idag för att fira en bemärkelsedag", började Block något irriterat för att det var så få som tittade på honom. "Men inte vilken bemärkelsedag som helst. Idag är det 16 år sedan som hertigen och hans älskade Lucricia välsignades med ett vack-

ert flickebarn. En flicka vars skönhet bara kan mätas av Helena av Spartas vars fågring en gång i tiden satte hela Troja i brand. Låt oss varmt mottaga... den fagra fröken Izabela, ängeln från Belz."

Stråkarna började spela ljuva toner och efter ett tag föll resten av orkestern in i det förtrollande stycket. Några nervösa ögonblick hann passera men så klev ängeln ut i ljuset. Gästerna tog ett djupt andetag och hänfördes. Det kunde inte vara något annat än en ängel som flygit ner från firmamentet som stod på balkongen. Izabela var liten och nätt, slank och finlemmad som om hon vore av finaste porslin. Hennes blonda lockar strömmade likt en vild fors efter huvudets sidor och långt ner efter hennes rygg. Hon bar en tiara i silver med många olikfärgade juveler. Runt halsen hängde ett gyllene halsband som slutade vid en jättelik smaragd som låg nedanför halsgropen men ovanför den behagliga bysten. Hennes klänning var oskuldsfullt vit och hon bar den som en drottning. Hon tog några graciösa steg och tycktes sedan sväva ner för trappan.

Guillaume var förstummad. Han kunde knappt tro det han såg. I fransmannens ögon var Izabela inte en vanlig människa utan en gudomlig uppenbarelse sänd direkt från paradiset. Han visste redan om att hertigens dotter var vacker och han hade haft planer på att förföra henne på samma sätt som han förfört dussintals andra adelsflickor hemma i Frankrike. Dem hade han förfört för spänningens skull och för att se om han kunde. Men detta var något helt annat. Något helt oväntat. Något himmelskt. Han översvallades av heta okontrollerbara känslor som lust, lidelse och åtrå på samma gång. Kunde detta vara kärlek vid första ögonkastet?

"Vid himmelens alla keruber", viskade han. "Ser vi en uppenbarelse? Charles, har du någonsin sett någon så vacker?"

Även Karl kände ett sting av åtrå men han hade en mer pragma-

tisk syn än sin franske vän. Han visste att han aldrig skulle få hålla Izabela i sina armar så han försköt omedelbart alla lustfulla tankar. Han var visserligen en man med ett stort bultande hjärta men att tråna efter det onåbara kunde bara leda till hjärtekross och sorg.

”Hon är en vacker flicka. Vem som än kommer att gifta sig med henne kommer att bli en mycket lycklig man”, sade han och slickade sig om läpparna. Guillaume greppade hårt tag i Karls axel och flämtade högt.

”Jag måste ha henne.”

”Lugn, lugn min brunstige vän. Kvällen är fortfarande ung. Låt oss se hur den utvecklar sig innan du kastas Izabela över axeln och rider ut till skogs med henne.”

Karl gav fransmannen en lugnande klapp. Han betvivlade att Guillaume hade någon större chans att lura bort Izabela från hertigens vakande ögon. Som svar gav fransmannen ifrån sig ett nervöst och okaraktäristiskt skratt. Hans kinder blossade under sminket av hettande längtan.

Izabela gled genom folkmassan och de hon passerade bugade och neg. Tre unga flickor började kasta ut rosenblad från balkongen och de singlarde likt snöflingor genom salen. När hon närmade sig Karl tittade hon med sina safirblå ögon på honom och han skämdes för att han kände sig så ful och var tvungen att vika ner blicken. Han var inte värdig att ens titta på denna ängel. Därför bugade han djupt och utan att han tänkte på det vred han ansiktet nedåt. Då skedde olyckan. Peruken gled av hand huvud och slog i parketten med en duns. Karl var demaskerad och avslöjad. Han förväntade sig häpna skrik och arga rop efter vakter men istället bröt ett brölrande gap-skratt ut i salen. Det var som om alla gästers återhållna anspänning fick ett gemensamt glädjeutlopp som de tog ut på den storvuxne

franske adelsmannen som hade tappat sin peruk. Izabela log ett förföriskt leende och fortsatte sin färd mot podiet som om ingenting hade inträffat. Karl förbannade sin klumpighet och försvann tillsammans med peruken in bland gästerna så att ingen skulle se hur generad han var.

Väl framme vid podiet vände den unga fröken sig om och vinkade. Hon flöt upp för podiets trappsteg och satte sig värdigt på den mindre tronen bredvid sin far. Tillsammans var de strålande storslagna, som morgon- och aftonrodnad på samma gång. Hertigen, stor och allvarlig med värdighet som en kung. Izabela, liten och bedårande, en felfri diamant av ungdomlig oskuld. Vilket par. Taket lyfte i hänryckta applåder och jublande lyckönskningar.

KAPITEL 10

Hovmarskalken Block stötte irriterat åter sin stav i golvet men det var det ingen som brydde sig om. Bifallet ville helt enkelt inte tystna. Han skrek och provade med staven igen men till ingen effekt. Andfådd av sina fruktlösa försök gav han upp. Det var först när hertigen av Belz höjde sin hand som applåderna och lyckoropen övergick till ett dämpat och förväntansfullt sorl. Vad skulle nu ske undrade Karl Kämpe. Block tog nytt mod till sig och sträckte på sin böjda rygg.

”Nu är tiden inne för de ärade gäster som vill överlämna en present till den unga fröken Izabela”, röt hovmarskalken för att överrösta bruset av röster. Med dem orden utbröt en mindre kalabalik i salongen då betjänter och pigor fick bråttom att hämta sina herrars och damers gåvor.

”Alla kommer att få sin chans i tur och ordning efter den lista som jag har i min ficka.” Block gjorde en teatralisk rörelse och tog fram ett ihoprullat papper som han hade innanför rocken. ”På denna lista står namnet på de hedrade gäster som vill visa fröken Izabela sin uppskattning genom att överlämna en gåva. Vi börjar med...” hovmarskalken kastade en hastig blick på pappret ”...greven av Volynien.”

Sorlet och förväntningarna steg återigen och allas blickar letade

efter den lyckosamma greven som hade äran att vara först. Greven var inte svår att finna med sin väldiga kroppshydda och med tunga steg tog han sig fram till podiet. Det knakade till olycksbådande när han satte hela sin tyngd på det första trappsteget och för ett ögonblick såg det ut som om podiet kunde kollapsa under hans tyngd. Som tur var höll det och väl framme vid Izabela knäböjde han med en grymtning och överlämnade en gyllene spira med glimrande juveler. Ängeln tog emot spiran och höll upp den så att alla kunna se den fina gåvan. Greven av Volynien kastade en snabb blick på hertigen av Belz och möttes av en uppskattad nick. Gåvan hade fått sitt godkännande. Att dessa två var såta vänner undgick ingen i salongen.

”Jag tackar dig för denna fina gåva”, sade Izabela med sin kristallklara röst. ”Volynien har alltid varit Belz trognaste vän och min far har alltid sagt att den vänskapen skall vi vårda ömt som ett duveägg.”

”Du gör mig stor ära fröken Izabela”, sade greven av Volynien och reste sig med en kraftansträngning. Åter protesterade podiet med ett knak. Greven flåsade tungt men gick sedan värdigt ner från podiet för att återvända till platsen bredvid sin maka.

Efter greven kallade hovmarskalken fram den ena gåvogivaren efter den andra. På ett bord bredvid podiet placerades alla presenter och det fylldes snabbt med föremål från när och fjärran. Där fanns holländska och spanska smycken. Te och värdefulla kryddor från det avlägsna Ceylon och främmande Kanton. En antik staty föreställande kyskhetens gudinna Artemis med sin pilbåge. En känd tavla målad av Rubens föreställande hulliga människor i palaver. Många dyrbara italienska viner och ypperlig fransk konjak. Ett snidat juvelskrin av elfenben fylld med vackra glaspärlor. En fantasifull hatt från Paris och en otrolig mångfalld av färgglada klädesplagg. Där fanns även en spansk ridsadel anpassad för kvinnor samt en mängd

andra kostsamma och exotiska föremål. Izabela tackade var och en av gåvogivarna med orden.

”Jag tackar dig för den fina gåvan.”

”Chevalier de Montauroux”, ropade hovmarskalken.

Guillaume rättade snabbt till kravatten och gav Karl en sista nervös blick. Fransmannen som tidigare alltid visat upp en fasad av självsäkerhet tycktes nu inte längre vara lika morsk. Han sträckte extra på ryggen och klistrade ett tappert leende på läpparna innan han gick fram till den unga fröken. Han höll ena handen bakom ryggen för att hemlighetshålla sin present in i det sista. Som alla andra knäböjde Guillaume framför Izabela och han gav ifrån sig en ofrivillig flämtning när han såg hur vacker hon var på nära håll. För ett kort ögonblick möttes deras ögon och Izabela svarade med det minsta av leenden. Guillaume rodnande och tvingade ner blicken. Hans ögon följde konturen av hennes kropp, förbi höften, efter benen, och ner till de spetsiga skorna som kikade fram under klänningen. De benen skulle han inte haft något emot att sära på men det gjordes säkrast i ensligt nattläger och inte i en festsalong med allas blickar fäst på en. Annars var risken stor att nästa anhalt skulle bli galgbacken.

”Nå min käre chevalier”, sade Izabela och fladdrade med ögonlockarna. ”Var har ni för present med er till mig?”

Guillaume var så koncentrerad på tåspetsarna att han först inte tycktes ha hört vad Izabela hade sagt men när tystnaden mellan dem började bli pinsam tog han fram sin gömda hand. Skakande som en orörd brud på bröllopsnatten överlämnade han en liten blå flaska och Izabela tittade undrande på föremålet.

”Vad är det för något?” frågade hon samtidigt som hon skärskådade flaskan med dess mystiska innehåll.

"Det är..." sade Guillaume men en synnerligen flickaktig röst. Han harklade sig diskret och började om betydligt manligare. "Det är en mycket dyrbar parfym från Grasse, hela världens huvudstad när det kommer till väldoftande parfymer. Denna lilla flaska tog fem år att framställa av en blind mästare och det finns bara en flaska som denna på hela vår jord. En unik doft för en unik kvinna."

Izabela gav ifrån sig ett skratt och lade en hand på Guilllaumes axel. Vid beröringen for en stöt genom fransmannens kropp och en het låga hittade vägen till hans hjärta som började slå så hårt att han knappt kunde höra sina egna tankar. Hertig Zygmunt som beskådade fransmannen gav en irriterad blick.

"En kvinna med er skönhet bör bära sin parfym som en sköld och med en droppe av denna kommer ni att dofta som en äng av tusen-skönor", fortsatte Guillaume smickrande. Izabela fick en pillemarisk min.

"Påstår herr chevalier att jag luktar illa?" frågade hon och ett skadeglatt skratt bröt ut i salongen. Guillaume förbannade omedelbart sitt tanklösa uttalande. Izabela hade med hull och hår svält hans överdrift om den blinde mästaren och parfymens unikheter. Nu var han däremot rejält i trubbel och han hade bara en chans att rädda situationen. Ett misslyckande skulle vara en svart fläck på hans ära och spoliera alla chanser att göra ett gott första intryck.

"Väna fröken", började han och lyfte sin blick. "När ni imorgon vaknar och tycker att slottet luktar som en svinstia så kan ni antingen använda denna parfym..." Izabela log osäkert. "...eller så kan ni be er far köra ut alla gäster."

En ny skrattsalva ekade i salongen. Till och med hertig Zygmunt kunde inte låta bli att småle. Innan Guillaume åter hann klampa i klaveret reste han sig och bockade för att med hedern fortfarande i

behåll lämna podiet.

”Jag tackar dig för den fina gåvan”, sade Izabela och log.

”Det där gjorde du bra”, sade Karl och klappade om sin omtumlade vän när han kom tillbaka. ”Det var ett första intryck som Izabela inte kommer att glömma bort i första taget.”

Guillaume blinkade och tog några djupa andetag för att återfå sin sinnesnärvaro.

”Chevalier de Champs”, ropade hovmarskalken som började närma sig slutet på sin långa lista. Ingen gick fram till podiet och gästerna började undrande att titta sig omkring. Karl tittade också och nyfiket undrade han var den nyss uppropade gästen höll hus.

”Chevalier de Champs”, röt Block än en gång.

”Det är din tur att gå fram din dumskalle”, viskade Guillaume och gav Karl en vänlig knuff.

Snubblande och med en desperat hand hållandes i peruken kom den förvirrade svensken vinglande upp på podiet. Han tittade nervöst på hertigen som gav honom en sträng blick. Troligast ansåg denne att Karl redan hade druckit för mycket när han kom snubblande men det fanns ingenting han kunde göra för att motbevisa den saken. Istället vände Karl blicken mot Izabela som förväntansfullt inväntade hans gåva. Han böjde knä framför den väna fröken och tog fram ett föremål som var inlindat i en duk. Med en försiktig rörelse virade han av duken och räckte fram handspegeln. Izabela skrattade till och med överdriven självupptagenhet tittade hon på sin egen reflektion i glaset. Hon rättade till några av de gyllene lockarna som om de inte redan låg helt perfekt. Karl kunde under några ögonblick studera den unga kvinnan. Han tittade på de nakna axlarna, den smäckra halsen, den perfekta näsan, de förföriska ögonen och utan att han kunde rå för det började han att styvna till innan-

för byxorna.

”Jag tackar dig för den fina gåvan”, sade Izabela som hon sagt så många gånger tidigare.

Karl förstod att det var signalen för att resa sig. Han hade hållt sitt löfte till Bogdana och nu gällde det bara att komma ner från podiet innan bulan i hans byxor växte sig så stor att den blev märkbar. Han kom upp på fötter, bockade med militärisk precision och gick ner från podiet. Guillaume skakade hans hand när kom tillbaka och gratulerade honom.

”Charles min vän. Du klarade den pärsen galant må jag säga. Jag tror att vi nu kan behöva litet frisk luft. Om du går ut och väntar så ansluter jag mig om en liten stund. Jag har bara ett litet ärende som jag måste utföra först, okej?” sade fransmannen och trängde sig bort i folkvimlet innan svensken hann protestera.

Frisk luft lät som en alldeles förträfflig idé tyckte Karl som åter hade börjat svettas. Men vad var det egentligen för ärende som han absolut var tvungen att göra just nu? Karl och Guillaume höll på att bli goda vänner men ännu litade han inte fullständigt på sin silvertungade vän. Det var hur som helst försent att göra något åt saken så han hoppades att fransmannen bara var i akut behov av ett latrinbesök.

KAPITEL 11

Den svala kvällsluften vederkvickade Karl Kämpe och han kände att den hade en välkommen avkylande effekt på tillståndet i byxorna. Han tog några djupa andetag och såg på Tritons svarta kontur som tornade upp i trädgården. Han tyckte att det var skönt att vara för sig själv en stund så att han kunde samla sina tankar. Karl hade trots allt varit med om mycket i sin nya roll som Charles de Champs och trots vissa inledande misstag hade det varit en lyckad start. När Guillaume dröjde började han åter att oro sig, tänk om den saten svekfullt ändå höll på att förråda honom? Innan han sjönk djupare ner i sina mörka farhågor hörde Karl en snyftning till höger om sig. Han vände sig om och såg en tjänsteflicka som stod lutad mot ytterväggen en bit bort. Han tänkte först att han skulle gå in igen och låta flickan vara i fred men när han tog ett steg på den lilla grusplanen märkte hon honom. Det kände nu fel att bara lämna den stackars flickan så Karl beslöt med viss tvekan att gå fram till henne istället.

”Kära vän, vad är det som står på?” frågade han vänligt.

”Min herre får ursäkta mig”, svarade tjänsteflickan och började torka tårarna med baksidan av handflatorna. ”Det var inte meningen att störa er med mina hulkningar.”

"Ingen fara", sade Karl och blev med ett väldigt osäker på hur han skulle fortsätta. Att ombesörja gråtande tjänsteflickor var inte något han hade någon större erfarenhet av. Att elda upp stridsmoralen i soldater som tappat modet kunde han men han anade att de metoderna inte skulle komma till större nytta i denna delikata situation. Han kände dock att han behövde säga något för att trösta.

"Öhm... vad heter du?" började han trevande.

Tjänsteflickan tittade oförstående på Karl. Hon hade aldrig hört talas om en adelsman som brydde sig om en tjänsteflickas förlägenhet. Kanske var utländska adelsmän annorlunda men hon betvivlade. När Karl inte omedelbart fick något svar ångrade han att han ens öppnat truten. Han fruktade att han gjort något fel men så svarade tjänsteflickan.

"Roksana", sade hon.

"Roksana, som Alexander den stores fru, det är ett fagert och ett passande namn för en söt flicka som du", sade Karl uppmuntrande och räckte över sin näsduk. "Kan du inte berätta vad det är som hänt?"

Roksana tog emot näsduken och torkade sig om näsan. "Jag gråter för att en stor olycka just har drabbat mig. Jag var i köket för en stund sedan och där råkade jag tappa ett av de dyra böhmiska kristallglasen i golvet så att det gick i tusen bitar. Köksmästaren skällde ut mig å det grövsta och svor att han skulle dra av kostnaden för glaset från min redan magra lön. Det är slantar jag absolut inte har råd att förlora då jag ensam måste ta hand om mina gamla föräldrar."

"Är det allt som tynger dig?" sade Karl och började gräva i sin ficka. "Säger inte den goda boken att '*Den som ger åt de fattiga skall ingenting sakna, de som vänder bort blicken förbannas av många?*' Kanske detta kan få flickan på bättre humör?"

Karl höll upp en silverdaler. Roksana tittade på myntet utan att förstå vad han menade. Hon tyckte det var ett grymt skämt att reta de fattiga med sin egen välgång. Men så sprättade adelsmannen över myntet till henne och hon fångade det med båda händerna. Då gick det upp för Roksana vad han menade och sakta spreds ett leende över hennes läppar. Lycklig kastade hon sig kring svenskens hals och gav honom en kram.

”Såja, såja”, sade den överrumplade Karl och gav tjänsteflickan en tröstande klapp på ryggen. Roksana släppte greppet, tog ett steg tillbaka och neg.

”Tack, min nådfulle herre.”

”Inte behöver du tacka mig, tacka istället vår herre i himmelen. Återgå till din tjänst innan någon börjar sakna dig. Jag antar att det fortfarande finns mycket att göra innan kvällen är över.”

”Ni är inte som någon adelsman i det här landet”, sade Roksana fundersamt. ”Jag kommer inte att glömma bort er vänlighet, farväl.” Med de orden sprang hon iväg. Karl kunde inte låta bli att titta på Roksanas välsvarvade bak när den gungande från sida till sida. Det var en väldigt fin bak, det måste han erkänna, kanske gick han här miste om en möjlighet men det var tyvärr försent att ta tillfället i akt.

”Där är du min vän”, sade Guillaume och skrämde Karl när han dök upp bakom hans breda rygg. Fransmannen höll upp två kritpipor och en tygpåse som doftade tobak. ”Jag lyckades äntligen få tag på detta och jag tycker att det är dags för oss att njuta av den torra dryckenskapen, eller vad säger du?”

En stund senare kunde de båda färdkamraterna ta det första blosset under den stjärnklara natthimlen. De kände att det rådde en ömsesidig respekt mellan de båda och de cementserade vänskapen

med att röka tillsammans.

”Som jag har längtat”, sade Karl med ett njutningsfullt leende. Det hettade till i hans lungor och han kände hur musklerna började slappna av och det mesta av den oro som han hade känt försvann. Detta var den bästa stunden han haft på mycket länge och han tänkte ta till vara på varje bloss. Han blåste en rökring som sakta försvann bort och löstes upp i tomma intet. Guillaume förstod att inte förstöra ögonblicket med onödigt pladder. Istället var de båda tysta med månen och stjärnorna som enda betraktare.

Det stilla samkvämet avbröts abrupt av en hästs gnäggande. En uppklädd stallpojke kom gående mot det kinesiska palatset tillsammans med en hovman. I sin hand drog pojken i tyglarna till en vit andalusier. I det svaga månljuset skimrade hästens hud som om den vore av silver och som för att visa upp sin prakt höll djuret stolt upp sitt huvud. Både manen och svansen var flätad och ögonen blänkte svarta och kloka.

”Ett magnefikt djur”, viskade Guillaume för att inte störa.

”Den främste av hästar”, svarade Karl i samma låga ton.

Hovmannen och stallpojken stannade utanför den stora porten till det kinesiska palatset och väntade. Karl undrade över vad det var som stod på så han tog ett sista bloss och släckte pipan. Guillaume såg också frågande ut men han hade ingen brådska. Andalusiern frustade till när den kände rökluften från fransmannens pipa och stallpojken blev tvungen att ge hästen en lugnande klapp. Så hördes en trumpetfanfar och allt blev tyst i den intilliggande festsalen.

”Då går vi”, sade hovmannen till stallpojken och tillsammans med hästen gick de in i den stora salongen. Flämtande röster och förvånade små skrik kunde höras när riddjuret fördes igenom människomassan. Snabbt skapades en stor öppen yta i mitten av salongen när

gästerna tryckte sig mot väggarna för att inte vara i vägen. Karl och Guillaume tog sig in i rummet för att inte missa vad som nu skulle ske. Det måste vara en underlig polsk sed i görningen som bjöd på att man tog in hästar i huset.

När de kom in såg de att hertig Zygmunt hade klivit ner från sin tron och smekte andalusiern över mulen med sin hand.

”Det här min kära Izabela”, sade hertigen högt och gav hästen en uppmuntrande klapp. ”Är min födelsedagspresent till dig. Argento här har avlats fram av kartusiska munkar och sägs vara det främsta exemplaret som de någonsin haft äran att dressera.”

Izabela tindrade med ögonen av lycka. Hon formligen hoppade upp från sin tronplats, lyfte litet på klänningen så att hon inte skulle snubbla och rusade sedan ner från podiet och kastade armarna om Argentos hals. Andalusiern rörde sig litet oroligt och gav ifrån sig en nervös gnäggning. Stallpojken var snabbt framme och gav Izabela några sockerbitar som hon i sin tur kunde lugna hästen med. Hertigen lade en tillgiven arm runt sin dotters slanka axlar och han var så stolt som bara en far kunde vara.

”I morgon finns det gott om tid för en ridtur. Denna kväll är vigd för dans och skratt så du får ge dig till tåls mitt barn”, sade hertig Zygmunt och höjde armarna. ”Musik, låt mig höra musik.” Orkestern började spela och hertigen gjorde ett tecken till stallpojken att leda ut hästen. Sorlet återupptogs och Izabela vinkade farväl av sin häst.

”Det var det. Vad står nu på programmet?” undrade Karl.

”Härnäst inväntar vi att dansen skall börja. Jag har också hört att det kommer att bli ett fyrverkeri av sällan skådat slag senare under kvällen”, sade Guillaume. ”Tro mig, vi har bara sett början av detta storslagna kalas. Personligen måste jag finna ett sätt att komma Izabela nära, helst borta från hennes snokande far. Jag skulle kunna

sälja min själ för en dans med henne och jag tror att det priset inte skulle vara för högt.”

”Om du vill vinna hennes hjärta måste du kläda ut dig till häst”, gycklade Karl för att lätta upp sin väns sammanbitna min. När skämtet inte bet hoppades han att ruset dimmor skulle ha en avkylande effekt på den lidelsefulle fransmannen. ”Var är det bubbliga när man behöver det som mest?” undrade han högt.

”Ni kallade min herre”, sade en röst bakom Karl till svenskens stora förvåning. När han vände sig om såg han Roksana hållande i ett fat med ett dussin glas mousserande vin. Det gjorde honom glad i dubbel bemärkelse.

KAPITEL 12

Sent den natten vaknade Karl Kämpe av att han uppfattade något. I korridoren utanför hans rum hördes ett oljud och någon började att slita i dörrhandtaget. Yrvaket undrade han vem det var som väsnades och inte hade vett att låta gott folk sova i godan ro. Förskräckt kom han att tänka på att han kanske till slut hade blivit avslöjad och att de som micklade med låset kunde vara hertigens hajduker som kommit för att arresteras honom. Karl flög upp ur sängen och greppade dolken som han hade smugglat in på slottet. Det var inte mycket till vapen men den bet betydligt djupare än en knuten näve. Ett ofrånkomligt klick hördes när dörrhandtaget vreds om och dörren öppnades på glänt. Karl hukade och gjorde sig redo att kasta sig över den första ovälkomna gäst som tog sig in i rummet. Med en smäll flög dörren upp och svenskens hjärta hoppade till så att han för ett kort ögonblick tvekade. Det var den tvekan som räddade livet på Guillaume de Montauroux som stod i dörröppningen och vinglade som en skeppsmast i en storm.

”Guillaume, jag kunde ha skurit halsen av dig din galne fransman”, väste Karl och reste sig. Han bemöttes av ett skratt. I ena handen höll Guillaume i en vinflaska som han hastigt höjde i en hälsning så att det skvätte vin i alla riktningar.

"Na zdrowie", sade han och tog en klunk samtidigt som han rygg böjdes oroväckande mycket bakåt i en båge. För ögonblick såg det ut som om han skulle falla men i sista stund reste han sig och blev käpprak i ryggen. Med ett överdrivet kliv steg han över tröskeln men i mörkret såg han inte Karls stövlar som låg utslängda på golvet. Han snubblade till, försökte återfå balansen men störtade handlöst ner i svenskens varma säng.

Till sin förvåning märkte Guillaume att den inte var tom. Med en hand kände han formen av en kropp som låg gömd under filten.

"Men, men, vad har vi här", sluddrade han och drog försiktigt filten åt sidan. Fram kikade ett ungt kvinnoansikte. Hon såg både omtöcknad och nervös ut och höll filten hårt pressat mot sin barm. Karl hade hoppats att hålla sin nattliga eskapad hemlig för fransmannen men nu när han var avslöjad fanns det ingen anledning att dölja sanningen.

"Roksana, säg hej till min rumskamrat Guillaume, markisen av Montauroux", sade han med en gest.

"Hej", sade Roksana och försökte le.

"Angenämmt", svarade Guillaume och prövade att resa sig men han hade trasslat in sig och det enda han lyckades med var att spilla ut vin från flaskan. Roksana gav ifrån sig ett litet skrik när den kalla drycken trängde igenom filten och nådde hennes nakna hud.

"Jag tror att vi har haft lagom roligt för i kväll", sade Karl och tog tag i fransmannen och hivade honom omilt som en höbal över till hans egna sovplats. Roksana gled snabbt ur sängen och började kläda på sig.

"Roksana, du behöver inte gå", försökte Karl.

"Jag måste hem", svarade tjänsteflickan och gav honom en snabb puss på kinden. Sedan skyndade hon iväg från rummet och drog

igen dörren bakom sig med en smäll.

”Det var just snyggt”, suckade Karl och satte sig på den tomma sängen. ”Jag trodde att du var alla flickors älskling men denna fick du allt att fly snabbare än blixten.”

”Bry dig inte om henne, det finns fler flickor som hon”, sade Guillaume och tog en klunk från vinflaskan som han på något mirakulöst sätt lyckats klänga sig fast vid. Karl såg på sin vän och tyckte att han var en sorglig syn. Han såg inte längre ut som en prins. Peruken hängde snett, kläderna var i oordning och han luktade som en fyllkaja som besökt tusen horhus utan att tvätta sig.

”Tänker du sova med kläderna på?” frågade han barskt och tog vinflaskan från sin vän.

”Charles, jag är rädd för att du måste hjälpa mig. Jag verkar inte vara vid mina sinnens fulla bruk för tillfället.”

Karl svor när han tog tag i fransmannen ena fotled och drog av skon. Stinkande fotsvett slog emot honom och ilsket kastade han foten åt sidan som om den vore en giftig orm. Med ansiktet bortvänt upprepade han proceduren med den andra foten.

”Charles... hör du mig Charles?” frågade Guillaume när han upptäckte till sin förfäran att en mörk främling höll på att slita av honom byxorna.

”Ja, jag hör dig alldeles utmärkt. Du behöver inte skrika”, svarade Karl och kastade byxorna på golvet.

”Åh, det var bara du. För ett ögonblick trodde jag att jag höll på att bli rånad in på bara skinnet.” På något förunderligt sätt lyckades Guillaume själv att knyta upp kravatten som han lekfullt kastade på Karl.

”Res på dig”, sade svensken och drog sedan av fransmannen hans skjorta och jacka i en och samma rörelse.

"Har du någonsin sett en vackrare kvinna än Izabela?" frågade Guillaume och fortsatte sedan utan att vänta på svar med att beskriva kvällens intryck av den unga fröken. "Hennes hår var som en virvlande fors, hennes läppar var fylliga som vin, hennes ögon var som ädla juveler och hennes byst, den skall vi helst inte prata högt om." Fransmannen garvade. "Ärligt talat har jag aldrig upplevt en afton som denna. Jag har hört poeter berätta om kärlek men jag förstod aldrig vad de menade förrän jag själv träffades av Eros pilar."

Karl tittade uppgivet på sin vän. Så ung och oskuldsfull han verkade vara i kärlekens djupare mysterium. Själv gillade Karl kvinnor men kärleken ansåg han vara som en ond förbannelse som bara drabbade de sinnessvaga. En gång i tiden hade han själv förälskat sig i en piga som arbetade på en granngård till Becka gård där han växte upp. I alla fall tror han att det var kärlek men vem kunde minnas efter alla dessa år? Hilda var hennes namn, det kom han i alla fall ihåg. Det kändes som en evighet sedan och han kunde fortfarande ibland se hennes fräkniga ansikte framför sig och höra hennes klingande skratt. Efter att hon brutalt avvisat hans kärlek och krossat hans hjärta hade han tappat kontrollen. I tumultet som uppstod hade pigans fästman kommit springande till hennes undsättning. Honom hade Karl föga ärofullt spöat som en usel hund. Det tog tre drängar innan de kunde få stopp på Karl och omilt kunde kasta ut honom ur huset. Dagen efter hade Karls mor, den fromma Karolina, skällt ut honom för hans djuriska beteende och sänt iväg honom för att arbeta i skogen. Det tog några år men med tiden förlät hon honom men Karl hade aldrig riktigt kunnat förlåta sig själv och han svor därför att det aldrig skulle hända igen.

"Eros är en grym gud", muttrade Karl försjunken i sina tankar. "Han sätter hjärtan i brand och får rediga män att strida mot sina

bröder. Blod och olycka följer i hans fotspår.”

”Du kan ha mer rätt än du tror”, sade Guillaume med oväntat skärpa. ”På festen fanns det en polsk adelsman, Lodwik Rubinski är hans förbannade namn, som svärmade kring Izabela som en fåne. Om han inte passar sig måste jag lära honom en läxa. Jag har bestämt att Izabela skall bli min fru. Inget skall hindra mig att nå mitt mål. Om jag så måste strida mot varenda ungkarl i Polen så skall jag göra det. Min lust och min kärlek kräver det.”

Karl suckade för han kände så väl igen hettan som brann i hans franske vän.

”Lust och våld är ofta två sidor av samma mynt som de visa säger. Kontrollera dina känslor Guillaume innan de driver dig i fördärvet. Sov nu ruset av dig din förälskade sate. I nykterhetens ljus kommer din naiva kärlek att te sig annorlunda.” Det var i alla fall vad Karl hoppades på när han lade en filt över den redan slumrande fransmannen. Han lade sig därefter på sin egna säng och hörde samtidigt hur det började dunka rytmiskt från ett angränsande rum. Det skulle bli svårt att somna om konstaterade han.

KAPITEL 13

Karl Kämpe slog upp ögonen. Allt sedan Guillaumes nattliga intåg hade han inte fått någon ro och han hade bara lyckats sova några korta stunder. Nu var han klarvaken och lika väl som att ligga och vrida sig i sängen kunde han stiga upp. Han gnuggade gruset ur ögonen och tittade på den snarkande fransmannen. Han låg utslagen i sin säng som ett tröttkört barn med ena benet dinglande över sängkanten. Karl kunde inte låta bli att le. På byrån såg han kritpipan som fransmannen hade givit honom kvällen innan och han fick en oemotståndlig lust att röka. Han sträckte sig efter Guillaumes rock och fann den eftersökta tobaken i en ficka. En morgonrökning i ensam ro skulle vara en bra start på dagen så han krängde på sig byxorna.

När Karl kom ut på borggården såg han att någon redan satt på en bänk i trädgården och rökte. Tydligen hade någon annan haft samma tanke som han så han beslöt sig att göra denne någon sällskap. Han tog några steg och ljudet från gruset under hans fötter fick rökaren i trädgården att vända sig om. Karl blev alldeles stel. Det var hertig Zygmunt Karolowski i egen hög person som satt och blossade på en vackert snidad elfenbenspipa. För ett ögonblick funderade svensken om han skulle vända sig om men när hertigen

gjorde ett tecken åt honom att komma och sätta sig fanns det ingen återvändo. Tusen tankar hann snurra genom Karls huvud under den korta promenaden fram till bänken. Han skulle med all säkerhet bli rannsakahad av hertigen med till synes oskyldiga frågor som var till för snärja honom i en ofrånkomlig lögn. Men vad skulle han göra? Skulle han kasta sig ner på knä, berätta sanningen och tigga om nåd? Skulle han stöta dolken i hertigens hjärta och sedan fly innan någon hunnit upptäcka vad som hänt? Det var osannolikt att han skulle komma undan med detta då hajduker patrullerade på murkrönet. Han beslutade att fortsätta spela sin roll som fransk adelsman och svara kort och undvikande på alla frågor. Det var trots allt arla gryning och alldeles för tidigt för att dräpa fiender.

”God morgon min vän”, sade hertigen med en fryntlig min när Karl satte sig ner bredvid honom. ”Det är ovanligt att jag får sällskap under denna tidiga morgontimma men ombyte förnöjer som man brukar säga. Personligen ser jag denna stund som lugnet före den stora stormen. Snart börjar en ny dags hårda mödor och jag tror inte att jag skulle klara av dem om jag inte fick en stund för mig själv varje morgon.”

Karl tog ett djupt andetag och kände den kalla morgonluften kittla han lungor. Solen hade precis börjat sin klättring över himlavalvet och horisonten sprakade i ett trolskt brandgult ljussken. Det var en underdånig syn som hade kunna överväldiga de flesta i sin makalösa prakt. Några snattarändar flög i formation över deras huvuden men i övrigt var allt stilla. Hertigen sneglade på Karl som förtvivlat försökte komma på något intelligent att säga. Men när orden inte ville infinna sig så förblev han tyst.

Fantastiskt”, sade hertigen och tog sig ytterligare ett bloss.

Karl tittade på hertigen. ”Ursäkta?” fick han fram.

”Det är inte många män som vet när de skall hålla trutan och bara njuta av stunden. De flesta vill alltid förstöra dessa små ögonblick med onödigt pladder men du visade att det inte behövs ord under stunder som dessa. Är inte detta en fantastisk vy att skåda?”

Hertigen slog ut med armarna mot soluppgången. "Är det inte vederkvickande att se vår herres sol stiga upp på himlen? Jag finner en stor förtröstan i att se ljuset som värmer människans vardag i denna värld som kan vara nog så hård och kall. Har du någonsin bara tittat på dess skönhet och förundrats över detta underverk?"

Karl funderade en stund. Hertigen hade ställt en filosofisk fråga. Det var inte precis vad han väntat sig. Det krävde ett klokt och eftertänksamt svar. Av någon anledning påminde situationen om den Karl och Guillaume hade känt när de rökte samman kvällen innan. Karl hade sällan sett sig själv som en tänkare av någon högre kaliber men under melankoliska stunder kunde han reflektera över världen som Gud skapat och det hårda och besynnerliga liv som människan tvingades leva.

"Det finns många orättvisor i vår värld", började han svara osäkert. "Vissa dör fast de förtjänar att leva medan andra lever trots att de förtjänar att dö. Det finns få saker som de rika delar med de fattiga och tvärt om men jag tror att Gud skapade ögonblick som dessa för att visa att inför hans höghet är vi alla lika. Om det är ett mirakel eller inte låter jag vara osagt men om människan inte känner ödmjukhet i stunder som dessa så vad är då meningen med denna enastående skapelse?"

Hertigen tittade en lång stund på Karl som om han försökte skärskåda svenskens själ.

"Chevalier de Champs var det väl, inte sant? Det var ett oväntat insiktsfullt svar från en fransk adelsman", sade han och klappade Karl uppmuntrande på låret. "Jag har aldrig sett saken från den sidan men jag har heller aldrig levt något annat liv än mitt eget. Vi som fått så mycket redan från födseln måste tänka på att vi också lever under Guds vilja. Vi måste med stort allvar bära det ansvar

som givits oss. Jag tror att om vi var dag strävar för att göra världen litet bättre så kommer vi en dag att inte att behöva resa till paradiset eftersom vi redan kommer att leva i det. När skall människan lära sig att sluta kriga om futtiga världsliga ting och istället leva som vår herre förespråkar?”

Karl lyssnade bara med halvt öra på vad hertigen sade. Hans tankar var istället inriktade på det faktum att bland hundratals gäster hade hertig Zygmunt kommit ihåg just hans namn. Berodde det på ett särdeles gott minne eller misstänkte han något och därför lagt namnet på minnet? Bara listiga och hänsynslösa herrar blev stormarskalkar i Polen och detta tal om att göra världen bättre och sluta kriga lät inte som något en stormarskalk skulle säga. Karl anade en fälla men kunde inte se var den låg. Han beslutade att vara extra försiktig med hur han svarade.

”Jag antar att vi kommer att sluta kriga när...” längre än så hann han inte. En anfådd betjänt kom springande och ropande efter hertigen. Flåsande som en bröstklein pojke kom betjänten fram och försökte säga några ord men började istället att kraxa och hosta.

”För Guds skulle, Milos”, sade hertigen och reste sig. ”Ta några djupa undantag och säg sedan vad det är som står på.”

”Det är...” betjänten tog ett djupt andetag. ”...Izabela. Något har drabbat Izabela.”

Hertigen av Belz tappade pipan och hans ansikte förvreds i en mask av fasa och förfäran.

”Vad är det som har hänt?” fräste han så att den stackars Milos tvingades att hålla upp händerna till skydd.

”Jag vet inte”, svarade han och kastade en bedjande blick på Karl som om han kunde rädda honom ur situationen. ”Det är bäst att hertigen ser själv. Hon är på sitt rum.”

Hertigen började springa och Milos följde flåsande efter. För ett ögonblick funderade Karl på att stanna men tanken på att något ont hade drabbat Izabela övervann alla betänkligheter. Med en grymtning började han springa efter och eftersom han var den mest vältränade kom han snabbt ikapp de andra två. Rusningen gick in i det stora palatset, genom långa korridorer och uppför branta trappor för att sluta vid en kammare på den översta våningen. De tre flåsande herrarna möttes av hovmarskalken Block som ställde sig framför hertigen och hindrade hans framfart.

”Ur vägen, Block”, morrade hertig Zygmynt ursinnigt.

Hovmarskalken lät sig otroligt nog inte skrämmas. ”Jag vill bara förvarna hertigen att...”

Med en förvånad min flög Block genom hallen och kolliderade med en otäck duns in i en pryddigt uppställd riddarrustning som han i fallet drog över sig. Rustningen föll i dussintals delar och förde ett sådant ljud att det måste ha väckt halva slottet från sin druckna slummer. Hertig Zygmynt fortsatta in i kammaren utan att ge hovmarskalken så mycket som en blick. Det krasade under hans fötter då han trampade på krossat glas som låg på golvet. En skrämmd kammarjungfru tog ett steg tillbaka med det handfat med vatten som hon höll i sina händer. Hertigen kom fram till Izabelas säng och gav ifrån sig ett anskri av förtvivlan. Han slog händerna för munnen och föll ner på knä.

”Herren vare oss nådiga”, flämtade han.

Även Karl gick fram och grinade illa när han såg den lilla människan som låg i sängen. Izabela var nästan lika blek som lakanet hon låg i. Hon skakade av feber och hade mörka ringar runt sina ögon. De tidigare så röda läpparna var sjukligt askgrå som om de saknade allt blod. Hennes blick var frånvarande som hos en person

som redan stod med ena benet i graven. Värst av allt var dock att hon hade tappat allt hår. De blonda lockarna var samlade i en skål som stod på nattduksbordet och den enda tröst som fanns var att de inte hade tappat sin lyster. Om Izabela inte redan var döende så kunde slutet inte vara långt borta.

Förfärad vände Karl bort blicken från Izabela och han började stirra ner i golvet. Då fick han syn på Bogdanas handspegel som han givit henne föregående afton. Den låg på golvet med spegelglaset krossat i hundratals bitar. Det var dessa glasbitar som hertigen hade trampat på då han klev in i kammaren. Men vad hade egentligen inträffat i detta rum och varför var Izabela döende? Hade en okänd förövare smugit sig in och försökt överfalla den värnlösa fröken? Karls tankar föll omedelbart på Guillaume. Hade fransmannen något med det inträffade att göra, eller den mystiske rivalen Lodwik Rubinski för den delen?

”Vad är det som pågår här?” Frågade en gammal man som fortfarande var iförd nattdräkt och sovluva när han bryskt eskorterades in i kammaren av två bistra hajduker. ”Varför blir jag väckt denna okristliga timme och släpad av vakter till detta rum innan jag ens hunnit kläda på mig?”

”Asklepios Petri, min livmedikus”, sade hertig Zygynt och tog tag i den gamle mannen. ”Izabela har drabbats av någon fruktansvärd sjukdom eller så är hon i värsta fall förgiftad. Återställ henne till hennes forna jag och jag skall belöna dig med din vikt i guld. Misslyckas och du kommer du att dingla från närmsta trädtopp till korparnas stora glädje.”

Asklepios gjorde en förvånad grimas men fanns sig snabbt i den olustiga situationen som uppstått. En assistent kom springande med livmedikusens väska och ett antal tunga medicinska bokluntor.

”Ur vägen”, sade Asklepios och knuffade undan Karl på sin väg fram till Izabela. Han tittade noggrant på hennes ansikte och satte sin varma hand på hennes svettiga panna. Med tummen lyfte han på Izabelas ena ögonlock och gav ifrån sig ett förvånat mummel. Han tog av sig sovluvan och satte örat mot hennes bröst. Han fortsatte en stund med ett antal liknande undersökningar innan han satte sig ner och började slå i sina böcker. Till slut verkade han komma till någon sorts slutsats, han slog ihop boken och reste sig upp.

”För att kunna hjälpa Izabela behöver jag få arbetsro. Vill hertigen och alla andra utom min assistent vara så goda att lämna kammaren.”

”Vad är det som har inträffat?” frågade hertigen som nu hade hunnit lugna ner sig något.

”Om jag skall vara ärlig så vet jag inte”, sade Asklepios. ”Izabelas symtom är extremt ovanliga men allt tyder på att hon genom djävulens försorg har drabbats av någon form av rödsot. Jag skall pröva några behandlingsmetoder och se om de har någon effekt men detta är något som hertigen inte bör se. Jag behöver använda min fulla koncentration för att utföra dem på ett korrekt sätt. Vill hertigen och alla andra vara så vänliga och lämna rummet.” Livmedikusen viftade med armarna. ”Det enda ni nu kan göra är att be till Gud om förskoning. Enträgen bön har visat sig kunna bota även de mest kranka och lidande.”

Hertigen av Belz öppnade munnen för att säga något men så ändrade han sig. Han gjorde ett tecken och alla började att lämna kammaren. Så även Karl som inte hade sagt något under hela vistelsen i rummet. Genom sina år i fält var han väl införstådd i vad som nu väntade. Om inte sjukdomen tog Izabelas liv var risken stor att Asklepios Petris läkekonst skulle göra det.

KAPITEL 14

Hertig Zygmunt Stefan Karolowski slog igen bibeln och tittade på männen som satt runt det välputsade mahognybordet. Till höger om honom satt hovmarskalken Block som baddade det ömmande blåögat som han nyligen erhållit med en fuktig näsduk. Hertig Zygmunt grimaserade över sitt okontrollerbara temperament men hovmarskalken skulle ha vetat bättre än att ställa sig i vägen för honom, speciellt när det gällde hans ögonsten Izabela. Det var oförnuftigt gjort av honom och nu fick han lida konsekvenserna av sitt agerande. Hertigen önskade att han kunde ha besinnat sig och göra det ogjort men det kunde han inte så han valde istället att ignorera händelsen som om den aldrig hade inträffat.

Vid sidan om Block satt livmedikusen Asklepios Petri som energiskt höll på att sortera några dokument i önskad ordning, han såg ut att vara både ansträngd och irriterad då han inte fick någon rätsida på papprena. Om livmedikusen hade några goda nyheter att förtälja så visade han det inte konstaterade hertigen.

Bortanför Asklepios Petri, längst bort på den högra sidan satt livmedikusens nervöse assistent med knäppta händer och tryckte upprepande gånger tummarna mot varandra om och om igen. Assistenten tittade nervöst på sin lärofader som om han när som helst

förväntade sig en utskällning och en svettdroppe rann sakta ner efter hans ena kind. Han verkade vara mycket illa till mods över den rådande situationen och ville nog helst av allt inte vara där. Hertigen vad lättad över att det inte var assistenten som inom kort skulle svara på hans frågor. Den unge mannen tycktes inte vara riktigt torr bakom öronen än.

Till vänster om hertigen satt biskop Ruzicka djupt försjunken i bön. Han hade lindat sitt radband runt ena handen så att han med jämna mellanrum efter varje Fader vår eller Hell dig Maria kunde kyssa det lilla silverkrucifixet som var fäst i ena änden av bandet. Bortom honom satt gamle Milos och hostade. Den lilla springturen tidigare under dagen hade tagit hårt på den gamle trotjänaren som såg ut att behöva läkarvård själv eller åtminstone ordinerad vila. Milos obehag var dock föga betydelsefullt i jämförelse med Izabelas predikament som behövde hertigens fulla uppmärksamhet. När krankheten var över skulle hertig Zygynt ge Milos några dagars vila men nu var inte den rätta stunden. Han behövde pålitliga män på sin rätta plats om detta skulle ha en chans att sluta lyckligt.

Längst bort på vänstersidan satt den underlige fransmannen Charles de Champs. Han hade insisterat på att få närvara vid detta möte med hänvisning att han kunde ha information som kunde komma till användning beroende på vad livmedikusen hade att säga. Under normala omständigheter hade denna begäran avslagits omedelbart men hans enträgenhet tydde på att han faktiskt hade något vettigt att tillföra. Det kunde i alla fall inte skada om han satt med och lyssnade. Dock hade hertigen beslutat att hålla ett extra öga på honom då han på något sätt tycktes mer införstådd i Izabelas lidande än han borde vara. Livmedikusen verkade allt annat än nöjd med denne fransmans närvaro.

"Nå, vad har du att berätta?" frågade hertig Zygmunt och tittade på Asklepios med en allvarlig blick.

Livmedikusen släppte ner sina dokument och tittade förvånat upp som om han inte riktigt kunde tro att det var han som blev tilltalad först. Han slickade läpparna och med oväntad aggressivitet började han sitt anförande.

"Jag måste tyvärr meddela att jag inte vet vad Izabela drabbats av. Under alla mina år som medicus har jag aldrig varit med om något liknande. Extremt håravfall, likblekhet och feber är en mycket ovanlig kombination av symtom och vi har i våra böcker inte kunnat hitta ett enda liknande fall. Vi har därför prövat olika behandlingsmetoder för att se om fröken skulle svara positivt på någon av dem. Åderlåtning, lavemang, kräkmedel, eldkoppar, kallvattenbad och ett dussintal andra dunderkurer har visat sig vara verkningslösa. Det är som om Izabela inte har drabbats av en jordisk sjukdom utan istället av en djävulens förbannelse. Det måste vara ett verk av Hin Håle själv och jag är rädd för att vi endast kan sätta vårt hopp till herrens böner. Jag har låtit skicka iväg ryttare för att konsultera med mina kollegor i området men jag fruktar att de inte hinner återvända med några svar innan det är för sent. Jag har för stunden givit Izabela ett lugnande medel så att hon i alla fall inte skall behöva lida onödigt mycket."

"Vi måste sätta vår tro till vite krist", sade Ruzicka som precis hade vaknat upp från sin djupa kontemplation.

"Det verkar inte vara bättre än så", svarade Asklepios. "Om inte ett mirakel inträffar är jag rädd för att Izabela inte kommer att överleva natten."

"Är det allt ni har att komma med?" frustade hertig Zygmunt och slog näven i bordet. "Herren har redan låtit kalla på fem av mina

barn, salig vara deras minne. Varför skulle han höra på mina böner nu när han inte gjorde det tidigare? Vad har jag gjort för att förtjäna detta? Vad har djävulen för horn i sidan på mig? Vilka synder har varit så svåra att min lott är att bli utan arvingar och ensam dö bortskrumplande i detta slott? Kan ni svara mig detta?"

Hertigen tittade först på Asklepios som vek ner sin blick, han vände sig sedan mot Ruzicka som skulle vara Guds ställföreträdare här på jorden men han föll snabbt in i en ny bön som om han vore en mycket upptagen man som inte skulle störas. Hertigen tittade irriterat runt bordet men möttes bara av plågade eller bortvända ansikten.

"Är det någon annan som har något att tillföra?" frågade han argt.

Karl vred sig oroligt på sin plats längst bort vid bordsänden. Detta var verkligen inte varför han kommit till slottet men om han ville göra något som kanske kunde rädda Izabela blev han tvungen att tala nu. Hertigen lutade sig uppgivet bakåt i stolen och kastade en sista bedjande blick omkring sig letandes efter ett mirakel. Han märkte att fransmannen rörde bekymmrat på sig så ett litet hopp tändes i hans ögon.

"Har chevalier de Champs något att tillföra?" frågade han och alls uppmärksamhet riktades mot Karl.

"Jo, öhm..." började svensken trevande. "Det är så här. För några dagar sedan när jag var på väg mot detta slott blev jag mycket sjuk. Ni minns alla det oväder som drabbade det här området och jag hamnade olyckligtvis mitt i det. Regnet som föll var så kallt att det kändes som om jag frös in i själva själen. Skakade av feber gjorde jag också. Om ni frågar mig så var jag döendes. Jag hade dock turen att komma fram till ett litet torp och med mina sista krafter lyckades jag söka hjälp innan jag svimmade av utmattning. Vad som hände

sedan vet jag inte riktigt men tre dagar senare vaknade jag pigg och frisk som en nötkärna. Det visade sig att den gamla haggan som levde i torpet hade tagit hand om mig och vårdat mig med sina elixir.”

”Med sina häxkonster”, röt Asklepios som tydligen inte tålde att någon ifrågasatte hans medicinska utlåtande. ”Jag ser allt ert orena uppsåt. Hertigen skall inte lyssna på denna välske man som helt tydligt vill bringa livet av Izabela och sända henne till helvetet för att bli djävulens brud.”

”Han är berörd av store Satan”, inföll Ruzicka som såg sin chans att kasta skulden på fransmannen istället för Guds outgrundliga vilja. ”Hertigen borde omedelbart kalla på en häxjägare och be denne leta efter häxmärken på denne onskans hantlangare.”

De orden fick det att hetta till i Karl som vredgat reste sig upp. ”Du bör passa din tunga innan du talar om mig på det sättet biskop. Den svartaste själ jag någonsin träffat på i mitt liv var munk och om du inte vill följa hans öde kniper du käft”, fräste han upproriskt mot Ruzicka och vände sedan sin vrede mot livmedikusen. ”Och du din hund, vet din plats. Du anklagar en markis av det finaste franska blodet för kätteri och vore jag inte hertigens gäst skulle jag trycka ner ditt huvud i närmsta latrintunna där du och dina usla kunskaper hör hemma. En sämre livmedikus än du får man leta långt utanför Polen för att hitta.”

Asklepios reste sig förargat upp, röd i ansiktet som en solmogen tomat. ”Vi vet nog vad ni är för en typ. Ni tjänar djävulen och det finns det bevis för. Allt var bra här på slottet tills ni dök upp med ert djävulskap.” Livmedikusen vände sig hastigt mot hertigen. ”Jag råder er att arresterar den här mannen, med glödande järn kan ni ta reda på vad denne markis egentligen har här på slottet att göra. Han planerar med all säkerhet att dräpa oss alla.”

Nu var det hertigen som fått nog och reste sig upp. "Tig, alla tig. Asklepios, du har haft din chans. Chevalier de Champs är min gäst och jag tillåter inte att du anklagar honom på det sättet är det förstått. Izabela är svårt sjuk och ni grälar med varandra som om ni vore småbarn. Sitt ner och håll truten. Kanske har markisen något att berätta som kan rädda Izabela. Låt oss lyssna på honom."

Häpen gapade Asklepios med öppen mun mot hertigen. Han kastade en blick mot Karl som kunde ha dödat men så satte han sig ner utan att säga något mer.

"Nu när vi äntligen har fått litet lugn vill jag höra vad de Champs har att säga. Eftersom vi är utan råd är jag villig att pröva vad som helst om det kan rädda mitt barn. Även främmande behandlingsmetoder." Hertigen gav Asklepios en sträng blick. Ruzicka föll snabbt åter in i sina böner för att han inte också skulle drabbas av hertigens vrede. "Markisen var god och fortsatt."

Karl blängde irriterat på livmedikusen och vände sig sedan mot hertigen. "Som jag försökte berätta innan jag så oförskämt blev avbruten", började han med en tydlig anspelning mot Asklepios. "Innan jag reste från torpet fick jag av Bogdana, som var haggans namn, ett elixir som hon sade kunde bota de flesta åkommor. Jag tänkte först slänga detta elixir i skogen men glömde bort saken när jag blev tvungen att strida mot några stråtrövare. Jag har fortfarande elixiret kvar i min packning och föreslår att vi ger Izabela det och ser vad som händer. Läget är desperat som jag förstått det och jag tror ärligt talat inte att hertigen har något val nu när livmedikusen misslyckats med att bota flickan."

"Det blir hennes död", morrade Asklepios mellan sammanbitna tänder.

Hertig Zygynt höjde handen för att slå livmedikusen men

denne ryggade tillbaka som en skrämmd hare så han lät bli. "Det är som markisen säger. Vi har inget val än att testa detta elixir. Chevalier de Champs var god och hämta det och möt oss sedan i Izabelas rum."

Karl log ett litet triumferat leende och började raskt att gå mot dörren. Samtidigt vände sig hertig Zygynt åter mot livmedikusen och höll upp ett varnande finger och förmanade. "Jag vill inte höra ett ord till från dig, Asklepios. Yppar du ett negativt ord till får du spendera resten av året i min mörkaste fängelsehåla så att du i lugn och ro får kyla ner ditt heta sinne. Förstått?"

Karl visste att han vunnit en dyrköpt seger. Om inte elixiret fungerade kunde det vara han som hade den mörka fängelsehålan att se fram emot. Men vad hade han egentligen för val om han ville försöka rädda hertigens dotter?

En stund senare befann sig Karl i Izabelas rum tillsammans med hertigen, hovmarskalken, livmedikusen, assistenten, biskopen, en kammarjungfru och givetvis den sjuka fröken. Var Milos höll hus varken visste eller brydde han sig om. Karl tittade på Izabela som dagen innan varit den skönaste tösen som han någonsin sett och nu såg ut som ett skalligt skelett. Att hon fortfarande levde tycktes bara det vara ett mirakel i sig.

"Ge Izabela elixiret", beordrade hertig Zygynt och gjorde plats för den stuvuxne svensken.

Karl bad om och fick en silverkopp av kammarjungfrun. Med yttersta försiktighet hällde han upp halva elixiret i koppen. "Jag har ingen aning om hur mycket jag skall ge Izabela", sade han samtidigt som han rörde om vätskan med en sked. "Haggen sade att jag skulle dricka halva flaskan om jag fick återfall så vi får hoppas att det är den rätta dosen."

Hertigen och en betydligt ödmjukare Asklepios följde intresserat varenda rörelse som svensken gjorde. Försiktigt lyfte Karl på flickans huvud och förde koppen mot hennes läppar.

”Drick det här så blir ni bättre”, viskade han i hennes öra. Om hon uppfattade vad han sade kunde Karl inte avgöra så han började försiktigt att hålla i henne elixiret. En liten rännil rann ner för hennes haka men det mesta av drycken verkade söka sig dit det skulle. Karl fick en näsduk och torkade hakan ren. Sedan lade han försiktigt ner hennes huvud och reste sig upp.

”Nu återstår det bara att vänta och se”, sade han och gav en osäker blick.

”Låt oss läsa ur bibeln”, sade Ruzicka och satte sig på en stol och började läsa högt om Lasaros från Johannesevangeliet. Karl knäppte händerna men blev stående stilla som en staty, tillsynes försjunken i djupa tankar. Hertigen och livmedikusen satte sig också ner på var sin stol och lyssnade sammanbitet på biskopens ord. Tiden gick och det sista hoppet tycktes försvinna. Ruzickas röst släpades sig över orden och var sövande. När biskopen var färdig med avsnittet stängde han bibeln och allt blev tyst.

Hertig Zygmunt hade kämpat länge men till slut kunde han inte stå emot känslorna som stormade inom honom. Han slog händerna för ansiktet och började gråta. Hans sista barn var på väg att dö och han var hjälplös att göra något åt saken. Han reste sig upp och gick fram till Izabela och tittade på henne. Till sin stora förvåning tyckte han att hon inte längre såg lika blek ut som tidigare. Hennes kinder tycktes faktiskt ha fått tillbaka litet av sin rosa färg. Hertigen smekte hennes haka och då öppnade hon sina ögon.

”Pappa”, sade Izabela.

”Mitt barn”, sade hertigen och tog Izabela i sin famn.

KAPITEL 15

Med en snärt från kuskens piska rullade den svartlackerade kaleschen med gulddekorationer ut genom porthuset. I vagnen satt hertigen av Belz och höll om sin sjuka dotter som var inlindad i en tjock värmande filt. Framför kaleschen red åtta välbeväpnade hajduker som eskort och en viss Karl Kämpe som vägvisare. Hela kolonnen följde svensken som red först och när de kom ut på den stora vägen ökades tempot. Några häpna bönder blev tvungna att kasta sig åt sidan när ryttarna kom dundrade och røjde väg för kaleschen. Hertigen kastade en sista blick bakåt på slottet och undrade om han hade fattat rätt beslut. Izabela var för tillfället vid medvetande och istället för att börja grubbla och ifrågasätta den valda vägen försökte han trösta dottern gnolande på en gammal folkvisa.

Efter att Izabela kvicknat till hade hertig Zygynts lycka blivit kortvarig. Bogdanas elixir hade visat sig fungera men bara tillfälligt. Det hade bara tagit några timmar så hade Izabela åter blivit sämre. Hertigen hade haft en kort diskussion med Asklepios Petri innan han beslutat att ge dottern den andra och sista dosen. Izabela hade åter blivit bättre men för hur länge denna gång? Livmedikusen hade påpekat att en större dos kanske kunde bota den unga fröken permanent men det stora problemet var att elixiret var slut. Fransman-

nen Charles de Champs hade då omedelbart anmält sig som frivillig att i sporrsträck rida till Bogdanas torp för att hämta mer men Asklepios hade påpekat att det troligast var bättre att ta patienten direkt till den gamla haggan. Hertig Zygynt hade i detta fall inte varit svår att övertala och en timme senare hade de varit redo att ge sig iväg.

Trots att det redan hade börjat skymma hade Karl inga svårigheter att hitta vägen som ledde till Bogdanas torp. De rundade staden och därefter var det nästan raka spåret då avtagsvägarna var få och korsningarna färre. När de lämnat bebyggelsen bakom sig behövde svensken inte längre rida först då det bara fanns en väg att följa och den gick framåt. Karl oroade sig mycket över Izabelas tillstånd där han red så han beslutade att titta till henne. Han lät hajdukerna rida förbi honom och kaleschen att glida upp jämsides. Där satt den olycklige hertigen med Izabela i sin famn. Hon tyckes vara så skör och liten, som en porslinsdocka i armarna på en jättelik björn.

”Hur står det till med Izabela?” ropade Karl.

Hertig Zygynt slutade gnola och vände huvudet bort från dottern för att inte skrika henne i örat.

”Läget verkar vara stabilt. Hon somnade för en stund sedan men hennes panna känns fortfarande het. Vi måste sätta vårt hopp till att hon inte blir sämre under färden. Hur länge tror du det tar innan vi är framme?”

”Vi bör vara framme om några, säg tre timmar, om vi håller den här takten och inte stöter på några oväntade hinder. Hertigen får inte ge upp hoppet även om det ser mörkt ut. Försök finna förtröstan i herrens outgrundliga nåd.”

Vad hertigen som under sitt liv förlorat både fru och fem barn tyckte om herrens nåd kunde inte beskrivas i ord. Han hatade det

grymma ödet som drabbat honom men så länge Izabela andades fanns det hopp om en ljus framtid. Till svar gav han Karl bara en bekräftande nick som man gör när man inte har något trevligt att säga.

Kolonnen fortsatte framåt. Byar, enskilda gårdar, fält och skogspartier passerades om vart annat i hög hastighet. En timme senare kom de fram till den plats där Karl och Guillaume dagen innan hade dräpt de tre nidingarna som fortfarande hängde i trädet som ruttnande frukter.

”Är dessa stråtrövarna du nämnde tidigare?” frågade hertig Zygy-mynt och kastande en orolig blick över axeln som om han fruktade att det fanns fler illgärningsmän i trakterna som var redo att överfalla dem. Med ens tyckte han att eskorten kändes i minsta laget och han önskade att han tagit med sig ytterligare ett dussin män.

”Jo, det är de tre pultronerna”, svarade Karl och spottade i marken för att visa sin avsky. ”Feghjärtat försökte de smyga sig på och dräpa min vän chevalier de Montauroux och de hade nog lyckats i sitt svarta uppsåt om inte jag hade kommit precis i rättan tid för att rädda honom. Priset de fick betala för sin girighet är en given plats i helvetet där de för all framtid kommer att lida pin. Jag hoppas verkligen inte att hertigen tar illa vid för att vi hängde upp de dräpta som ett varnande exempel till andra illgärningsmän?”

Hertigen tittade på de döda när kaleschen passerade. Han vek inte bort blicken för den gräsliga åsynen och rörde inte en min. Sedan svarade han på Karls fråga.

”Dessa män förtjänade att dö och det var bra att ni hängde upp dem. Det enda problem jag har är att ni hann straffa dessa syndare innan jag hann få fast dem. Jag hade nog inte givit dem en så nådfull död utan släpat dem levande till Belz slott till förhör. Min rättvisa

må vara hårdhänt men den är rättvis. Det är så man avskräcker andra att bege sig ut i skogarna för att lura på intet ont anande offer.”

Karl var inte riktigt säker på om han fått en komplimang eller en tillrättavisning. Kanske var den snabba död de fått en liten välsignelse i förklädnad. Med all sannolikhet slapp de genomlida ett öde värre än döden när de undvek att hamna i gisselkammaren under Belz slott. Tankarna på striden mot stråtrövarna fick honom att sakna sin värja något fruktansvärt då den fortfarande låg ohämtad i porthuset.

”Jag tror inte vi stöter på några fler stråtrövare här på ett tag”, sade han och spanade in i mörkret.

”Det vet man aldrig. Detta är en onder väg. Ända sedan kriget bröt ut har dessa otämjda trakter härjats av stråtrövare och de tycks bli fler för var dag som går”, suckade hertigen. ”Jag har faktiskt, tro det eller ej, bara en gång tidigare i mitt liv färdats efter den här vägen. Jag kom den gången från det andra hållet och red i sporrsträck då jag nåtts av ett bud om att min far låg på dödsbädden. Jag var då en ung man och kommer inte ihåg om jag då passerade det torpet som vi nu är på väg till. Inte för att jag lider av dåligt minne utan för att mina ögon var fyllda av tårar och jag hade som du kan förstå mina tankar på annat håll. Du är väl säker på att vi är på rätt väg?”

”Lika säker som på att solen kommer att gå upp i morgon”, svarade Karl och tänkte tillbaka på den underbara gryningen som han och hertigen hade tillbringat tillsammans på borggården.

”Jag önskar jag kunde vara lika säker som du. Om Izabela dör kommer solen aldrig mer att gå upp i mitt liv. Det är jag säker på för hon är mitt enda ljus. Hon är den som ger mig styrkan och glädjen att stiga upp var morgon.”

Karl tittade på hertigen och såg i ljuset från vagnslyktan att han

var gravallvarlig. Pannan var i djupa veck och munnen var som ett streck av kol. Han försökte komma på något upplyftande att säga men han fann inte några ord som verkade passande. Istället blev han lättat över att de nu närmade sig en uppgift som krävde en viss fysisk ansträngning och inte så mycket tankeverksamhet.

”Nu måste jag be hertigen att låna mig fyra av sina hajduker”, sade Karl. ”Med er tillåtelse skall vi rida i förväg och rensa vägen från en ek som fallit i stormen. Jag tror inte att någon har hunnit göra det än och vi vill inte att kaleschen skall få några onödiga stopp på vår färd.”

Hertigen nickade och gav ett tecken till hajdukerna att följa med svensken. De satte fart efter vägen och det dröjde inte länge förrän de var framme vid eken. En av hajdukerna lånade Karl en yxa och med stor erfarenhet från sin ungdomstid som timmerhuggare började han att stycka stammen i mindre delar. Med en gemensam ansträngningar kunde hela eken rensas undan precis innan kaleschen kom rullande. Svetten rann från de fem trädklyvarnas pannor men de var ändå glada över att de lyckats i tid när de åter satt upp på sina hästar. Karl passade på att behålla yxan ifall han skulle behöva dansa en olustig lek.

KAPITEL 16

Det var midnatt när kaleschen rullade in på Bogdanas lilla gårdsplan. Skramlet från vagnen och ryttarna fick torpets invånare att komma ut och möta de oväntade gästerna. Bogdana och den dregglande Urjasz föll ner på knä och hälsade vördnadsfullt som bönder gör för sin herre när denne kommer på besök. Karl klev kvickt ner från hästen och tog Bogdanas nariga hand. Därefter eskorterade han den gamla kvinnan fram till kaleschen där hon åter föll ner på knä.

”Detta är Bogdana som jag berättade om”, sade Karl och tog ett steg tillbaka så att haggan ensam hamnade i centrum för hertigens blickfång. ”Det var hon som tillverkade mirakelelixiret som räddade mitt liv.”

Hertig Zygynt tittade misstänksamt på Bogdana som sin tur stirrade ner i marken utan att våga titta upp.

”Man säger mig att du kan bota sjukhet hos de sjuka. Även de som har drabbats av den svåraste sot. Om ni kan rädda min dotter skall jag belöna er väl”, sade han och höll upp en tung penningpung.

”Min herre gör mig stora ära”, svarade Bogdana som för första gången höjde blicken. ”Låt mig ta en närmare titt på er dotter så att jag kan undersöka vad som felas. Har jag hertigens tillåtelse att

närma mig flickebarnet?”

”Det har ni.”

Haggan reste sig upp och vaggade fram till kaleschen och tittade noga och länge på Izabela. Hon lade en hand på pannan och lyfte på den ena ögonlocken. Hon inspekterade den kala skalpen och lade huvudet mot bröstet för att lyssna på hjärtat.

”Hon är stark och kämpar för sin överlevnad men jag tror inte hon orkar länge till”, sade Bogdana och vände sig mot hertigen. ”Ni måste omedelbart bära in henne i torpet så att jag kan ta hand om henne innan den svarte befriaren kommer. Tog ni med er håret som hon har tappat, jag behöver undersöka det?”

”Jag har det här”, svarade hertig Zygmunt och sträckte fram en blåfärgad tygpåse som han hade fäst i sitt bälte. Bogdana öppnade påsen och tittade på de gyllene lockarna. Misstänksamt började hon lukta på det och sedan stoppade hon en lock i munnen. I avsmak spottade hon ut håret och stoppade tillbaka det i påsen.

”Som jag misstänkte”, mumlade hon som för sig själv. ”Jag kan rädda flickebarnet men det kommer att ta tid och jag behöver ro. Det kommer att bli plågsamt för flickan att mjölka ut giftet som är i hennes kropp. Om ni hör Izabela skrika får ni inte under några omständigheter komma in i torpet. Det är mitt villkor. Har jag hertigens hedersord på att vad som än händer att ni inte stör mig i det svåra värv som väntar?”

Det var oerhört fräckt av den gamla haggan att be den fina hertigen om att stå vid sitt ord och ett irriterat mummel bröt ut bland hajdukerna. Hertigen av Belz tittade förvånat omkring sig och när han smält att det var till honom frågan var riktad gav han en medgivande nick.

”Om ni kan rädda Izabela så har ni mitt hedersord”, sade han och

lyfte sedan flickan ur vagnen samtidigt som Bogdana gick fram till Karl.

”Och du blåblod”, sade hon och satte ett knotigt finger mot svensken bröst. ”Du ser till att han håller sitt ord.”

Bogdana med Urjasz och hertig Zygmynt bärandes på Izabela i följetåg gick in i torpet medan de andra stannade utanför. Hertigen kom ut en stund senare och gjorde ett tecken åt hajdukerna att de skulle slå läger. Själv gick hertigen tillbaka till kaleschen och drog filten om sig. Från kusken fick han en flaska brännvin som han började dricka ur utan att bry sig särskilt nämnvärt om vad som försegick omkring honom.

Det tog inte lång tid för hajdukerna att få upp en eld. De samlades kring värmen och började tillreda mat som de hade tagit med sig. Även Karl blev inbjudan men han satte sig litet avsidet och sade inte så mycket. Plötsligt började någon att slå på en trumma inne i torpet. Därefter började en golande strupsång av mörka toner och kval. Hajdukerna titta nervöst på sin herre men han tecknade åt dem att sitta kvar vid elden så ingen gjorde något. Om detta hade hänt under Karls sjukhet så var det ingenting som han kom ihåg. Efter ungefär en timme slutade sången men trumman fortsatte i en sövande rytm. Hajdukerna började långsamt att prata med varandra. De berättade historier om bragder och hjärtesorg, om vänner de förlorat och kvinnor de älskat. Sent den natten föll alla till sömns utan den olycklige saten som hade den tvivelaktiga äran att hålla elden levande. Även Karl slumrade till och han sov en orolig sömn med yxan betryggande tryckt mot sitt bröst.

Han vaknade av ett fruktansvärt kvinnoskrik. Svensken och hajdukerna flög yrvaket upp och tittade förvånat på varandra. Även hertig Zygmynt vaknade och snubblade ner från kaleschen. Ytterli-

gare ett skrik hördes och det kom med all säkerhet från torpet.

”Izabela”, sluddrade hertigen. Han tappade brännvinsflaskan och började springa mot torpet för att rädda sin dotter. Utan att riktigt tänka över saken kastade sig Karl efter och greppade tag om livet på hertigen och lyfte upp honom med sina starka armar.

”Kom ihåg ert löfte”, skrek han.

”Släpp ner mig din usling, släpp ner mig”, fräste hertigen.

Hajdukerna var nu alla på fötter och snabbt omringade de svensken med halvdragna vapen. Karl tittade sig nervöst omkring och önskade att han inte hade lämnat yxan vid sin sovplats. Han var obeväpnad och prisgiven men han var beordrad av Bogdana att inte släppa in hertigen i torpet.

”Jag släpper ner dig först efter att du lovat att inte störa haggan”, morrade han och klämde åt litet extra så att hertigen skulle förstå att han menade allvar.

Hertigen skrek av smärta, ”Okej, jag lovar”, brölade han som ett tjurigt barn. När Karl var säker på att hertigen lugnat ner sig släppte han omilt ner honom. Hertig Zygynt tog några stapplande steg och vände sig mot svensken för att säga några väl valda ord. Han möttes av en mörk järnblick och kom helt av sig i det han tänkt säga. Hajdukerna tittade på sin herre, osäkra på vad de skulle göra.

”Vad tittar ni på?” fräste hertigen till slut och slog ut med armarna. Hajdukerna skingrade sig och återvände till den varma elden. Hertig Zygynt tittade förargat på Karl.

”Jag skall komma ihåg det här”, grymtade han men gick sedan surmulet till kaleschen utan att göra något. Svensken stod ensam kvar en lång stund innan han vågade återvända till sin sovplats och tryggheten med yxan.

Tidigt nästa morgon vaknade Karl av den ljuvliga doften från ny-

bryggd mocka. En av hajdukerna räckte över en het tennkopp till svensken och höjde sin egna i en tidig morgonskål. Den robusta smaken från den svarta drycken värmde gott i den stela kroppen och sakta började lemmarna att komma till liv. Under tystnad drack hajdukerna sitt kaffe medan hertig Zygmynt snarkade vidare i kalaschen. Det var i alla fall ett gott tecken på att han levde.

Tystnaden bröts först när ytterdörren till torpen öppnades. Då blev det fart på hajdukerna och en ilade över till hertigen för att väcka honom. Först syntes ingenting i det svarta gapet som fanns mellan dörrkarmarna men sedan skymtades en märklig skepnad. Karl undrade vad som höll på att ske för han tyckte att det hela var mycket mystiskt men sedan klev Izabela ut på ostadig ben. Hon tycktes vara förvirrad men annars helt frisk från sin sjukhet. Hon hade fått tillbaka färgen på kinderna, livet i blicken och till allas lycka de gyllene lockarna på huvudet. En av hajdukerna tappade sin kopp av förvåning medan en annan föll ner på knä och började rabbla en lång tacksägelse till Gud. Bakom Izabela klev den enfaldige Urjasz ut och han stängde dörren ordentlig bakom sig. Hertigen av Belz kunde knappt tro sina spruckna ögon när han såg sin änglalika dotter med de svallande håret komma gående emot honom. När hon kom fram slog han armarna om Izabela och grät stora tårar av lycka.

"Prisa Jesus Kristus, du är tillbaka hos mig", sade han och höll länge om dottern som om han aldrig igen ville släppa tagen. Till slut blev han ändå tvungen att göra det och Izabela log ett osäkert leende mot honom.

"Kan vi åka hem nu?" frågade hon.

"Det kan vi", svarade hertigen och klappade till kusken som var den ende som fortfarande sov. "Jag måste först bara belöna den person som har räddat ditt liv. Var är Bogdana?"

”Hon är fullständigt utmattad och behöver vila, hon är en gammal kvinna”, svarade Urjasz som frågan var riktad till. Han tog ett kliv åt sidan för att demonstrera att han inte tänkte släppa in någon i torpet. ”Har du en belöning kan du ge den till mig.”

”Nåväl”, svarade hertigen och kastade över den tunga penningpungen. ”Tacka Bogdana så mycket från mig och när hon känner sig bättre får ni gärna komma till slottet så att jag kan tacka henne personligen.”

”Jag skall hälsa henne det, farväl min herre.” Urjasz bockade djupt och återvände sedan till torpet.

”Jaha, då finns det inte mycket mer vi kan göra här”, sade hertigen. ”Låt oss återvända till slottet i triumf.”

Karl satte sig upp på hästen och kände en viss personlig tillfredsställelse över den lyckliga utgången. En okänd svart katt sprang över gårdsplanen och försvann in i skogen.

KAPITEL 17

Guillaume de Montauroux vankade oroligt fram och tillbaka i den lilla sovkammaren. Något fruktansvärt hade drabbat hans stora kärlek och blivande hustru Izabela men han visste inte vad. Första gången han fick kännedom att något inte stod rätt till var när hans nyvunne vän Karl Kämpe hade återvänt till deras gemensamma rum för att hämta något från sin packning. Svensken hade inte sagt något men hans ansikte var bekymrat och avslöjade att något var i görningen. Guillaume förbannade sig själv för att han varit alldeles för bakfull för att orka bry sig. Han ansåg sig ha andra mer viktiga uppgifter att ta sig an än att fråga sin vän vad det var som stod på. Han hade funderat på hur han skulle kläda på sig, hur han skulle charmera Izabela och hur han skulle få hertigen att se fördelen av hans parti. Det var först senare som Guillaume hade fått reda på att det var ängeln själv som stod i fokus för uppståndelsen på slottet. Efter det hade en kammarjungfru berättat att den unga fröken hade drabbats av rödsot, en hajduk påstod att hon blivit förgiftad medan en polsk adelsman sade att Izabela hade haft samröre med djävulen och drabbats av en förbannelse. Den likgiltighet han visat gnagde på fransmannens samvete och alla dessa rykten gjorde situationen ytterst osäker. Han visste helt enkelt inte vad han skulle ta sig till.

När Guillaume till slut hade fått reda på att Izabela tillsammans med sin far, hertigen av Belz, skulle lämna slottet i en kalesch hade han fått ett kort ordalag med Karl Kämpe. Svensken hade bara berättat att han inte visste vad som felades Izabela men att han trodde att den kloka gumman som tagit hand om honom också kunde hjälpa den unga fröken. Karl hade haft bråttom då han skulle visa vägen till Bogdanas torp och hade inte märkt förtvivlan i fransmannens ansikte. Guillaume hade sprungit hela vägen till hertig Zygynt och bett om att få följa med men den begäran hade avslagits. Två hårdföra hajduker hade blivit beordrade att se till att fransmannen inte lämnade slottet och så var det med den saken. Vad Guillaume inte kunde förstå var hur Asklepios Petri hade kunnat gå med på detta. Om Izabela var sjuk borde väl han vara den som var främst lämpad att ta hand om henne. Livmedikusens obestridliga inkompetens irriterade fransmannen och han önskade att den charlatanen skulle brinna i helvetet.

Att inte kunna hjälpa Izabela var som en tung börda på Guillaumes axlar. Att inte kunna vara vid hennes sida smärtade som en dolkstöt mot hjärtat. Han hade svårt att andas och för var timme som gick tycktes hoppet om att se sin älskade vid liv försvinna. Fransmannen hade börjat att tänka på döden. Vad skulle han ta sig till om Izabela, ljuset i hans liv, dog? Det skulle vara för mycket att bära och om så var fallet skulle han själv välkomna döden så att han kunde vara tillsammans med henne i himmelriket.

Det hade hunnit bli middagstid nästa dag innan kaleschen åter rullade in på borggården. Guillaume rusade ut och tog emot vagnen med känslorna kastandes mellan hopp och förtvivlan. Hans rival Lodwik Rubinski var också där med sitt fula tryne och sin förfärliga utstyrsel. Den grisen borde hålla sig till sin plats i svinstian. Bakom

kaleschen kom Karl Kämpe och hajdukerna ridande. Deras miner var bistra och de såg tärda ut efter en lång ritt och alldeles för litet sömn. Kusken som körde kaleschen stannade dock inte vid Guillaume och Lodwik utan körde förbi dem fram till det stora palatsets huvudport. Där stannade han och hovmarskalken Block öppnade dörren.

Hertigen klev raskt ur kaleschen och räckte sin dotter en hand för att hjälpa henne ner. Guilllaumes hjärta tog ett glädjeskutt av lycka när han såg Izabela. Hon verkade vara fullt frisk, hon såg inte ut som ett skalligt spöke som någon på slottet hade dristat skämta om. Över axlarna bar hon en värmande filt men annars verkade allt vara som det skulle. Om den unga fröken frös skulle fransmannen inte ha något emot att värma henne.

Guillaume och Lodwik började springa mot kaleschen. Det blev en ursinnig kapplöpning som om den som kom fram först också var den som skulle vinna Izabelas hjärta. Flåsande kom de fram, fransmannen steget före polacken.

"God dag, pojkar", fnittrade Izabela samtidigt som hon lät filten glida ner något för att visa de bara axlarna.

Hertig Zygynt blev lika förvånad som ungtupparna. Ingen av dem hade någonsin kunnat tro att ängel från Belz kunde vara så kokett. Guillaume och Lodwik log stora ansträngda leenden för att vara fröken till lags.

"Åh, nej", sade hertigen och slet Izabela till sig. Han grymtade och drog upp filten så att den åter skylde hennes perfekta axlar. "Min dotter är sig inte riktig lik efter sin sjukdom. Mina herrar får ursäkta men det har varit en lång resa och Izabela behöver få vila upp sig i lugn och ro. Om hon känner sig bättre kan ni få träffa henne imorgon, under mitt personliga överseende givetvis. Men idag skall hon

inte störas, begrips?”

Innan varken Guillaume eller Lodwik hann svara började hertigen eskortera Izabela in i slottet. Fransmannen såg att hon log ett brett leende och blinkade med ena ögat innan hon försvann i dörröppningen. En het värme spred sig genom hans kropp. Izabela hade visat ett första tecken på att hon också gillade honom. Det gjorde honom lycklig att hon så öppet vågade flörta med honom. Det var ett gott tecken om inte annat. Om han bara kunde bli av med den fördömde Lodwik Rubinski skulle ingen kunna stjäla hennes hjärta ifrån honom.

Guillaume vände sig om och såg Karl Kämpe komma gående från stallet med pipan i mun. Han skulle kunna fylla i de luckor som saknades och han skyndade honom till mötes.

”Charles, du måste berätta allt för mig”, sade Guillaume och tog svensken i hand. Han kastade en blick på Lodwik för att försäkra sig om att rivalen var på behörigt avstånd och inte kunde höra vad de sade. ”Vad är det som egentligen har hänt? Var har ni varit och vad har all uppståndelse handlat om?”

”Så många frågor min vän och jag har inte ens hunnit borsta av mig resdammet” retades Karl och borstade med en överdriven handrörelse bort litet grus från ena axeln. ”Men om du bara ger något som jag kan fukta strupen med så skall jag berätta allt.”

Guillaume tyckte inte om skämtet. Karl bar på information som kunde hjälpa honom att vinna Izabelas hjärta och det var inget man gjorde sig lustig över. Han förstod dock att svensken var trött efter sin resa så han stillade tillfälligt sitt kunskapsbegär.

”Låt oss omedelbart gå till den stora festsalen för förfriskningar, när du känner dig vederkvickad kan du berätta allt för mig”, sade han och slog en arm runt svensken breda axlar. De började gå över grus-

planen och fransmannen gav Lodwik en sista misstänksam blick.

En stund senare satt de båda herrarna framför den öppna spisen med var sitt vinglas och Karl kunde i lugn och ro berätta hela historien från början till slut. Guillaume lyssnade uppmärksamt på allt som svensken sade och ställde bara frågor när något var oklart i redogörelsen. När Karl var färdig hade fransmannen tårar i ögonen som han torkade bort med en näsduk.

”Hur skall jag någonsin kunna tacka dig för allt du gjort?” frågade Guillaume och satte ner sitt vinglas.

”Tacka inte mig”, svarade Karl och lade en vänskaplig hand på sin väns axel. ”Tacka herren för att han använde mig som sitt redskap. Det måste ha varit Guds vilja att du och jag träffades som vi gjorde. Jag tror att det var menat att vi skulle bli goda vänner. Du har flera gånger passat min rygg och nu har jag kunnat återbörda dig de tjänsterna. Vem vet hur långt denna vänskap kan ta oss?”

Guillaume begrundade tanken. Han hade haft många vänner i sitt liv men ingen som liknade denne grova knekt. Han var på något sätt inte lika falsk som andra, han fjäskade inte och slog sig inte på bröstet för att visa sin manlighet. Sådana män träffade man inte många av under sitt liv och en sådan vänskap skulle en allt värda ömt.

”Jag svär på att alltid vara din vän. Om du någonsin behöver min hjälp skall du bara be mig så skall jag komma springande.” Hettan i Guillaumes ord förvånade Karl och även fransmannen själv. De höjde sina glas och visste att det löftet gällde båda vägarna.

Senare den dagen, efter att solen gått ner, träffades de yngre adelmännen som fortfarande fanns kvar på Belz slott för att fira Izabelas tillfrisknande. Karl blev kvällens ofrivilliga hedersgäst eftersom han var den ende av de närvarande som varit direkt delaktig

i den gynnsamma utgången. Gång på gång fick han berätta sin historia och för var glas han drack blev den allt mer förstorad och häpnadsväckande. Från att ha varit en enkel resa förvandlades historien till en skräckfylld helvetesfärd där kaleschen jagades av döden själv och bara genom Karls goda vägledning fick äventyret ett lyckligt slut. Många var de polska junkrarna som hänförda lyssnade till varje ord som svenskan hade att förtälja.

Plötsligt avbröts Karl i sitt berättande av Ryszard Zalinski, en gänglig polsk adelsman med en fallenhet åt det teatrala, då denne slog sin silverring tre gånger mot sitt vinglas. Det klirrande ljudet fick de församlade att tystna för att höra vad han hade att säga.

”Låt oss höja våra glas i en skål till chevalier de Champs ära. Låt oss även skåla för ett hastigt tillfrisknande av fröken Izabela, vår lilla ängel från Belz”, sade han högtidligt och höjde sitt vinglas. ”Skåla för ett långt och lyckligt liv.”

”Ett långt och lyckligt liv”, upprepade alla adelsmännen och slog vinglasen mot varandra så de klingade i salen som i ett klockspel.

Men det var två män som inte skålade. Lika god vän som Guillaume de Montauroux var med Karl Kämpe, lika bitter fiende var han till Lodwik Rubinski. Tystlåtna stod de båda adelsmännen och stirrade på varandra med hatiska blickar. Det fanns ingen förlorad kärlek mellan dessa två herrar.

Ryszard var den förste som upptäckte spänningen som fanns mellan de två männen så han gick över till Lodwik.

”Varför skålar du inte med oss herr Lodwik Rubinski?” frågade han litet för högt för att det skulle låta helt naturligt.

”Det gör mitt hjärta ont att skåla med dessa usla fransmän i vårt sällskap”, svarade Lodwik högt så att alla kunde höra det. ”Detta är en kväll för oss polacker. Inte för våra fiender. Jag tänker på vår

stackars kung August den starke vars tron först nästan stals av prinsen av Conti, en lömsk fransman. När sedan svenskarna besegrade Sachsen i kriget fick fransmännen chans till sin hämnd. Genom att påtrycka den svenska kungen fick de vår rättmätige kung avsatt och satte marionetten Stanislaw Leszcynski på tronen. Vi kan bara tacka Peter den store för att kung August har lyckats återta sin tron. Jag fruktar dock att det hela inte är över än. Fransmännen planerar med all säkerhet en ny vedergällning. Du frågar varför jag inte vill skåla? Jag svarar för att i mina ögon är fransmännen lika stora fiender till Polen som svenskarna är.”

Guillaume skakade av ilska, hans älskade Frankrike var under attack och det av den lägsta av fähundar. Karl som inte riktigt förstod andemeningen med orden som sades tycktes vara helt oberörd. Han var i själ och hjärta svensk, även om han påstod sig vara fransman, och om någon trampade på Frankrikes heder så kunde han inte bry sig mindre.

”Inte nog med att vi måste stå ut mer en fransk skrävlare av värsta sort”, fortsatte Lodwik med tydlig hänvisning till Karl. ”Så har vi den slemmigaste snigelätaren i hela Frankrike i vårt sällskap. En man vars heder skulle få en råtta att skämmas. En lycksökare som vill fördärva det finaste polska blodet med sin krokiga lem.”

Längre än så kom inte Lodwik i sin harang innan Guillaume slungade med all den kraft han kunde uppbåda sitt vinglas mot honom. Glaset träffade Lodwik i huvudet och när det krossades skar det upp ett litet sår i hans panna. För ett ögonblick tittade polacken förvånat omkring sig men när han upptäckte att han blödde rusade han ursinning mot fransmannen. Guillaume var lika förbannad och kastade sig lika hänsynslöst över sin fiende. De kolliderade med en våldsam kraft och hamnade på golvet. Ytterligare sparkar

och slag han utdelas innan de två männen kunde säras från varandra. Karl tog ett livtag om fransmannen och lyfte honom i säkerhet. Lodwik hölls fast av några av hans vänner. Trots att det var lönlöst försökte de både kombattanterna att slita sig loss för att åter kunna puckla på varandra.

"Är det lilla mig ni kubbas om?" hördes en späd fnittrande röst säga.

Allt blev stilla då alla förvånat stirrade mot trappan där Izabela stod iklädd en bedårande ljusblå aftonkläning med broderat guld. Hon var om möjligt ännu vackrare än hon varit under födelsedagsfesten. Men det fanns också en förändring i hennes attityd som alla kunde se. Hon tycktes inte längre vara lika blyg och oskuldsfull som tidigare. Denna Izabela var mer världsvan, självsäker och förförisk. Den bedårande flickan från festen fanns inte längre, troligast hade hon aldrig funnits. Izabela hade bara spelat den roll hon blivit tilldelad av sin stränge far men nu när han inte fanns i närheten visade hon upp sitt rätta jag. Graciöst gick Izabela ner för de sista trappstegen och adelmännen skingrade sig så att hon provokativt kunde ställa sig mellan Guillaume och Lodwik. Hon var som en brunstig hynda mellan de två upphetsade hundar.

"Men kära nån, ni blöder", sade hon och gick fram till Lodwik och smekte hans panna. Guillaume grymtade av avundsjuka för att Izabela tycktes ha valt polacken före honom. Men så gick hon över till fransmannen.

"Och ni min franske vän kommer att ha en rejäl fläskläpp imorgon", fortsatte hon och lade en hand mot Guilllaumes ömmande kind. Lodwik gnisslade tänder av frustration över den ohållbara situationen.

"Vad skall en flicka göra?" Izabela såg konfunderad ut. "Två brava

och charmerande herrar kämpar mot varandra för att vinna ängeln från Belz hand. Hur skall en flicka kunna välja parti?" Hon tittade frågade omkring sig.

"Oroa dig inte mitt hjärta", svarade Lodwik med ett leende och vände sig sedan mot fransmannen. "För det kastade vinglasen kräver jag upprättelse."

"Utmaningen godtagen", vrålade Guillaume tillbaka och slet sig fri från Karls grepp. "Välj en sekundant så att vi kan avgöra den här schismen en gång för alla." Han höll upp ett hotfullt finger mot polacken och såg ut att vara redo att strida på en gång.

Izabela lade en hand på fransmannens axel och stillade hans vrede. Sedan drog hon till sig Guillaume och viskade i hans öra.

"Om du dräper Lodwik så är jag din för evigt."

Fransmannen tittade förvånad på ängeln men sedan vreds hans anlete till ett hånflin. Karl tog åter tag i Guillaume och började fösa ut honom ur rummet. Denna rivalitet hade eskalerat bortom all kontroll och tagit orimliga proportioner. Karl förstod att om detta inte skulle sluta i blod var han tvungen att sära på de båda kärlekskranka männen.

Izabela gick åter över till Lodwik som nu hade slutat flämta. Hon torkade blodet i hans panna med en näsduk samtidigt som hon viskade i hans öra.

"Om du dräper Guillaume så är jag din för evigt."

KAPITEL 18

Karl Kämpe förbannade sin otur. Hur mycket djävulskap kunde en man vara med om under några få dagar? Först det värsta ovädet på mannaminne, sedan nästan hädangången i rödsot, därefter en strid mot mordlystna stråtrövare och till sist Izabelas förgiftning eller vad det nu skulle kallas. Allt detta hade han genomlidit och nu skulle hans enda vän till råga på allt duellera. Svensken var givetvis Guillaumes självklara val av sekundant och hela natten hade han ilat fram och tillbaka med olika bud mellan fransmannen och Ryszard Zalinski, som var Lodwiks sekundant. Först hade Ryszard överlämnat ett brev från Lodwik som innehöll den formella utmaningen. I den hade polacken varit villig att se hela saken som avgjord om Guillaume först offentligt bad om ursäkt och därefter omedelbart lämnade landet och återvände hem till Frankrike. Det var givetvis villkor som fransmannen aldrig kunde godtaga. Efter att Karl överlämnat det budskapet och pratat en stund med Ryszard hade de två sekundanterna kommit överens om att de skulle försöka avstyra duellen innan det ledde till blodspillan. De kom överens om att om både Guillaume och Lodwik bad varandra om ursäkt så skulle saken vara utagerad utan att någon tappat heder eller ansikte. Detta förslag hade dock inte godtagits av någon av herrarna trots idoga

övertalningsförsök. Istället hade de insisterat på att duellen skulle verkställas och det snarast.

De besvikna sekundanterna kom därför överens om att duellen skulle hållas redan i gryningen. Om något nyfiken frågade skulle de ljuga och säga att den skulle hållas vid middagstid för att så få personer som möjligt skulle kunna inverka på själva duellen. Vidare hade de kommit överens om att striden skulle hållas på ängen bredvid en nedbrunnen väderkvarn som låg litet avsides en bit bort från slottet. Enligt reglerna skulle vardera duellant ha en egen medicus närvarande men eftersom Asklepios Petri var den ende som fanns att tillgå fick han representera båda med hjälp av sin assistent. Till vittnen skulle två ärbare män ur den polska adeln väljas.

Det sista som skulle bestämmas var vilka vapen som skulle användas och hur länge duellen skulle tillåtas fortgå. Ryszard hade föreslagit flintlåspistoler men Karl visste att de var den svages vapen. En pistol kunde vara dödligt farlig även i händerna på en oerfaren stridsman. Med stråtrövaren som Guillaume hade stuckit ner färskt i minnet trodde han att fransmannen skulle ha en större chans att vinna om duellanterna stred med blanka vapen. Eftersom Guillaume var den som var utmanad var det hans rätt att välja vapen och då föll det valet på värjor. Till sist beslutades det att duellen skulle fortgå till någon av duellanterna antingen var så skadad att denne inte kunde fortsätta eller tills någon gav upp och bad om ursäkt för sitt vanhedrande beteende. Under nattens sista mörka timmar hade sekundanterna kommit överens om de sista detaljer och efter det fanns det bara en väg att vandra.

Det låg en lätt morgondimma över ängen där duellen skulle hållas. De närvarande var de båda duellisterna med sekundanter, Asklepios Petri med assistent och de båda adelsmännen Maxym Baryanski

och Tytus Gorski. De två sistnämnda var de som hade fått uppdraget att agera vittnen till duellen. Om hertigen av Belz var medveten om vad som snart skulle utspela sig eller om han ens skulle tillåta att duellen hölls i hans hertigdöme var det ingenting som vittnade om. Karl och Ryszard kom överens om att vänta en stund så dimman helt skulle hinna lätta. Det skulle också ge önskvärd tid för ett sista övertalningsförsök för att med ord avstyra spektaklet.

"Vet du vad du har gett dig in på?" frågade Karl när han som en god sekundant hjälpte Guillaume att ta av sig jackan.

"Det är väl klart att jag vet", svarde fransmannen samtidigt som han knöt upp kravatten och slängde den på marken. "Jag vet vilken av värjans ändar som är den spetsiga, du såg ju med egna ögon vad jag gjorde med den där stråtrövaren."

"Men detta är en duell mot en jämbördig motståndare, inte någon trögtänkt bondlurk som kommer som ett offerfår till slakten."

"Oroa dig inte Charles, jag har utkämpat flera dueller hemma i Frankrike och är nog så flink med värjan som något polsk croquant kan vara."

"Så du har gjort detta förut?"

"Som jag sade, flera gånger." Guillaume testade värjans beskaffenhet med några provhugg i tomma luften. "En man med mitt epitet måste vara beredd att försvara sin heder från tid till annan."

"Alla flickors älskling och alla fäders skräck", suckade Karl och tittade över mot Ryszard och Lodwik som stod ett dussintal steg längre bort i skuggan av en asp. De verkade vara optimistiska över duellens utgång. "Är du säker på att du inte vill be om ursäkt? Vi vet ju inte ens hur bra Lodwik är på att fäktas. För allt vad vi vet kan han vara den främste fäktaren i hela Polen."

"Trams. Han är bara en översittare som alldeles strax skall få lära

sig en kostsam läxa.”

”Det finns alltså ingenting jag kan säga som kan få dig att ändra dig?”

”För sjuttioelfte gången, nej, det finns det inte.”

”Dåså”, sade Karl och höll upp händerna för att ta emot Guillaumes värja. ”Jag behöver låna ditt vapen en stund. Jag är strax tillbaka.”

Karl fick värjan och mötte Ryszard i mitten av det bestämda duellområdet. En liten nick berättade att även han hade misslyckats med att övertala sin duellant. De behövde inte säga några fler ord eftersom de visste att det nu inte fanns någon återvändo. Inom kort skulle duellen börja och de hade försökt med allt för att förhindra det. De bytte vapen med varandra och Karl inspekterade Lodwiks vapen. Det var en smäcker klinga, en krigares vapen. Han kontrollerade att det inte fanns något gift på bladet eller något annat suspekt som kunde fälla ett otillåtet avgörande. När svensken inte fann något räckte han över vapnet och fick Guillaumes tillbaka.

Väl tillbaka hos fransmannen gav han tillbaka värjan. ”Sista chansen min vän.”

Han fick bara en allvarlig blick till svar.

”Är du redo?” frågade Karl och tog hotfullt tag om Guillaumes arm. För ett ögonblick tvekade fransmannen.

”Du ser inte redo ut?” fräste svensken och gav Guillaume en lätt örfil.

”Aj, varför slår du mig?” kved fransmannen förvånad. Det var första gången i hans liv som någon vågat lägga en hand på honom. Det var inte smärtan så mycket som chocken som förtörnade.

”För att du skall vakna. Det är ingen duvunge som du möter. Detta är ingen lek, detta är blodigt allvar. Fokusera, känner du hur blo-

det har börjat rinna i dina ådror, känner du hur dina sinnen skärps?”

Guillaume nickade till svar.

”Så använd det då. Var slug som en räv och hugg snabbt som en orm. Gud är med dig och om du bara håller huvudet kallt är halva striden redan vunnen.”

Guillaume och Lodwik började gå mot varandra. På fem stegs avstånd stannade de och höjde värjorna för att visa att de var redo. Sedan började duellen. Då båda kombattanterna kröp ihop och sträckte sina värjor framåt för att ta ut avståndet till fiendemålet. Sakta började de under största uppmärksamhet att cirkulera runt varandra som två planeter runt en sol. Det enda ljudet som hördes var det frasande gräset under deras fötter. Åskådarna höll andan.

Plötsligt grymtade Lodwik till och utförde en stöt. Spetsen kom ilande mot Guillaume som ett ilsket bi men fransmannen tog bara ett steg tillbaka och viftade bort värjan som den vore en irriterande fluga. Guillaume log nervöst. Irriterat anföll Lodwik på nytt och fransmannen tvingades göra några snabba parader innan attackerna avtog. För ett ögonblick stirrade duellisterna på varandra och allt var stilla.

”Jag kan se rädslan i dina ögon”, sade Lodwik. ”Låt mig nu ge dig en riktig lektion i fäktingens ädla konst.”

”När jag är färdig med dig kan du hålla dina usla lektioner i helvetet”, svarade Guillaume och gick till anfall.

Karl Kämpe iakttog under tystnad de första inledande slagväxlingarna. Lodwik var ingen nybörjare, det kunde alla se, men han var heller ingen mästare. Det var mycket eld i polacken, det måste han medge, men hur skulle han reagera om han blev tillbakapressad? Om Guillaume kunde gå på offensiven skulle han nog kunna hitta en lucka i sin motståndares försvar och utnyttja den med dödlig effek-

tivitet.

"Ha", tjöt Guillaume. Lodwik överraskades av det plötsliga utfallet men lyckades ändå klara sig undan. I halv desperation högg han vilt och gick till motanfall. Han utförde en snabb fint och värjan virvlade till och skar in i Guillaugmes oskyddade vänsterarm. Det var inget allvarligt sår men det smärtade. Fransmannen tog ett steg bort och tittade på skadan. Han tycktes vara mer bekymrad över hålet i skjortan än av att han blödde. Lodwik hånlog, han var säker på sin sak. Fransmannen var en fjant. Han skulle vinna denna duell och därefter Izabelas hjärta.

"Snart kommer tarmarna att välla ur dig" grymtade han.

"Dina viktlösa ord kan bara skrämma kvinnor och barn", lät den giftiga motrepliken.

Med förnyade krafter gick polacken till anfall och drev fransmannen bakåt. Deras värjor klingade högt när de möttes i en furiös kavalkad av hugg, stötar och pareringar. Till sist var det Guillaume som missade och Lodwik skar upp ytterligare ett sår, detta i sidan på sin fiende.

Ett sus gick mellan åskådarna. Var duellen redan över? Guillaume såg ut att ha fruktansvärt ont och hade sänkt blicken. Han kände med den fria handen på såret och såg hur fingrarna färgades röda. För ett ögonblick såg det ut som om han tänkte ge upp men så höjde han huvudet och började skratta, inte ett vanligt skratt utan en galnings.

Lodwik såg konfunderad ut och tittade frågande efter råd från sin sekundant. Guillaume började med hastiga steg närma sig polacken som såg ut som om han vill fly fältet. Med brinnande frenesi gick fransmannen till nytt anfall. Han högg och stötte som en besatt man som inte längre brydde sig om han blev skadad eller dödad.

Han pressade Lodwiks defensiv till det yttersta och polacken kunde inte göra mycket annat än att försvara sig. Fransmannen vittrade blod och med ett våldsamt hugg slog han värjan ur Lodwiks hand och stötte honom till marken med värjknappen.

Polacken försökte krypa undan i riktning mot sitt vapen men Guillaume var snabbt framme och satte foten på bladet och sin egen värjspets mot Lodwiks strupe.

”Jag ger mig, jag ger mig”, tjöt han.

Guillaume log triumferat. Han hade besegrat Lodwik och nu var Izabela hans. Han tog några andetag och funderade vad han skulle göra med sin fiende. Han hade aldrig tidigare dräpt en prisgiven man. Det hedersvärda vore att skona sin fiende men han kunde inte låta en man som Lodwik oskadd få lämna duellen. Speciellt inte som han själv hade fått två sår. Ett avhugget öra skulle för all framtid allt påminna honom vem som varit hans överman.

”Skona honom”, ropade Ruzard Zalinski. De båda polska adelsmännen upprepade begäran.

Fransmannen vände blicken mot sin sekundant för att få råd. Karl nickade bifallande. Striden var över och det fanns liten ära i att dräpa en redan besegrad fiende som krälade på sina knän i stoftet. Guillaume slappnade av och sänkte värjan. Han tänkte på Izabela och så mindes han de sista ord som hon sagt till honom.

”Om du dräper Lodwik så är jag din för evigt.”

Med ens bestämde han sig. Karl såg beslutsamheten som tändes i fransmannens ögon och skrek till med det var för sent.

”Jag hörde ingen ursäkt?” fräste Guillaume och stötte värjan rakt i hjärtat på Lodwik med en sådan kraft att spetsen trängde ut på andra sidan. Han släppte fästet och polacken föll lika förvånad som stendöd till marken.

KAPITEL 19

Efter den ödesdigra duellen hade Guillaume de Montauroux tilldelats ett nytt rum i slottet då de flesta gästerna från födelsedagsfesten hade rest hem. Han behövde inte längre bo i den spartanska tjänarkammaren utan kunde flytta in i ett av de finare gästrummen. Praktsängen han låg i var gigantisk om den jämfördes med vad han sovit på tidigare under vistelsen i slottet. Den hade en tjock madrass, många sidenkuddar, en baldakin och var en sängplats värdig en högt ärad gäst som besökte slottet.

Trots att det borde vara en ren njutning att ligga i sängen hade Guillaume ont. Hans vänsterarm ömmade från det lilla såret och den högra sidan, just ovanför höften, smärtade från det stora. Asklepios Petri hade snabbt kunnat konstatera att Lodwik var död och behövde därför bara bry sig om att vårda fransmannen. Medikusen hade skickligt med van hand sytt ihop såren och sedan förbundet dem med bandage. Karl Kämpe hade närvarat under läkaringreppet och kommit med olika hjälpende råd till Asklepios. Att svensken hade en ohälsosam stor kunskap om sårvård trots att han inte hade någon form av medicinsk utbildning fann Guillaume beklämmande. Efter att han åter var ihopsydd hade han blivit beordrad vila. För att bedöva värken hade han druckit brännvin men det hade ändå

varit svårt att somna. Det var för många tankar som for genom hans huvud och förhoppningen om en ljus framtid med Izabela gjorde honom allt för upprymd. Till slut hade i alla fall sandmannen kommit och kastat grus i hans ögon och han hade somnat.

När Guillaume åter vaknade var det redan kväll. Fransmannen låg i mörkret och funderade på om han skulle stiga upp eller om han skulle vila sig ytterligare en stund. Hans tankar drog sig som vanligt till Izabela och vad hon hade lovat honom. Hon hade sagt att om han dräpte Lodwik skulle hon vara hans för evigt och det hade han gjort. Men varför hade Izabela begärt detta offer av honom? Att Lodwik var en motbjudande apmänniska vars inviter var ung flicka borde passa sig för stod bortom alla tvivel men varför behövde han dö? Om Izabela inte gillade honom behövde hon bara bussa på sin fars hajduker för att bli av med honom. Han funderade om detta kunde vara ett sätt för Izabela att testa Guillaugumes kärlek, om han var redo att göra vad som helst för henne? Detta var något som han borde fråga henne om.

Plötsligt hörde fransmannen hur dörren knarrade till och gled upp. En liten figur klev in och stängde försiktigt bakom sig. Guillaume iakttog figuren när den vred upp ljuset på oljelampan som denna bar på. Han flämtade till när han såg att det var Izabela. Hon var klädd i en orientalisk morgonrock och på lätta tår närmade hon sig sängen. I det flackande ljusskenet kunde han se hennes älskvärda ansikte, ett finurligt leende pryddes hennes läppar som om hon var en rackarunge som precis hade kommit undan med något otyg.

"Izabela, vad gör du här?" frågade Guillaume.

"Schyss." Izabela förde ett pekfinger mot läpparna och tecknade åt Guillaume att vara tyst. Hon kom fram till sängen och satte ner oljelampan på det lilla nattduksbordet. Hon backade sedan några

steg så att han kunde se hela hennes figur framför sig. Hon stod stilla i några ögonblick och Guillaume kunde höra att hon andades tungt. Vad skall hon nu hitta på? Tanken var befogad eftersom Izabela flera gånger hade visat att hon inte var den oskuldsfulla flickan som Guillaume först trodde att hon varit. Det kändes som om precis vad som helst kunde hända.

Sakta förde ängeln från Belz händerna mot morgonrockens snörning. Hon lindade upp knuten och långsamt lät hon klädesplagget falla till golvet. Hennes nakna kropp glödde av ungdomlig skönhet och visade inte minsta tecken på att blygas. Guilllaumes alla frågor och farhågor försvann och han kände inte heller någon smärta från såren. Han kunde inte slita blicken från uppenbarelsen som stod framför honom och han upphöjde henne omedelbart från ängel till gudinna. Hon var så vacker och hon var bara hans.

Graciöst utförde Izabela en piruett och tassade sedan fram till sängen och gled ner mellan lakanen. Hon tryckte sina nakna bröst mot fransmannens kropp och med ena handen tog hon tag i hans lem. Hon runkade upp och ner några gånger tills hon arbetat upp den styvhet som erfordrades. Smidigt lyfte hon upp ena benet och satte sig gränsle över Guilllaumes mage och kysste honom passionerat.

"Gud kan ta mig nu och jag vore ändå vara den lyckligaste mannen i himmelriket", tänkte fransmannen och körde fingrarna genom hennes lockiga hår.

Med en stadig hand förde Izabela den erekterade penisen mot sitt sköte och lät den långsamt tränga in.

"Ah," brummade Guillaume.

"Åh", stönade Izabela och började sakta att röra höften fram och tillbaka.

"Detta är fantastiskt", flåsade han samtidigt som han smekte hennes toppiga bröst. Detta var över alla förväntningar. Han hade aldrig känt sig så upphetsad, så nära, så älskad av någon.

Izabelas ritt började bli allt vildare. Hon for allt snabbare upp och ner och slängde med huvudet så att det långa håret piskade över fransmannens ansikte. Han kände att han vara nära och för att fördröja det oundvikliga snurrade han runt Izabela så att det var han som hamnade överst. Hon smekte hans kinder samtidigt som han började tränga in allt djupare.

"Ah, ah, ah", tjöt hon allt gällare.

"Ah, ah, ah", grymtade han allt högre.

"Aaaaah, vad i helvete är det som pågår här?" röt en mullrande röst.

Guillaume rullade av Izabela och tittade sig förvirrat omkring. I dörröppningen stod hertigen av Belz och han var allt annat än glad. Han var illröd i ansiktet och såg ut att kunna explodera vilken sekund som helst. Han var som en kokande vulkan ögonblicket innan det stora utbrottet.

"Du, din franske kanalje", vrålade hertig Zygynt och sträckte ett långt anklagande finger mot Guillaume. "För det här avskyvärda brottet kommer du att halshuggas, det kan du vara säker på. Hur vågar du? Jag tog emot dig med öppna armar i mitt hem och så här belönar du min gästfrihet. Genom att skända min dotter." Han tog ett steg ut i korridoren och skrek. "Vakter, hajduker hit."

Guillaume drog ett av lakanen till sig och knöt det runt höften. Han visste inte vad han skulle ta sig till. Han var tagen på bar gärning som ett barn med handen i kakburken och kunde inte fly undan den frustande faderns vrede.

"Att denna olycka skulle drabbar mig", fortsatte hertigen och

vände sig mot den högsta makten. ”Vad har jag gjort för att förtjäna detta? Vad är mitt brott mot de himmelska lagarna? Först hämtade du mina barn och min fru och nu detta. Svara mig?”

Klampande tunga steg hördes i korridoren. Izabela hoppade upp ur sängen och kastade sig i sin fars armar och klängde sig fast vid hans nacke så att han nästan tappade balansen.

”Det var så hemskt”, sade hon och började gråta. ”Han tvingade sig på mig och jag kunde ingenting göra. Jag försökte skrika men han höll sin stora hand över min mun.”

”Va?” Guillaume blinkade till. Det var inte alls så det gått till. Han öppnade munnen för att protestera men innan han hann säga ett ord stormade fyra hajduker in i rummet.

”Arrestera honom”, sade hertigen och pekade åter på fransmannen. Hajdukerna sprang fram och två av dem greppade tag i var sin arm och höll honom fast i ett stadigt grepp.

”För hit honom”. Omilt släpade hajdukerna Guillaume inför hertigen, han sänkte blicken eftersom han var rädd för att möta dennes blick.

”Titta på mig när jag talar till dig.” Hertig Zygmynt tog hårdhänt tag i fransmannens kalufs och ryckte upp huvudet.

”Ah”, kved Guillaume.

”Först tog du livet av sonen till en gammal vän till mig och sedan tar du min dotter mot hennes vilja. Vad är du för en slags människa egentligen?” Innan Guillaume hann svara planterade hertigen sin högra knytnäve djupt in i fransmannens mage.

”Uffh”, var allt Guillaume fick ur sig innan han föll ihop.

”Ta honom till vår djupaste fängelsehåla. Imorgon vid middagstid låter vi bödeln ta hand om detta avskum.”

Med dem orden satte hertig Zygmynt morgonrocken runt sin

dotter och eskorterade ut henne. Guillaume förstod ingenting. Vad var det som precis hade inträffat? Hur kunde allt som varit så underbart bli så förfärligt? Hajdukerna började åter släpa iväg honom och med sina sista krafter vred han huvudet för att se om han kunde få några svar. Izabela mötte hans blick och hånlog.

KAPITEL 20

Karl Kämpe satt i tjänarkammaren och slipade värjan med en brynsten. Han hade fått hertigens tillåtelse att åter bära vapen eftersom Charles de Champs var en adelsman och som sådan var det hans rättighet nu när festen var över och slottet var lättare att hålla säkert. Guillaume de Montauroux åtnjöt även han ett av adelns privilegier. Han hade det tveksamma nöjet att halshuggas istället för att hängas som var avrättningsmetoden när det kom till vanliga bönder. Karl visste att fransmannen kunde vara fräck och ta våghalsiga risker men han kunde inte se honom som en kvinnskändare. Det var något lurrt med Izabelas berättelse även om svensken inte kunde sätta fingret på vad. Upprört hade han försökt övertyga hertig Zygynt om att Guillaume åtminstone borde få en rättvis rättegång innan han straffades men han hade varit obeveklig i sitt beslut. Fransmannen hade enligt honom våldfört sig på hans dotter och det skulle kosta honom huvudet.

Moloken hade Karl återvänt till kammaren grubblades över vad han skulle göra. Han hade lovat att skydda Guillaume men hur skulle han kunna göra det när fransmannen satt bakom lås och bom? Långsamt hade en djärv räddningsplan format sig i svenskens huvud. Han skulle under nattens sena timmar smyga ner i fängelse-

hålan och befria sin vän, med våld om så krävdes. Sedan gällde det för dem båda att omärkt ta sig till stallet och hämta hästarna. Det sista och svåraste hindret var porten. Kunde de inte muta hajdukerna som vaktade behövde de slå sig ut. Det var en riskabel plan men han var tvungen att försöka. Den kunde kosta dem båda livet men Karl var inte rädd för döden. Han hade för länge sedan upplevt den skräcken och visste vad det innebar. *En man fruktar döden bara en gång.*

När Karl var nöjd över värjbladets skärpa skidande han vapnet. Det var i sista stund för i nästa ögonblick knackade det på dörren. Han gömde snabbt värjan under sängen och ställde sig rakryggad upp och försökte spela oberörd.

"Kom in."

Dörren svängde upp och i öppningen stod den sista människan i världen som han förväntat sig. Där stod ängeln från Belz i en kritvit klänning med blommigt mönster. Hon log förföriskt och svängde utmanande med höften fram och tillbaka. Karl svalde tungt. Han fick en känsla av obehag men kunde inte riktigt förstå varför. Framför honom stod den vackraste kvinnan han sett. En kvinna vars blotta närvaro fick det att pirra i hela hans kropp. Att ha henne ensam för sig själv var som en dröm. Ängeln stängde dörren och tog några nätta steg in i rummet.

"Izabela, jag är förbryllad, vad gör du här? Guillaume sitter och ruttnar i din fars mörkaste fängelsehåla och det på grund av anklagelser från dig. Jag vet att han är oskyldig och du borde gå till din far och berätta sanningen."

"Bry dig inte om honom", sade Izabela och smekte sig över sina bröst. "Vill du inte ha mig?"

Karl blev förstummad. Knappt hade Izabela lämnat en mans

säng innan hon var redo att hoppa ner i en annans. Ängeln lät sig dock inte vänta på svar och tog ytterligare några steg framåt. Karl försökte backa undan men snavade samtidigt som Izabela kastade sig över honom. Han landade på rygg i sängen med ängeln över sig. Hon överöste hans läppar och kinder med kyssar samtidigt som hon började slita i svenskens bälte. Det var inte längre någon fråga om vad hon var ute efter.

Karl försökte protestera samtidigt som han utkämpade en inre strid. På ena sidan stod vänskapen och lojaliteten till Guillaume, på den andra begäret och lusten till det förbjudna äpplet vars namn var Izabela. Hon luktade underbart och smakade som nektar. Striden blev lika kort som utgången given. Guillaume kunde fara åt helvete. Nu var Izabela hans och bara hans. Karl kysste Izabela tillbaka och började dra upp hennes klänning.

Plötsligt knackade det på dörren. Karl släppte omedelbart greppet om Izabela medan hon inte verkade bry sig. Hon klängde sig fast runt hans hals och vägrade släppa taget.

"Charles de Champs, är ni vaken min herre?" hördes hertig Zygmunts röst från andra sidan dörren. "Jag hoppas att ni är anständigt klädd för jag..." Dörren öppnades. "...tänkte att vi..." längre än så kom han inte innan han såg vad som försegick i rummet. "Nej nu djävlar slår alla bronsklockor i helvetet. Först den där kanaljen Guillaume och nu ni. Det blir tydligen två herrar som får besöka galgbacken i morgon."

Karl försökte förklara vad som skett men Izabela brottades med honom som om hennes liv berodde på det. För att reta upp sin far ännu mer torrjuckade hon mot svensken skrev vilket Karl hade svårt att värja sig emot. Det var som om Izabela hade bestämt sig för att bola med honom till varje pris.

”Vill blåblodet inte ha mig?” viskade hon i hans öra.

Karl blinkade till. Kvinnan i hans famn var inte den första under de senaste dagarna att kalla honom för blåblod. Skrämd av antydningen fördubblade han sina ansträngningar att komma loss. Han försökte greppa tag i Izabelas nacke för att slita henne bort. Oturligt nog fick han bara tag i det gyllene hårsvalet när han ryckte till. Ängeln skrek av smärta när håret lossnade från huvudet och följde med näven. Karl stirrade förvånat på lockarna han höll i sin hand och såg att det var någon sorts peruk. Samtidigt försvann förtrollningen runt Izabela och till sin avsky upptäckte svensken att det var den förskräckligt fula Bogdana som han egentligen hade i sin famn.

Haggan kastade sig omedelbart över Karl och vilt skrikande började hon att klösa honom med sina kloliknande händer. Nu flammade dock vreden upp i svensken och rasande stötte han Bogdana ifrån sig. Men hon gav sig inte så lätt utan kastade sig åter framåt med utsträckta armar. Karl lät sig dock inte överraskas och med ett enda välriktat knytnävsslag sänkte han haggan som föll till golvet där hon blev liggande.

”Du dödade henne?” frågade den förstummade hertigen som inte visste hur han skulle tolka det han just hade beskådat. I ena stunden hade han sett sin vackra dotter framför sig och i nästa hade hon förvandlats till en ful gammal kärring.

”Knappast”, svarade Karl och petade med foten i haggan och fick ett stön till svar. ”Det krävs mer kraft än så för att dräpa en trollkona.”

”Men vad är meningen med detta? Jag menar, vad är det som händer här?”

”Förstår ni inte? När vi var i Bogdanas torp lämnade vi Izabela ensam med trollkonan. Med någon diabolisk besvärjelse tillverkade

hon med hjälp av håret en magisk hamn till sig själv med Izabelas utseende. När Izabela kom ut från torpet var det inte er dotter utan Bogdana i förklädnad eller vad man nu skall kalla det. Kom ihåg att vi inte såg Bogdana den morgonen. Det är därför som Izabela har uppfört sig så underligt sedan hemkomsten. För att det helt enkelt inte var hon.”

”Men var är min dotter, är hon död?”

”Det får vi verkligen inte hoppas”, svarade Karl men han var osäker. ”Senast vi såg Izabela var hon i torpet med...”

”Med vad?” frågade hertig Zygmunt som hade det förtvivlat svårt att få historien att gå ihop.

”...Urjasz.”

”Herre min skapare”, utstötte hertigen och föll ner på knä.

Karl kom dock till ett snabbt beslut och tog på sig ytterrocken, trekornshatten och värjan. Med rappa steg lämnade han kammaren och började gå mot stallet samtidigt som han satte på sig handskarna.

”Vart är du på väg?” frågade hertigen som fick springa för att hänga med i svenskens raska tempo.

”Jag skall rädda Izabela. Om mina misstankar stämmer kan hon fortfarande vara vid liv. Jag måste ta mig så fort som möjligt till Bogdanas torp. Under tiden föreslår jag att hertigen fängslar trollkonan och vid allt som är heligt och gott, avrätta inte den oskyldige Guillaume.

Några timmar senare stormade Karl Kämpe på en löddrig och frustande häst in på gårdsplanen till Bogdanas torp. Han hoppade smidigt av springaren och drog värjan. Bladet glödde som en åskvigg i morgonens solstrålar.

”Urjasz, var är du? Kom ut och möt mig om du vågar”, vrålade han så kraftfullt att fåglarna på torptaket tog till flykten. Blodet kokade

i hans ådror och han var redo för kamp. Ursinnigt började han gå fram och tillbaka. "Urjasz, kom ut eller så bränner jag ner torpet."

Svaret lät sig inte väntas. Dörren till torpet öppnades och ett kvinnskrik yppades. Ut klev Urjasz den väldige, dreglande och mer vedervärdig än någonsin. I ena handen höll han en tung sabel och i den andra drog han den till händerna bundna Izabela. Hon försökte streta emot bjässen men mot hans styrka var hon chanslös. Med ett kraftigt ryck slängde Urjasz ner henne på marken så att hon blev liggande i leran.

"Vem är det som vågar störa Urjasz och hans brud på deras bröllopsdag?" frågade han och tittade föraktfullt på Karl Kämpe.

"Jag gifter mig aldrig med dig", tjöt Izabela och kröp åt sidan.

"Oroa dig inte för något lilla hustru", skrockade Urjasz och höjde sitt vapen. "Efter att jag dräpt denne gapande fåne så kommer du längtande att ta emot mig i brudsängen."

Karl började gå mot sin fiende. "Så du vill dansa en yster dans med mig?"

"Det vill jag lille man. När tarmarna väller ur din kropp kommer du att ångra den dag då du korsade svärd med Urjasz." Med dem orden gick bjässen ursinnigt till anfall. Han var säker på seger och svingade sabeln lika vilt som om han höll i en yxa. Hans motståndare var dock en man som krigat hela sitt vuxna liv. En man som stred var strid för att vinna den. Med lätthet avvärjde Karl bjässens första usla angrepp och gick sedan på offensiven. Urjasz insåg snabbt att han grovt hade underskattat sin fiende. I fråga om fäktkonst var han vida underlägsen och innan han hunnit återhämta sig från chocken avslutade Karl den ojämna kampen med en kraftfull stöt. Urjasz föll handlöst till marken, kroppen gjorde några sista dödsryckningar och sedan var allt över.

"Är fröken oskadd?" frågade Karl och böjde knä vid Izabela. Trots att hon var smutsig, bar en sliten klänning och inte hade ett hårstrå på huvudet så var hon fortfarande en ängel.

"Jag är orörd om det var det du undrade över", snyftade hon lättad och sträckte fram en arm. Karl tog henne i sin famn och lyfte upp henne utan minsta ansträngning.

"Det var inte det jag menade men jag är glad att se dig frisk och oskadd", sade Karl och log. "Din far väntar på dig på slottet. Han är mycket orolig och kommer att bli så glad att åter se dig vid liv. Vad säger du om att vi rider tillbaka hem till slottet?"

"Hem", sade Izabela. Hon började gråta och borrarade in ansiktet i svenskens bröst.

"Hem", sade Karl och undrade om han någonsin åter skulle se sitt älskade Moder Svea.

KAPITEL 21

Himlen var grå som aska denna arla morgon i Belz. En ensam skata kraxade envist från sin åskådarplats högt uppe i ett träd. Tiden tycktes gå försmädligt långsamt när riset och de sista kubbarna kastas upp på bålet. Runt om på galgbacken hade i stort hela stadens befolkning med omkringliggande byar samlat sig. Det låg en spänd förväntan i luften och trängseln var stor då alla ville ha den bästa sikten inför det kommande skådespelet. Uppmärksamheten var främst riktad mot den gamla trollkonan som bödeln med hårt åtsittande knutar band fast vid pålen i mitten av det väl tilltagna bålet. Haggan yppade inte ett klagoord trots att det måste ha gjort ruskigt ont där repet skar in i den bara huden. Många av de församlade tog det som ett säkert tecken på att hon verkligen var en trollkona, inte för att de någonsin behövde tvivla på sin herre, hertigen av Belz, ord.

Det finare folket stod i en halvcirkel framför bålet innanför den ring av skyddande hajduker som höll tillbaka folkmassan. Hertig Zygynt hade lagt en stärkande arm runt sin dotter som bar en blå mantel med huvan uppfälld för att dölja den kala hjässan. Hovmarskalken Block stod och småstampade i marken för att få värme i sin frusna kropp och han kunde knappt vänta på elden som snart skulle antändas. Asklepios Petri stödde sig mot sin assistent då hans ben

var gamla och inte längre var lämpade för att stå stilla några längre stunder. Karl Kämpe och den frisläppte Guillaume de Montauroux stod med en handfull andra adelsmän och undrade om tiden inte snart var inne. Till sist gick Biskop Ruzicka gick fram till bålet och gjorde korstecknet framför trollkonan.

”Avsäger du, Bogdana från Blåkulla, djävulen och mottager Jesus Kristus som din herre och frälsare?”

Han svarades med en tung spottloska som nästan träffade hans skor. Biskopen drog sig hastigt bakåt, gjorde åter korstecknet och visade med armarna att han gav upp försöken att frälsa denna förtappade själ.

Hertigen Zygynt gav Izabela en puss på kinden och släppte sedan sitt grepp om henne. Han gick fram till bålet och talade högt så att alla kunde höra honom.

”Trollkona, om du vägrar att bekänna dina brott mot Guds lagar kan du inte få syndernas förlåtelse. Sankte Per kommer då att neka dig tillträde till himmelriket och istället kommer du att hamna i helvetet hos djävulen. Mollkots smådjävlar kommer där att tortera dig för tid och evighet som de gör med alla som sviker sin herre. Det är vad som väntar dig. Jag är villig att ge dig en sista chans att rädda din själ innan vi bränner dig men först måste du bekänna.”

Bogdana började slita i sina knutar och kastade sig vilt från sida till sida som ett fångat vilddjur som försöker komma loss. Hon var dock väl bunden och när hon insåg det gagnlösa i sina försök gav hon ifrån sig ett fasanfullt skrik. Ett bestörtat sus for mellan åskådarna och vissa slog händerna för öronen i förskräckelse. Efter att skriket ebbat ut vände trollkonan åter sin uppmärksamhet mot hertigen och räckte ut sin svarta tunga.

”Gah, tror du att du har besegrat mig, din gosseskändare?” fräste

hon samtidigt som hon tycktes växa i storlek och kraft. Hertigen av Belz tog förskräckt ett steg tillbaka och höll upp sitt krucifix i försvar mot trollkonans ondska och lögner. "Visste du att din älskade Lucricia var natt är Lucifers villiga frilla i Abaddon och att dina barn är Sabnocks trälar som sliter på hans eviga byggen tills benen viker sig under dem och ryggarna knäcks? Kukuwall, kukuwall."

Hertig Zygynt röt till. "Tygla din tunga trollkona, eller så svär jag att du bittert kommer att få ångra det."

"Du kan inte skrämma mig", svarade Bogdana. "Du skall ju ändå bränna mig så vad kan du egentligen hota mig med som är värre? Men innan du låter din bödel antända bålet skall du veta en sak. Det var jag som mördade din fru och dina barn. Det var jag som slöt ett förbund med djävulen så att jag skulle kunna få min hämnd. Om du bränner mig kommer jag att sträcka mig från den djupaste avgrund för att fullborda min vedergällning."

"Varför vill du hämas på mig?" frågade hertigen och slog ut med armarna. "Vad har jag någonsin gjort dig?"

Bogdana sjönk ihop och talade lågt som om det var plågsamt att berätta sanningen. "Du skadade min Urjasz. När han var liten var han vacker och kvicktänkt pojken min, men det ändrades den dag när du nästan dödade honom. I full fart sprängde du förbi vårt torp och red ner min Urjasz. Jag skrek av förtvivlan när hans lilla kropp slungades ner i diket och jag trodde han brutit nacken och dött. Urjasz var dock inte död. Han hade träffats hårt i huvudet av hästen och när han till slut vaknade var han förändrad och vanskapt. Det var som om något fattades i hans hjärna och han var aldrig glad eller älskvärd igen. Du vände dig inte ens om för att se om han skadat sig. För dig var vi mindre värda än hundar. Jag förbannade dig den dagen och svor att ta min hämnd på alla som du skulle komma att

hålla kär. Så att du kunde känna min smärta, så du skulle förstå att vi också är människor. Måtte djävulen hämta din svarta själ när din tid är kommen.

”Det är inte sant. Jag har aldrig ridit ner någon pojke. Tror du att jag skulle kunna glömma en sådan sak? Jag har aldrig ens ridit förbi ditt torp förutom en gång då...” hertigen tystnade och försökte minnes den ödesdigra dagen då han fått veta att hans far låg på dödsbädden.

”Och du din flana”, fortsatte Bogdana med förnyade krafter mot Izabela. ”Har Urjasz stoppat ett barn i din mage som jag bad honom? Fick du känna hans kraftiga mandom mellan dina ben? Kved du av smärta?”

Izabela blev röd i ansiktet och vred ner blicken så att ingen skulle se hur hon skämdes över att bli tilltalad på det sättet. Åskådarna som hörde hur ängeln från Belz smädades förvandlades till en vredgad pöbel och började skrika anklagelser och kasta stenar och lera mot bålet.

”Hur vågar du din djävulens trollkona?”

”Bränn henne innan hon lägger en förbannelse över oss alla.”

”Det var hon som framkallade stormen som förstörde våra hem.”

”Det var hon som förhäxade våra djur så att de dog.”

”Hon vill förgöra oss alla, bränn henne.”

”Tystnad”, skrek hertigen och började hotfullt gå mot folkmassan. När pöbeln såg sin uppretade herre tystnade stojet och räddhågsna drog de sig bakåt. Hertigen tittade förraktfullt omkring sig och gick sedan över till Izabela och lade åter sin arm runt hennes smala axlar. Sedan gav han bödeln tecknet att sätta fyr.

Elden fick snabbt fäste och bålet flammade upp. Bogdana började åter att skrika och harangerna som haglade ur hennes mun fick

även de mest toleranta att göra korstecknet och be högre makt om förskoning. Biskop Ruzicka gick omkring och rabblade om och om igen en skyddsbon över folket där han åkallade ärkeängeln Mikael till beskydd.

Till slut nådde lågorna och röken så högt att allt som kom från Bogdanas mun var en kväljande hostattack. Ett sista isande skrik hördes från hennes läppar och sedan blev hon tyst. Trollkonans illvilja var till slut över.

Det pyrde fortfarande från bålet när Karl och Guillaume satte upp på sina hästar. De hade packat sina tillhörigheter och var lättade över att få lämna Belz slott. Den ende som inte var glad var mulåsnan som åter fått markisens tunga koffertar på sin rygg. Hertigen av Belz kom gående för att ta farväl men något oroväckande hade han med sig ett dussintal hajduker.

"Jag hoppas att mina herrar ämnar att lämna detta land så fort som möjligt", sade han och krökte ögonbrynen. "Ni är inte välkomna här längre. Rider ni snabbt söderut kan ni nå den habsburgska gränsen inom en vecka. För allt besvär ni åsamkat mig borde jag nacka er men utan ert agerande hade detta land inte heller frälsts från en trollkona som ville döda min dotter. Jag låter därför udda vara jämnt och ger er min tillåtelse att löpa även om min nåd har sina begränsningar. Sätt aldrig mer er fot i Polen. Finner vi er här igen kommer ni att ångra det dyrligen, det svär jag på.

Karl drog ner trekornshatten för att visa att han förstod men innan han lämnade slottet red han fram till hertigen.

"Innan vi ger oss iväg vill jag svara på er fråga", sade han.

"Vilken fråga?" frågade hertigen.

"Den du ställde i trädgården om när människan kommer att sluta kriga."

”Vilken visdom kan en enkel svensk soldat delge mig i en fråga som mänskligheten har grubblat på sedan Kain dräpte Abel?”

Karl drog in ett förvånat andetag och försökte tolka orden som han just hört. Hertigen log triumferat och lät svensken vändas i några ögonblick.

”Hur länge har du vetat?” frågade Karl.

”Jag har haft mina misstankar sedan rådslaget men under färden till trollkonans torp blev jag säker. Vilken fransk adelsman kan klyva ett träd som en timmerman? När jag sedan såg din värja föll alla bitar på plats men du behöver inte oroa dig. Du räddade min dotter från Urjasz och för det kommer jag att vara evigt tacksam. Nå, låt mig höra svaret på frågan, när kommer människan att sluta kriga?”

Karl slappnade av när han förstod att hertigen inte skulle slå honom i järn. Det var en omtumlande tanke att en av Sveriges farligaste fiender skulle låta honom gå fri men så var det. Därför förtjänade hertigen att få ett svar på den fråga som han grubblat över så länge, eller i alla fall svenskens syn på saken. Han böjde sig framåt och viskade.

”Människan kommer först att sluta kriga när vi alla samlar oss under en Gud och lärt oss att dela världens alla rikedomar lika mellan varandra. Tills vi lärt oss den sanningen är det bara de döda som får se ett slut på krigandet.”

Hertigen av Belz begrundade orden han hört. Det var en tanke som lät lika insiktsfull som ogenomförbar. Det var en sanning att sträva efter och sprida men om det någonsin skulle kunna ske var ytterst tvivelaktigt. I hertigens ögon var människan ett dumt djur vars aptit aldrig kunde stillas. Människan åt eller blev äten, så enkelt var det. Det skulle alltid finnas starka och svaga, rika och fattiga, de som bestämde och de som lydde. Innan han helt sjönk ner i sina

tankar gav hertigen svensken en förstående nickning.

”Iväg mer er”, sade han och återvände med hajdukerna till palatset.

Guillaume hade under hela samtalet tittat åt ett annat håll då han tolkade det som att hertigens varning främst var riktad till honom. Därför red han och Karl snabbt ut genom porthuset och fortsatta vägen söderut. De två sade ingenting till varandra under en lång stund utan tycktes var för sig vara försvunnen i egna tankar.

Karl var lättad över att han äntligen var på väg att lämna Polen, samtidigt var han besviken för att han inte skulle kunna återvända till Sverige det här året. Ödet ville annorlunda och som så många gånger tidigare var det bara att acceptera det.

Plötsligt höll Guillaume in sin häst och vände blicken mot Belz slott. Längre tittade han men sedan gav han hästen en lätt spark och de fortsatte sin färd framåt.

”Hon var en underbar flicka. Jag är säker på att hennes gyllene hår åter växer ut. Om något år är hon lika vacker som tidigare skall du se”, sade Karl i ett försök att muntra upp sin vän.

”Låt oss prata om något annat”, svarade Guillaume.

”Så du tänker inte återvända till Belz, var inte Izabela den enda för dig?”

”Låt oss säga att jag har fått nog av blondiner för en livstid. Jag ber dig, låt oss prata om något annat.”

”Vad skall vi prata om?” frågade svensken, obruten i sin optimism. ”Jag har ingen aning om vart vi är på väg mer än söderut förstås. Har du några tankar vart vi skall färdas efter att vi passerat gränsen?”

”Wien, vi färdas till Wien”, svarade Guillaume.

”Wien?”

Karl Kämpe hade aldrig besökt sätet för det tysk-romerska riket

och det lät som en spännande plats att besöka. Det sades att staden sjöd av musik, kamratskap, gott öl och kaffeböner. Wien var definitivt ingen förvuxen byhåla i tassemarkerna som Belz. Staden var en av de största i Europa och en plats där en man som Karl kunde finna nya möjligheter. Genast kändes framtiden ljusare för varken Karl eller Guillaume kunde se de mörka moln som låg framför dem.

DETTA ÄR SLUTET PÅ
DEN FRANSKE KANALJEN
MEN BERÄTTELSEN
OM KARL KÄMPE ÄR
LÅNGT IFRÅN ÖVER...